A SIKERSZERZŐ ÚJ REGÉNYE

Katie Fforde

Rózsaszirmú nyár

Libri

Katie Fforde

Rózsaszirmú nyár

Libri
Kiadó

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült
Katie Fforde: *A Rose Petal Summer*
Published in Great Britain by Century in 2019

Copyright © Katie Fforde Ltd 2019
Hungarian translation © Svoboda Róbert, 2019
Borítóillusztráció © Jacqueline Bissett
Névtipográfia © Ruth Rowland

Magyar kiadás © Libri Könyvkiadó, Budapest, 2019

Felelős kiadó a Libri Kiadó ügyvezetője
Felelős szerkesztő Palkó Katalin
Olvasószerkesztő Tóth Andrea
Borítóterv Hlatki Dorottya
Műszaki szerkesztő Széplaki Gyöngyi
Elektronikus könyv Ambrose Montanus

ISBN 978 963 433 674 7

Az elektronikus verziót készítette
eKönyv Magyarország Kft.
www.ekonyv.hu

Köszönet

Úgy tűnik, mindig számos ember áll könyveim jeleneteinek hátterében. Az ötletek éteriek, de az étert olykor valódi emberek teremtik, akiknek rendkívül hálás vagyok. Következzen egy lista a nevükkel. Ha netán kifelejtettem valakit, nagyon sajnálom, nem akartalak kihagyni!

Köszönet illeti Emmanuelle Moeglint a Kísérleti Parfüm Klubból, aki igazán inspiráló személy, és nagyszerű tanfolyamokat tart.

Guy fiam barátját, Joby Osmant, akivel a kezdetektől beszélgettem az ötletemről, és biztatott, hogy igenis megvalósítható.

Jane Wenham-Jonest, utazásszervezőt és általános mindentudót az írás terén.

Íróknak olyan hosszú listája következik, hogy sokan elcsodálkoznak majd, hogy írtam-e egyáltalán egyetlen sort is önállóan. De a történetszövést mindig segíti a beszélgetés, és az írók szeretnek az írásról társalogni.

Köszönöm Katie Riordannek, hogy mesélt nekem a Les Senteurs-ről, és hogy segített kialakítanom a könyv cselekményét. Judy Astley-nek, hogy eljött velem a Les Senteurs-be, és hasznos kérdéseket tett fel. Jo Thomasnak, az útitársamnak, aki mindig meghallgatott. Ő szervezte meg az írói elvonulást a csoda szép Nyugat-Walesben, ahol ő maga főzött, és gondoskodott rólunk, és ahol a történet végül összeállt.

Velünk volt AJ Pearce is, akinek már a puszta jelenléte is varázslatos.

Jill Mansellnek, hogy annyi mindent tud az agyról, Elizabeth Lindsay-nek, hogy sokat tud az ügyvédi meghatalmazásról.

Csodálatos csapat áll mögöttem a Penguin Random House-nál. Kezdve Selina Walkerrel, kiváló, kreatív és empatikus szerkesztőmmel (durvább tulajdonságairól már nem is beszélve!), majd ott van Cassandra Di Bello, aki segítette a szerkesztői munkát, és Celeste Ward-Best, aki zseniálisan marketingel; Alice Spencer és Sarah Harwood píárosok; Jacqueline Bissett és Ceara Elliot, akik a gyönyörű borítót tervezték; valamint Linda Hodgson és Helen Wynn-Smith, akik gondoskodnak róla, hogy a könyveim valóban eljussanak az olvasóimhoz. Köszönöm az értékesítő csapatnak, köztük Mat Wattersonnak, Claire Simmondsnak, Laura Garrodnak, Sasha Coxnak és Kelly Websternek. És mint mindig, az imádott Charlotte Bushnak. Húsz éve dolgozunk együtt, és mindig remek élmény!

Mint már az is megszokott, köszönöm Richenda Toddnak, aki az első szerkesztőm volt, azóta az olvasószerkesztőm. Még mindig vevő a humoromra! És Bill Hamiltonnak, aki tényleg a világ legjobb ügynöke. Semmi kétség.

Végül pedig a családomnak, ők a legfontosabbak számomra. Köszönöm.

Kedves barátomnak, Jo Thomasnak, aki társam volt
megannyi ragyogó anyaggyűjtő körúton,
írói elvonulásokon, egészségfarmokon töltött hétvégéken, és
kiváló palack rozékat osztott meg velem.
Köszönöm!

Prológus

Két évtizeddel korábban

Caro a térdére húzta a felsőjét. Tudta, hogy okosabb lenne korán lefeküdnie. Elköszönt a barátaitól, akik nem messze iddogáltak. Hajnali ötre rendelt magának taxit, hogy átvigye a görög sziget másik oldalára, ahonnan komppal átkelhet a szárazföldre, aztán irány a reptér.

Az est azonban csábítóan szép volt, sötét, ám teli a rovarok döngicsélésével és a szelíd hullámok surrogásával. A hatalmas, aranyló hold lámpásként ragyogott a tenger felett. Egy kiálló sziklát vadrózsabokor borított, apró, duci virágai időnként halvány rózsaszín szirmokat hullajtottak, édes illattal töltve meg a levegőt. Egyszerűen képtelen volt megválni ennyi szépségtől.

– Nem bánod, ha csatlakozom?

Caro összerezzent. A sötétben nem látta, ki kérdezi, de a hangja kedves volt, a barátai pedig a közelben voltak, így biztonságban érezte magát.

– Foglalj helyet – mondta.

Percekig meg sem szólaltak. Caro nem volt épp szégyenlős, de érezte, hogy az őt kiszemelő fiú nagyon vonzó. Nem mintha látta volna a vonásait, ahhoz túl sötét volt. De magas volt, és

jóvágású. Óvatosan rápillantott, és látta a markáns orrát és állát – férfias profil.

– Ami igazán hiányozni fog a görög szigetekről, miután elmegyek innen – mondta a fiú –, az az illat. A rózsák, különösen itt és most, csodásan illatoznak.

Caro meglepődött. Odafordult felé, próbálta kivenni a sötétben. Ő maga is imádta az illatokat, de a barátainak mintha nem is lett volna szaglása, képtelenek voltak megérezni bármit is, hacsak nem egy üvegcsében egy repülőtér vámmentes üzletében.

– A férfiak általában nem veszik észre az illatokat – mondta. – Szerintem túl sok AXE-ot fújnak magukra iskolás korukban, ott szúrják el.

A fiú felnevetett.

– Xander vagyok, és az AXE-tól függetlenül érdekelnek a parfümök – mondta. – Finom illatod van – tette hozzá.

Caro kicsit odébb húzódott, nem tudta, mit mondhatna erre. Csak különleges alkalmakkor szórt magára parfümöt, mert csak azt szerette, amelyet az anyja is használt, az pedig rettentő drága volt. Már nem maradt belőle sok, de aznap este a füle mögé kent pár cseppet, mert remélte, hogy születésnapjára is ezt kapja.

– Caro vagyok.

A srác érezhette, hogy kissé furát mondott az előbb, így folytatta:

– Szóval honnan jössz, Caro?

– Londonból – mondta. – És te?

– Skócia egy eldugott csücskéből, Glen Liddellből – felelte a

fiú, majd felsóhajtott. – De még rengeteget szeretnék látni a világból, mielőtt hazamegyek.

Talán a sötétség és az igéző esti levegő volt az oka, hogy nem tudták abbahagyni a beszélgetést. Xander elmesélte, hogy parfümőr szeretne lenni, de az apja hallani sem akar róla. Caro viszonzásul elmondta, azt várják tőle, hogy egyetemre menjen, de nem biztos benne, hogy ő is ezt akarja. Beszéltek a kedvenc zenéjükről, könyveikről és filmjeikről. Volt, amiben egyetértettek, de volt, hogy érvelniük kellett egy-egy szokatlanabb választásuk mellett. Ám Caro egy pillanatig sem érezte, hogy hallgatnia kellene arról, hogy valami kissé furcsát kedvel; tudta, hogy a fiú nem ítélkezne felette, legföljebb érdekesnek tartaná.

Aztán hirtelen egy autó fényszóróit látták közeledni a parti úton. A taxija volt az. Hajnalodott, indulnia kellett.

A komp felé haladtában, miközben a taxiban ült, rádöbbent, hogy hullanak a könnyei. Találkozott egy férfival, akivel minden szempontból tökéletesen összeillettek, és még csak meg sem adták egymásnak az elérhetőségeiket. Hogyan hagyhatta, hogy ez megtörténjen? Vajon egész hátralevő életében bánni fogja?

Első fejezet

– Egy lakókocsi – mondta Caro nagyot nézve, s közben próbálta az érzéseket száműzni a hangjából. A lakókocsi még csak nem is volt szép. Műanyagból készült, és ósdi szőnyegek szagától bűzlött.

– Igen, sajnálom – mondta a nő, aki Carót ideiglenes otthonához vezette. – Van egy kunyhó is, de még dolgozni kell rajta, hogy lakható legyen. Korábban kiadtuk, és elég rossz állapotban van.

Caro úgy érezte, hogy a nő, aki Heatherként mutatkozott be, valójában nem is sajnálja annyira. Kedves, késő középkorú hölgy volt, őszülő haja csinos bubifrizurára vágva. Nem tudta, honnan is tudhatta volna, mennyire csalódott volt Caro a kunyhó miatt.

Az interjún, amely egy londoni szállodában zajlott, egy tipikus felföldi kunyhóról volt szó. Caro alacsony, kőfalú építményt képzelt el, cserép- vagy akár zsindelytetővel. Kissé ködös képe volt Skóciáról és a zsindelyről, de a képzeletbeli házikó csodás volt, és kizárólag tőzeg-, esetleg fenyőillatú. Mrs Leonie Gordon („szólítson csak Lennie-nek”), aki beszélgetett vele, kedves volt. Elegáns, szívélyes és barátságos. Bűzlő lakókocsiról szó sem esett a megállapodásban.

– Hagyom, hogy berendezkedjen – mondta Heather az ajtóban állva, miután körbepillantott a lakókocsiban. – Aztán jöjjön át a házba egy kis sherryre. Murdo mindig iszik egyet úgy hat körül. Kis szerencsével az egész csapat ott lesz, és megismerkedhet mindenkivel. Bár nem tudom, hogy Alec felbukkan-e. El kellett mennie. Részben emiatt sincs kész a kunyhó. Akkor találkozunk fél órán belül? Az elegendő idő?

– Azt hiszem, igen – mondta Caro. Szomorú volt. Tudta, hogy a hosszú út lehet az oka, és hogy nehéz volt elbúcsúznia a lányától, Posytól. Őszintén remélte, hogy nem a felismerés okozza, miszerint szörnyű hiba volt feljönni ide. De végül is csak egy hónapra szól. Ennyit csak kibír.

Megpaskolta az ágyneműt, hogy lássa, nyirkos-e, és fontolgatta, hogy lefényképezi a lakókocsit, és elküldi a képet Posynak. Egy darabig valószínűleg nem tudná elküldeni, a lakókocsiban biztosan nincs wifi, de megnevettetné a lányát. Az ágynemű legalább száraz volt. Posy annyit tudott, hogy az anyja egy idős úrra fog vigyázni Skóciában (vagy inkább távol tartja a bajtól, ahogy Lennie, a lánya mondta). Gyakran nézegette a hirdetéseket a *The Lady* magazinban, mert valami teljesen mást akart csinálni, míg a lánya Ausztráliában lesz, hogy ne legyen olyan magányos a holland bárkán, amelyen Londonban laktak.

Legmerészebb álmában sem osztotta volna meg lányával a másik okot, amiért elfogadta az állást, mert még magának sem ismerte be szívesen.

Mivel nem volt kedve kicsomagolni, Caro igyekezett rendbe szedni magát, mielőtt elindul „a Nagy Házba”, ahogy magában nevezte. Nem erőltette meg magát annyira, mint az interjún

(szoknya, hosszú szárú csizma, beszárított frizura extra melírrel sötétszőke hajában). Ezúttal tiszta farmert húzott, ellenőrizte, hogy a sminkje többé-kevésbé rendben van-e, összefogta haját, ami mindig begöndörödött, ha nem kezelték szakszerűen. Pulóverére még felvette kedvenc kasmírponcsóját, mert jól érezte magát benne, és mert meggyőződése volt, hogy Skócia mindig fagyos. Bár április vége felé jártak, és a tavasz jelei már félénken megmutatkoztak a hervadt saspáfrányok közt a hatalmas gránitszikla oltalmában, még télies volt az idő. Távolabb, a hegyek még mindig hósipkát viseltek, ezt mindenképp el akarta mesélni Posynak később. Egy évszakot visszalépett idefönt, jól jönnek majd a pulóverek, amelyeket magával hozott.

Miközben végigment az ösvényen, szemügyre vette a nagy házat, próbálgatta magában, hogyan is írja majd le Posynak. Nem volt meggyőződve róla, hogy a húszéves Posy tudja, milyen a „skót főúri" építészet, de azt érteni fogja, hogy „képzeld el, amint ijesztő fekete madarak repülnek ki a tornyokból, aztán felejtsd el az ijesztő fekete madarakat – hatalmas, szürke, tornyai vannak, és nem fest túl otthonosan".

Caro remélte, hogy odabent kifakult skót kockás szőnyegek, a falon szarvasagancsok, és hatalmas, pattogó kandallótűz fogadja majd. Azt se bánta volna, ha a tűz időnként füstöl, csak lángot akart látni. Állandó otthonában, Canary Wharf közelében, a szüleitől örökölt holland bárkán, nem volt látható nyílt láng, ez pedig számára a hajó kevés hátrányának egyike volt. A hiányt gyertyákkal igyekezett pótolni.

Már azt kívánta, bárcsak felvette volna a kabátját és a sálját is

a két réteg pulóverre. Úgy fújt a szél, hogy „kukoricát tudott volna hántani”, ahogy az apja mondta volna. Azt is remélte, hogy nem fogják túlzottan kifaggatni. Számított kérdésekre Murdótól, Lennie apjától, de nem akarta, hogy mások is kikérdezzék. Nem lett volna szégyen azt mondani, hogy „bolti eladó” volt, és hogy „az üzlet bezárt”, ezért jött el, de ez nem hangzott túl ihletettnek. Különben is tökéletes volt az állásra. Tudott bridzselni és sakkozni is valamennyire, egész jó szakács volt (sokan kitűnőnek tartották a tojásrántottáját, ami Murdo egyik kedvence, értesült róla), és a beszédhangja is kellemes, Lennie úgy vélte az interjún. Ez előnyt jelentett, amikor fel kellett olvasni az újságot Murdónak, aki alig látta az apró betűt. Az olvasói leveleket szerette a legjobban, azokat hallgatva kedvére fröcsöghetett, kiabálhatott, bólogathatott vagy moroghatott. Caro átment az első vizsgán, és most, hogy Lennie jóváhagyta személyét, találkoznia kellett az emberrel, akinek a véleménye igazán számított. Erősen megdöngette az ajtót a szarvasfej kopogtatóval.

Heather nyitott ajtót, és betessékelte Carót egy előtérbe, ami kielégítően skót volt. Hatalmas volt, és azt a benyomást keltette, hogy már generációk óta így néz ki. Ott voltak a falon a remélt szarvasbikafejek, kétség nem fért hozzá, hogy rég elhunyt ősök vadászták le az állatokat. A kifakult skót kockás szőnyegek szakadásait szövetbetétes ragasztószalaggal javították meg. Mindent áthatott a tőzegfüst szaga, ami végképp megadta a kaledóniai hangulatot. Caro kissé felsóhajtott elégedettségében. Ezért utazott több mint négyszáz mérföldet északra.

A bútorok különböző korszakokból származtak, de egyik

sem volt új. Egy bőrfotelből lószőr türemkedett ki ott, ahol levált a szövetszalag – láthatóan mindent ezzel javítottak. Caro szívesen vizsgálgatta volna még egy kicsit a környezetét, de Heathernek dolga volt.

– Nos – mondta élénken –, a nappaliban van. Ha szeretne odamenni és bemutatkozni, megyek, és hozom az italokat.

Mivel „személyzet" volt, nem pedig hétköznapi vendég, Caro csakis egyetérteni tudott ezzel a javaslattal, bár ezt szerette volna legkevésbé. Nem volt különösebben félénk, de a gondolat, hogy négyszemközt találkozzon az új munkaadójával, megijesztette. Ám nyilván nem keringhetett az előtérben a végtelenségig, annak ellenére, hogy szívesen megnézte volna az ősrégi, bekeretezett térképeket és családi portrékat. Vett egy mély lélegzetet, és elindult.

Az első, ami szemet szúrt neki a nappaliba érve, a hatalmas zárt erkély volt, ahonnan gyönyörű kilátás nyílt a tóra. A tavon túli dombok és hegyek is igazán fenségesek voltak, Caro arra vágyott, hogy hosszasan gyönyörködhessen bennük. De nem a tájért jött ide, hanem a kandallónál álló, tetőtől talpig tweedbe öltözött, kifogástalan küllemű, idős úriember miatt.

Carón átvillant a felismerés, hogy az úr hasonlít az apjára. Átható, kék szempár a sűrű, vörösesszőke szemöldök alatt, széltől cserzett arc, határozott száj. Szúrós tekintete láttán senki sem gondolta volna, hogy alig lát.

Caro rádöbbent, hogy egyetlen esélye van, és nem hibázhat. Ha félelmet mutat, az öregúr a földbe döngöli. Lennie figyelmeztette erre az interjún, és a saját tapasztalata a régi vágású úriemberekkel, akik megszokták, hogy akaratuk szerint

történnek a dolgok, csak megerősítette ebben.

– Üdvözlöm! – mondta, és odalépett hozzá. – Caro Fitzwarren vagyok. – Megragadta a kezét, és megrázta.

Az öregúr viszonozta a kézszorítást.

– Szóval maga fog felügyelni rám?

Félig már felkészült, hogy kidobják, és az első vonattal mehet haza Londonba, de végül Caro így válaszolt.

– Felügyelni? Te jó ég! Én azt hittem, azért vagyok itt, hogy elrömizgessünk, és hogy nézzem, ahogy pasziánszozik. És hogy esetleg felolvassam magának a kevésbé durva olvasói leveleket a *The Times*ból. Nem tudtam, hogy felügyelőre van szüksége!

Fájdalmasan hosszú szünet következett, majd az öregúr bólintott. Az élénk szempár megcsillant, és mindketten ellazultak egy kicsit.

– Azt hiszem, maga talán megfelel – mondta. – Murdo McLean vagyok. Mindenki Murdónak szólít.

Abban a pillanatban egy apró keverék kutya jelent meg a szobában, és odaszaladt Murdóhoz.

– Ő a kutyám, George – mondta Murdo. – Engedetlen jószág, de elég kis méretű ahhoz, hogy ne csináljon túl nagy kárt.

George odakocogott Caróhoz, és megszaglászta. Aztán megemelte az egyik hátsó lábát, és könnyített magán, egyenest Caro farmerjára.

– Uramisten! – tört ki belőle.

– Ugye nem azt csinálta már megint? – kérdezte Murdo, majd felordított. – Heather! Az átkozott kutya! Lepisálta a látogatónkat! El kellett volna altatni! Tudtam én, hogy rosszféle!

Caro a heves kirohanásból megállapította, hogy Murdo

szereti George-ot, és reméli, hogy idővel ő is meg tud majd bocsátani a kiskutyának.

Heather futva érkezett. Tisztítószer és törlőrongy volt nála.

– Az a baj – mondta, miközben Carónak nyújtotta a flakont és a rongyot –, hogy hónapokig nem csinál ilyet, úgyhogy megfeledkezünk róla.

– Azt jelenti, hogy kedveli magát – közölte Murdo mogorván. A hangjában nyoma sem volt zavarnak.

Caro lefújta és megdörzsölte a foltot, de tudta, hogy csak egy rendes mosás segíthet.

– Nem bánnák, ha elmennék átöltözni? Pillanatok kérdése az egész – mondta.

Heather bólintott.

– Hozza vissza a piszkos farmert, berakom a mosógépbe.

Mire Caro kissé zihálva visszaért, a nappali megtelt emberekkel. Szerencsére, vagy talán szándékosan, Heather ismét ott volt, hogy fogadja.

– Annyira szégyellem magam a kutya miatt! – mondta, és elvette a kezéből a farmert. – Murdo természetesen bolondul érte, ezért George egy kissé féltékeny a területére. De valójában remek kis kutya.

– Észrevettem, hogy Murdo szereti George-ot, és hogy a „ha engem szeretsz, szeresd a kutyámat is” esete áll fenn nála. Biztosan összebarátkozunk. Idővel – mondta Caro.

Heather felsóhajtott, mintha megkönnyebbült volna.

– Nem mindenki tudná megbocsátani egy kutyának, hogy lepisilte.

Caro megvonta a vállát.

– Vagy ez, vagy indulhatok is haza – mondta egyenesen.

Heather egy bólintással nyugtázta ennek az igazságát.

– Nos, mutassuk be magát a családnak.

– Ők mind családtagok? – kérdezte Caro, mint akit kissé megdöbbentett a nappaliban lévő emberek száma.

– Nem mind. Páran a birtokon dolgoznak. Jöjjön, járjunk körbe, hadd mutassam be.

Carónak feltűnt egy tinédzser lány, egyik vállán hosszú, díszes hajfonattal. Lélegzetelállítóan szép volt, és Caro szerint tipikusan skót.

– Ő Rowan, Murdo unokája – mondta Heather. – Aggódom, hogy kissé magányos idefent nálunk. A szépség önmagában mit sem ér tizenhét évesen.

Caro bólintott. Nem gondolta volna, hogy Rowan több tizenötnél.

– Itt vannak a szülei? Mármint arra vagyok kíváncsi, hogy ki kicsoda, és hogy illik a képbe.

– Skye és Alec később csatlakoznak, azt hiszem. Skye egy kicsit… – Heather elhallgatott, láthatóan próbált úgy fogalmazni, hogy ne legyen hűtlen a családhoz – művészi.

Caro felnevetett.

– Művészellátó boltban dolgoztam régebben. Némelyik vásárlónk is rendesen el volt varázsolva.

Heather bólintott.

– Itt mifelénk kótyagosnak mondanánk. Alec zárkózottabb, úgyhogy ne vegye a szívére, ha barátságtalannak tűnik. Nagyon elfoglalt, és nem jár túl sokat társaságba. Egy kis, kétszobás

kunyhóban él, feljebb, a szurdok mentén.

– Szóval ő Murdo fia?

– Így van. Bemutatom Rabnek. Ő vezeti a füstölőt. Aztán itt van Ewan, a férjem, ő végzi el a birtokon azokat a munkákat, amelyeket senki más, és még egyebeket is. Mit inna? Whiskyt, esetleg sherryt?

Caro habozott. Egyrészt vágyott valamire, ami átmelengetné és ellazítaná, másrészt úgy érezte, vissza kellene fognia magát, míg nem beszélget kicsit Murdóval.

– Jobb lesz, ha előbb odamegyek és váltok pár szót Murdóval – mondta. – Korábban esélyem sem volt.

Heather a fejét csóválta.

– Az a pöttöm kutya! Azért vigyázzon, Murdo elvárja, hogy társasági ember legyen. Igyon egy pohárkával. Mindjárt hozom.

Miközben odament Murdóhoz, Caro rájött, hogy milyen hálás is Heathernek. Annak ellenére, hogy elkötelezetten szolgálja a családot, biztosan segít majd neki, ha rögös lesz az út.

– Murdo! Én vagyok az, Caro.

Az idős férfi Caróhoz fordult.

– Nem vagyok vak, ugye tudja, csak egy kissé kevésbé éles a látásom, mint régebben volt. És hülye se lettem tőle.

– Ebben biztos vagyok. Nem állt módunkban beszélni korábban. – Hallgatott, hátha választ kap. – Szóval mi a napirend? Mit szeretne, mikor bukkanjak fel reggelente?

– Úgy kilenc körül. Megreggelizem, utána szeretek újságot olvasni. Abban segíthet. Aztán akár bejárhatjuk a birtokot kocsival. Ellenőrizni, hogy minden rendben van-e, tudja. Tud

Land Rovert vezetni?

– Még sosem próbáltam, de bizonyára tudok.

– A miénk elég régi darab, akárcsak én, de bőven van még benne élet. Gond nélkül megy hegynek fölfelé és át a patakokon.

Amikor megkérdezték, hogy tud-e vezetni, Caro azt hitte, időnként el kell majd autózni a boltba vagy az orvoshoz, nem gondolta, hogy terepen kell majd vezetnie. De akkor is megteszi, ami telik tőle. És ha meg kell kérnie Ewant vagy valaki mást, hogy tartson neki gyorstalpalót Land Rover-vezetésből, hát azt is megteszi.

– Találkozott már a fiammal?

– Nem, a lánya interjúvolt meg Londonban.

– Lennie? Ő elment a lányához Kanadába. Gyereke lesz.

– Említette. Csodás lesz, hogy ott lesz vele az édesanyja. – Caro egy pillanatra elhallgatott. – Lennie, ő kérte, hogy így szólítsam, elmondta, hogy csak egy kis segítségre van szüksége a ház körül, és nem dada kell maga mellé.

Murdo felnevetett, bár ez kissé ugatásszerűen hangzott.

– Bárcsak ő is ehhez tartaná magát! Hatalmaskodó egy nőszemély a lányom. – Hallgatott egy sort. – Bár jobb, mint a fiam. Őt jottányit sem érdekli a birtok.

Miközben Murdo beszélt, Caro elgondolkodott, hogy vajon miért nincs skót akcentusa – ennél angolosabban nem is beszélhetett volna. Valószínűleg a társadalmi rangjához volt köze.

– Alig öt perce vagyok itt, de már most az a benyomásom, hogy ez egy nagyon szép vidék. Alig várom, hogy kicsit felfedezhessem.

– Majd én körbevezetem – mondta Murdo magabiztosan. Caro nem válaszolt rögtön, ezért folytatta. – A látásom nem olyan rossz, mint azt állítják. Minden gallyat és követ ismerek ezen a birtokon. Itt születtem, és itt is fogok meghalni.

– Lenyűgöző – mondta Caro, bár nem tudta, mi lett volna a helyes válasz.

Ekkor nagy megkönnyebbülésére odalépett hozzájuk Rab, aki a füstölőt vezette.

– Jó estét, Murdo. Üdvözlöm, ön pedig Caro, igaz?

– A Caroline becézve – magyarázta.

Rab bólintott.

– Remélem, eljön és megnézi a füstölőt az ittléte alatt. Szépen alakul.

Csodás, lágy skót akcentussal beszélt, Caro pedig azon kapta magát, hogy elmosolyodik.

– Boldogan. Lazaccal vagy heringgel foglalkoznak? Esetleg mással?

– Főként lazaccal és heringgel, de szeretnénk mással is a jövőben.

Murdo felhorkant.

– Időpocsékolás. Nem hoz pénzt a konyhára.

Caro sértettséget és ingerültséget látott Rab tekintetében.

– Csak egy kis befektetést igényel. – Vajon akkor is így néz a főnökére, ha Murdo látása rendben lett volna? – futott át Caro fején.

– Ez egy vadászbirtok – jelentette ki Murdo. – Nincs szükségünk ilyen cifra hóbortokra. Füstölt lazac, nevetséges! Nem holmi istenverte boltosok vagyunk!

Rab kényszeredetten rámosolygott Caróra.

– Láthatja, ebben nem értünk egyet.

– Nincs is semmi baj azzal, ha valaki boltos – mondta Caro, és csak aztán jutott eszébe, hogy a két férfi melyikének is kellene a kedvében járnia. – Én magam is az voltam még nemrég.

– Igazán? – mondta Murdo gorombán. – Ha én ezt tudom…

– Így is megvan minden képesítésem, ami a hirdetésben feltételként szerepelt – mondta Caro csendesen, de határozottan. – Szóval nem igazán fontos, hogy milyen munkakörben dolgoztam a közelmúltban.

A saját szavait hallva észbe kapott, hogy nemrég még abban reménykedett, hogy senki sem fog rákérdezni, mivel foglalkozott korábban. Most meg ő maga beszél róla, már másodszorra az első itt töltött estéjén. Bizonyára azért, mert úgy érezte, Rabnek támogatásra volt szüksége. Murdo valóban elég kemény tudott lenni, ezt már ez alatt a rövid idő alatt megállapította. De csak egy-két hónapig kell kibírnia vele. És lehet, hogy megnyeri magának. Nem akarta, hogy azt kelljen mondania Posynak, hogy kudarcot vallott, és hogy őrültség volt feljönni ide csak azért, hogy egy gyerekes ambícióját valóra váltsa.

Próbálta kitalálni, mit mondhatna Murdónak, amivel kiengesztelhetné, amikor némi felbolydulás kerekedett az ajtónál. Egy kutya rohant be a szobába, megtalálta az asztal alatt heverő George-ot, és rátámadt.

Aztán megjelent egy férfi és egy nő. A férfi a kutya nyomában volt, a nő pedig üdvözülten mosolygott mindenkire, mintha nem lenne semmi baj.

Rowan felállt, és odament a nőhöz, aki egyértelműen az anyja volt. Ahogy így együtt látta őket az ember, még feltűnőbb volt, hogy mennyire hasonlítanak egymásra és milyen gyönyörűek. A lány sem vett tudomást a kutyaviadalról.

A férfi benyúlt az asztal alá, és kihúzta a nagyobb testű, fiatalabb kutyát, ami spánielfélének tűnt.

– Tanítsd móresre, George! – mondta. – Skye, meg kell tanulnod parancsolni a kutyádnak.

– Ő Rowan kutyája, édesem – mondta a nő. – Meg kell tanulnia felelősséget vállalni a dolgaiért.

Rowan rezignált pillantást vetett az anyjára, a spániel kicsusszant a férfi keze közül.

Miután úgy tűnt, hogy a ricsaj nem csitul – bár közben rájött, hogy a kutyák nem verekszenek, inkább csak az idősebb teszi helyre a fiatalabbat –, Caro odahívta magához a spánielt. – Gyere szépen!

A kutya, alig több kölyöknél, odament Caróhoz, valószínűleg azt remélve, hogy hívogató kezében valami ehetőt tart. Caro megfogta a nyakörvénél, és megsimogatta. Imádni valónak találta.

A férfi odament hozzá.

– Nagyon sajnálom. Roppant neveletlen jószág.

Caro felnézett rá. Abban a pillanatban felismerte, hogy belépett a szobába, de nagy megkönnyebbülésére úgy tűnt, a férfi nem ismerte meg őt. Persze koromsötét volt, amikor találkoztak, és húsz év alatt nyilván ő is sokat változott.

– Semmi gond. Nagyon aranyos, és nem pisilt le.

Alec felnevetett, Caro szíve pedig nagyot dobbant.

– Ó, istenem, George azt tette? Milyen kínos! Az apám sem jobb a kutyák betanításában Rowannél. Alec vagyok, jut eszembe. – Azzal odafordult a lányához. – Rowan! Gyere, ismerd meg Carót, igaz? Heather így szólította, ugye?

– Így van – mondta Caro, és kissé elcsodálkozott, hogy Alec miért a lányát mutatja be előbb, nem a feleségét.

Rowan odament hozzájuk.

– Jó estét – mondta halkan, ugyanazzal a lágy akcentussal, mint Rab.

– A te kutyád? – kérdezte Caro, és közben bátorítóan mosolygott.

Rowan megvonta a vállát.

– Anyától kaptam. Galahad a neve.

– Röviden Gally – mondta Alec.

Rowan anyja, Skye libegő léptekkel csatlakozott hozzájuk.

– Maga biztosan Caro, aki az apósomnak fog segíteni. Úgy hallom, Londonból jön. Kérem, ne tömje tele a lányom fejét nagyvárosi hóbortokkal – mondta megnyerően mosolyogva. – Szándékosan óvtuk egész életében. Ugye számíthatok rá, hogy nem ültet a lányom fejébe oda nem illő dolgokat?

Caro úgy érezte, Skye még szebb lett volna, ha a mosolya őszinte. Nem vett tudomást az asszony kérdéséről, és újra a lányhoz fordult.

– Rowan, igazán csoda szép a hajad.

Rowan válaszul rámosolygott, mire az anyja közbeszólt.

– Nem akarjuk Rowant arra biztatni, hogy olyan felületes dolgokkal foglalkozzon, mint a fizikai szépség. Rowan nagyon érzékeny, különösen a rossz hatásokra. Ezért magántanuló, a jó

úton akartuk elindítani. Bízunk benne, hogy továbbra is ezen fog járni.

– Micsoda ostobaság! – szólt közbe Murdo, aki meghallotta ezt a részét a beszélgetésnek. – Tizenhét éves! Már nem gyerek. Valahol máshol kellene befejeznie a tanulmányait.

– Még túl fiatal, hogy elmenjen otthonról.

– Butaság! – mondta Murdo. – Én hétévesen mentem az előkészítő iskolába, és semmi bajom nem lett.

Egyértelmű volt, hogy ezt az érvelést már sokszor hallották.

– Eltekintve az érzékenység és a belátás teljes hiányától – mondta Skye, de olyan halkan, hogy Caro, aki pár lépésnyire állt tőle, épp csak hallotta.

– Rémes öregember – suttogta Skye. – Igazi zsarnok. Vigyázzon, nehogy magára telepedjen.

Annak ellenére, hogy nemrég még ugyanezt gondolta, Caro most úgy érezte, meg kell védenie.

– Biztos megoldom valahogy.

Úgy érezte, jól felkészült Murdóra, olyan volt, mint amire számított. De mi van a család többi tagjával? Ők teljesen másmilyennek ígérkeztek.

Második fejezet

Carónak igencsak kevés energiája maradt az e-mailezésre, amikor visszament a lakókocsiba, de tudta, hogy Posy kíváncsi, hogyan boldogul az anyja Skóciában. És amint nekilátott, katartikus élmény volt számára leírni az első benyomásait.

Tudta, hogy óvatosan kell beszélnie Rabről, a füstölő vezetőjéről, aki volt olyan kedves és visszakísérte műanyag otthonába, a domb tetejére. Posy tudni akarná, hogy tetszik-e neki a férfi, mert már régóta nagyon szeretné, hogy anyja találjon magának egy megfelelő partnert. Caro kedvelte Rabet, de nem úgy, ahogy Posy szerette volna, és különben is, bizonyára nős, és van családja.

A lakókocsiról azonban szabadon beszélhetett, hogy sehol egy tőzegtűz vagy kőfalak, műanyag az egész, és fura szaga van. És azt is megírta, hogy az új főnöke kutyája lepisilte a lábát; tudta, hogy ezzel megnevetteti Posyt. Az e-mailt Murdo rövid és velős leírásával zárta, és bedőlt az ágyba. Szinte kötelességének érezte, hogy hozzáfűzzön egy utóiratot, mert valaki egy meleg vizes palackot csempészett az ágyába, ami csodás volt. Biztosan Heather volt az, gondolta Caro, és kényelmesen befészkelte magát. Milyen kedves gesztus.

Rab azt mondta, érdemes lenne hozzászoknia a Land Roverhez, mielőtt körbevinné vele Murdót a birtokon, így megbeszéltek egy találkozót, hogy gyakorolhasson. Ez azután volt, hogy bevallotta, ritkán vezet, mivel Londonban él, és amikor vezet, akkor is egy sima autót szokványos utakon.

– Mindenhová el akarja majd vinni – mondta Rab –, és némelyik út nagyon rossz állapotú. Káromkodni fog, ha zajosan vált, vagy visszacsúsznak egy lejtőn.

Ennek ellenére Caro jól aludt, és izgatottan lépett ki a lakókocsiból, hogy megtalálja Rabet és a Land Rovert. Csaknem az összes ruháját felvette.

– Ez jó móka volt! – mondta, miután fél óra hosszát zötykölődtek a birtok egyik pontjáról a másikra, miközben Rab utasításokat kiabált. Nem volt türelmetlen, csak a motor hangját kellett túlharsognia.

– Jobban teszi, ha most már bemegy megreggelizni – mondta Rab nevetve. – Nagyon jól csinálta.

– Lány létemre? – kérdezte játékosan.

A férfi megcsóválta a fejét.

– Ahhoz képest, hogy még sosem vezetett egy ilyen házsártos, öreg Defendert.

Caro meglepődött.

– Azt hittem, ez egy Land Rover!

– Az is! Ne aggódjon. Indulnom kell a füstölőbe.

– Akkor nem is jön reggelizni?

Rab a fejét csóválta.

– Nem. A maga üdvözlésére hívtak meg a vacsorára. Amúgy

nem a nagy házban élek. Már órákkal ezelőtt reggeliztem. De ebédidőben találkozhatunk.

Caro a hátsó bejáraton ment be, ahogy Rab javasolta. Rokonszenves volt neki a férfi, jó barátok lesznek, de nem érezte a vonzalmat. Túl nagy szakálla volt. És bár megvetette magát ostobaságáért, Caro érdeklődése csakis egy férfira összpontosult. Egy olyan férfi járt a fejében, akivel egy éjszaka találkozott több mint húsz évvel korábban. Az, hogy Alec nős, nem csökkentette a vonzalmát, de azt nem hagyta, hogy a férfi megsejtse iránta táplált érzéseit, ha a büszkesége önmagában kevés lett volna ehhez. De realista volt, és nagyon bízott benne, hogy ha egyszer jobban megismeri, már nem fog vágyódni utána. A megismerés kiábrándulást szül, meg ilyesmik. Ez korábban mindig bejött.

Murdo nem szeretett csevegni reggeli közben, mint kiderült. Ám szeretett újságot olvasni. Mivel magától már nem volt képes rá, Caróra hárult a feladat.

– Jó reggelt, Murdo! – köszönt élénken, ahogy belépett.

George, aki eddig a gazdája széke alatt aludt, most felébredt, és rövidke farkával a padlón dobolt üdvözlésképp. Javulás a tegnapi viselkedéséhez képest, gondolta Caro.

– Reggel van? Akár az éjszaka közepe is lehet, amennyire meg tudom állapítani. Szinte vak vagyok, ha nem tudná – mondta Murdo.

Caro alig hallhatóan felsóhajtott.

– Megígérem, egy szót se szólok többé, ha ilyen mogorva lesz tőle.

– Ki maga, hogy mogorvának mer nevezni? – kérte számon Murdo.

– Én vagyok a nő, akit a lánya költségeket nem kímélve felfogadott, hogy a távollétében szórakoztassa magát, ha tényleg elfelejtette volna.

– Elég már a képtelenségeiből! – mondta Heather, és egy nagy tányér füstölt heringet tett Murdo elé. – Hagyja szegény nőt, hadd egyen pár falatot, mielőtt a torkának ugrik.

Heather látszólag fel se vette Murdo nyerseségét, és megerősítette Caro véleményét, hogy nem kell pátyolgatni a férfit.

– Ó, ne aggódjon – mondta Caro. – Hozzászoktam a morcos öregemberekhez.

– Micsoda? – háborodott fel Murdo.

– A morcos öregemberekhez, akik roppant elragadóak tudnak lenni, ha akarnak – mondta. – Meglehetősen kedvelem őket – tette még hozzá.

Kiderült, hogy valóban Heather tette a meleg vizes palackot az ágyába. Heather csak legyintett, mintha nem lett volna nagy dolog, de láthatóan örült, hogy Caro ilyen nagyra értékeli. Caro tudta, hogy Heathernek fel kellett szaladnia a dombra a lakókocsihoz, épp akkor, amikor a ház tele volt javarészt éhes emberekkel.

Míg a zabkására várt, Caro kételkedve nézte a halat Murdo tányérján.

– Boldogulni fog vele, vagy segítsek kiszedegetni a szálkákat?

– Ez filé, egyszerűen csak megeszem – mondta Murdo. – Ha

megjön a kávé, azt kitöltheti. Nem vagyok teljesen magatehetetlen.

Caro csak bámulta a zabkását, azon gondolkodott, miért csak két főre van terítve a nagy, kerek asztalnál. Előző este több családtag vacsorázott itt.

– Alec, Skye és Rowan csatlakozik majd hozzánk? – kérdezte.

– Biztosan nem. Megvan a maguk háza. Bár már nem is tudom, hogy ki lakik még ott – felelte Murdo, és sikeresen a szájába juttatott egy falat halat, csak egy kicsi ment mellé útközben. – A jó ég tudja, hol lakik a nő – folytatta. – Tudja, elhagyta a fiamat, de még mindig helyben lakik. Gondolom, a Rowan lány kedvéért. Van elég ház a birtokon. – Megállt, hogy még egy kis halat szúrjon a villájára. – Elégedett a szállásával?

Caro most már *tényleg* elégedett volt a szállásával. Alec és Skye nem házasok. Ez igazán boldoggá tette. A műanyag lakókocsi már nem is volt akkora gond.

– Rendben van, köszönöm. – Kikanalazta a maradék zabkását. – Szóljon, ha szeretné, hogy felolvassak az újságból.

– Csak zabkását eszik? Nekem tíz órakor már korog a gyomrom, ha csak azt eszem.

– Akkor lehet, hogy eszem egy kis pirítóst is. – Csökkenteni akarta a szénhidrátbevitelt, de a hír hallatán, hogy Alec egyedülálló, ez már cseppet sem érdekelte. Megrázta a fejét, hogy összeszedje magát. – Nos? Külföldi hírek? Belföldi hírek? Mit szeret?

– A gyászjelentéseket. Tudni akarom, hogy ki dőlt ki a sorból tegnap óta.

– Megértem – mondta Caro, és fellapozta az oldalt. – Ez azt jelenti, hogy maga még versenyben van.

Ezután a nagyvilág eseményeiről olvastak, és Caro megtudhatta Murdo véleményét az aktuális kormányról (bár Caro rájött, hogy nem számított, ki volt hatalmon, Murdo bárki másról is rossz véleménnyel lett volna). A felolvasás végeztével Caro szabadon távozhatott.

– Tízkor találkozunk az autónál – mondta Murdo. – Bejárjuk a helyet. Megmutatom magának a nevezetességeket, és hogy honnan a legszebb a kilátás.

Az égbolt kitisztult, míg reggeliztek, csodás idő lett, mire Caro és Murdo találkoztak a Land Rovernél.

Rájött, hogy nagy örömmel vezeti a nagy, primitív járművet – kicsit úgy érezte magát, mint a királynő a róla szóló filmekben, ahol profin vezet a saját birtokán. Murdo jó társaság volt fura és idejétmúlt nézetei ellenére is. Akár látott, akár nem, mindig a megfelelő helyen szólt, hogy álljon meg, hogy megcsodálhassák a kilátást a fák között, a tavat és a hófödte hegyeket a távolban.

– Valóban gyönyörű birtok – mondta Caro, amikor egy különösen szép helyen álltak meg.

– Több mint négyszáz éve a családomé. A részem – morogta Murdo.

– Megértem. Biztosan nagyon becses magának.

– Mint a szívem és tüdőm – mondta Murdo. – Csak az a nagy kár, hogy a következő generációnak nem becses. – A torkát köszörülte. Caro rájött, hogy ez több dolgot is jelenthet. Gyakran azt, hogy Murdo témát akar váltani. Ezúttal egyértelműen azt is

jelentette, hogy feldúlt.

– Ó, nézze! – mondta Caro elragadtatva egy élénkvörös lény láttán, ami egyik fáról a másikra ugrált, és a mellettük lévőn meg is állapodott. – Egy vörös mókus! Azon a fán! Még sosem láttam igazit. Nagyon szép!

– Egyrészt nem tudom megnézni, szinte teljesen vak vagyok – mondta Murdo, aki láthatóan szívesen sulykolta ezt –, másrészt itt, mifelénk csak vörösek élnek, úgyhogy csak simán mókusnak nevezzük őket.

Ostobának érezte magát, és zavarta, hogy Murdo elrontotta a jókedvét, így Caro beindította a Land Rovert, és továbbhajtottak az úton.

– Itt álljon meg! – utasította Murdo pár perccel később. – Odalent látni a kunyhót, amelyben lakik, igaz?

Caro lenézett, és egy kunyhót pillantott meg, pont olyat, amilyenről álmodott. Szürke kőfal, palatető, festett faszerkezet.

– Ó, igen! Nem is tűnt fel, hogy ilyen közel vagyunk otthonhoz.

– Körben haladtunk – mondta Murdo roppant elégedetten magával.

– Valóban. Már látom is a főépületet. – Támadt egy ötlete. – Murdo, ami azt illeti, nem bánná, ha beugranék a kunyhómba? Csak hoznék egy plusz kardigánt.

– Jól van, de siessen.

Caro futásnak eredt, feltett szándéka volt, hogy legalább egy percre körbepillantson a majdnem szállásán. Miért nem lakhat itt? Heather javításokról beszélt, de nyoma sem volt állványzatnak, létrának vagy bármi ilyesminek. Körbejárta a

házikót. Egy kicsi kert volt hátul, ami főleg mohás kövekből és alacsony falakból állt. Egy régi szárítókötélről és a fákról zuzmó csüngött. Elvarázsolt kertnek tűnt, ami arra vár, hogy feloldják a varázst, és újra virulhasson. Aztán rájött, hogy valószínűleg csak a tél az akadály. Még így, április végén is alig éreztette a jelenlétét a tavasz, Dél-Angliához képest igencsak késve.

Tudta, hogy kevés ideje van, így benézett az ablakon, a kezével elárnyékolva a szemét. A nappaliban csak pár bútort látott.

Átment a túloldalra a konyhához, ott is benézett egy ablakon. Átépítésnek vagy vízvezeték-szerelésnek nyomát sem látta, de ott, ahol konyhaszekrénynek kellett volna lennie, polcok voltak. A polcokon kis méretű, borostyánszínű üvegcsék sorakoztak, ami Carót egy iskolai kémiaszertárra emlékeztette. Megfogadta, hogy visszajön, hátha többet tudhat meg. Igen, ez szaglászás, de úgy érezte, joga van megtudni, hogy miért fosztották meg ettől a kis felföldi ékszerdoboztól.

– Megtalálta a kardigánját? – kérdezte Murdo a volán mögé visszahuppanó Carót, aki még zihált a futástól dombnak felfelé.

– Tessék? Ó, igen, köszönöm.

– Csak mert úgy tűnik, nincs is magánál.

Szinte vak! Hogyhogy mégis észrevette?

– Nincs. Tudja, tegnap este kimostam, és még nem száradt meg teljesen.

– Miféle futóbolond művel ilyet? – kérdezte Murdo. – Kardigánt mosni este?

– Ráömlött valami idefele jövet – mondta Caro ingerülten. Furamód bosszantotta, hogy meg nem történt cselekedeteit

kritizálják.

– Adja oda Heathernek, ő jó az ilyesmiben, majd megoldja.

– Heathernek biztosan van elég dolga az én szennyesem nélkül is – válaszolta.

– Ne feleseljen velem, kislány!

– Bocsánat – mondta Caro gondolkodás nélkül, bár tudta, hogy nem szabad folyton-folyvást elnézést kérnie Murdótól. Máskülönben nem tisztelné. – Ó, nézze csak, ott van Alec. Ránk vár? Vagy álljak be a Land Roverrel hátra?

– Lássuk, mit akar. A semmirekellő gazember.

Caro beállt a nagy ház elé. Feltűnt neki, hogy inkább megbánást hall Murdo hangjában, mint rosszallást.

Alec a sofőr felőli oldalról közelített, Caro letekerte az ablakot.

– Jó reggelt – mondta. – Jót kocsikáztak?

– Csodás volt! – mondta Caro. – Nagyon szép errefele. Murdo megmutatta az összes helyet, ahonnan megcsodálhattam a kilátást, és egy vörös mókust is láttam, vagyis egy mókust.

Alec furán nézett.

– Tessék?

– Murdo megszidott, amiért vörös mókusnak nevezem, holott errefelé csak ez az egy fajta él – magyarázta Caro. Kicsit fura volt neki a férfi közelsége.

– Megálltunk a kunyhójánál – közölte Murdo. – Carónak kellett egy kardigán.

Alec szeme kissé riadtan tágra nyílt.

– De még nedves volt, így nem hoztam el – mondta Caro gyorsan. – Mármint a kardigán.

– Ó. Igazán kár. – Minden egyes szó csak fokozta Alec zavarodottságát.

– A bolond lány kimosta – folytatta Murdo, aki látható elszántsággal akarta megértetni Aleckel, hogy Caro mennyire ostoba.

– Leöntöttem valamivel…

Mielőtt befejezhette volna a mondatot, Murdo közbeszólt.

– De tetszik neki a kunyhó, nem igaz?

– Nagyon is! – felelte. Látta, hogy Alec kínosan érzi magát.

– Jobb lesz, ha bekísérem Murdót.

Alec, aki a Land Rovernek támaszkodott, most hátralépett, és furán nézett Caróra. Talán most ismerte fel? Nem, nem a felismerés látszódott a tekintetében, inkább nyugtalanság. Miatta nem alhatott abban a kedves kis felföldi kunyhóban, és látta rajta, hogy bűntudata van emiatt.

– Talán később folytathatjuk, Caro – mondta Alec. – Mutathatnék még egy keveset a birtokból.

Murdo kurtán felnevetett.

– Nem is tudtam, hogy érdekel.

– Engem nem, de Carót talán igen – felelte Alec higgadtan. – És mellesleg én vezetem – tette hozzá félhangosan, hogy Murdo ne hallja.

– Könnyű barátságosnak lenni, ha egy szép lányról van szó – mondta Murdo.

– Murdo! Állandóan azzal jön nekem, hogy szinte vak. Fogalma sincs róla, hogy szép vagyok-e, vagy sem – csattant fel Caro kissé gorombán, mert úgy érezte, manipulálják.

– Nagyon szép hangja van, kedvesem – mondta Murdo. – És

az már félsiker.

Caro behunyta a szemét, és nagyot sóhajtott.

– Jöjjön. Legjobb lesz, ha bemegyünk.

Megfeledkezett róla, hogy a Land Rover magasabb egy szokványos autónál, így kiszálláskor majdnem kificamodott a bokája. Alec elkapta a karjánál fogva.

– Nagyon sajnálom – mondta. – Apám soha még csak a közelében sem fog járni a politikai korrektségnek. – Alec szeme mosolygott, s ez kárpótolta Carót.

– Semmi gond – mondta halkan. – Hozzászoktam a hozzá hasonló idős férfiakhoz.

Amint biztonságosan lesegítette az apját, Alec így szólt:

– Megbeszélhetünk egy időpontot, amikor mindketten ráérünk. Szeret sétálni?

– Azt hiszem, igen – mondta Caro. Sokat sétált Londonban, de Alec valószínűleg nem olyan sétálásra gondolt.

– Van túrabakancsa?

– Hát, nincs.

– Ne aggódjon. Úgy hiszem, kölcsönkérhet egyet Rowantől. Neki több pár is van, biztos vagyok benne.

– Oké – mondta Caro, és hirtelen szóhoz se jutott.

– Akkor majd kitaláljuk – mondta Alec.

– Oké – mondta ismét Caro, és inkább érezte magát tininek, mint a magabiztos felnőttnek, aki azelőtt volt, hogy ideérkezett volna.

Caro és Murdo a hátsó bejáraton ment be, ahol Heather üdvözölte őket.

– Remek időzítés – mondta –, éppen kávét főzök. Menjenek csak be, és helyezzék magukat kényelembe a tűz mellett.

Murdo bement a nappaliba, Caro pedig a tálcára várt, hogy megspóroljon Heathernek egy utat, amikor belépett Rowan a kutyájával. A kutya körbetáncolta a konyhát, majd Caro előtt lefékezett, és várta az elegáns előadásáért járó elismerést.

– Helló, Gally – üdvözölte Caro. – Mi a helyzet veled?

Rádöbbent, hogy benne is megvan az a nagyon angolos vonás, amikor bizonyos helyzetekben könnyebb volt neki állatokhoz beszélni, mint emberekhez. Rowantől képtelen lett volna megkérdezni, hogy mi a helyzet. Szerencsére Rowan magától is elmondta.

– Unatkozunk – mondta félénken mosolyogva.

– Ó, hát akkor gyere, és beszélgess velem és Murdóval – ajánlotta Caro. – Heather, én majd beviszem a kávét, engem tényleg nem szükséges kiszolgálnia.

Caro és Heather is érezte, hogy Rowan ezt nem szívesen tenné.

– Murdo a kávé után pihen egy kicsit – mondta Heather. – Ha szeretné, elbeszélgethetnek itt Rowannel. Én majd beviszem Murdónak a kávéját.

Bár meglehetősen félénk volt, Rowannek láthatóan tetszett a javaslat. Caro belátta, hogy Heathernek igaza volt, amikor azt mondta, Rowan kissé magányos. A birtok eléggé távol esett a civilizációtól, és biztos nem volt könnyű valódi társas életet élni az online helyett. Ráadásul nem úgy tűnt, hogy Rowannek sok internetes barátja van. Meglehetősen kislányos volt még a tizenhét évéhez képest, nem úgy, mint Posy ennyi idősen. Caro

mindig is szerette a fiatalokat, így örült, hogy alkalma nyílik beszélgetni vele.

– Szóval, enyhíthetek az unalmadon? – ajánlkozott. – Úgy tűnik, van egy kis szabadidőm.

Rowan felsóhajtott.

– Nem hinném, hogy tud. Hacsak nem vizuális kultúrával foglalkozik.

– Hm – kezdte Caro. – Ötösre érettségiztem vizuális kultúrából, ha ez jelent valamit.

– Tényleg? – Rowanen őszinte érdeklődés látszott. – Jelenthet, azt hiszem. Anyu tanított idehaza. Mondjuk, elég viccesen áll a vizuális kultúrához.

Annak reményében, hogy megtudhatja, mit is jelent ez egészen pontosan, Caro visszafogott hangnemet ütött meg.

– Nos, tudod, nem vagyok vizuáliskultúra-tanár, még csak hasonló sem, de legutóbb egy művészellátóban dolgoztam. Szakszerű tanácsokat tudok adni neked anyagokkal kapcsolatban. – Mosolygott, jelezve, hogy jól tudja, a helyismeret egy művészboltban nem túl hasznos.

Rowan nevetett.

– Anyagokkal jól állok, köszönöm. A családom nagy örömmel ajándékoz meg csodás vízfestékekkel és pasztellekkel, csak nem akarnak nekem tanárt keresni vagy elengedni tanulni. – Az ajkába harapott és elfordult, mintha úgy érezte volna, túl sokat mondott olyasvalakinek, akit nem ismert.

– Arra bizonyára sok idődd van még. Nagyapád azt mondta tegnap este, hogy még csak tizenhét vagy.

– Igen, így van. És már elég idős vagyok ahhoz, hogy

művészeti egyetemre menjek.

Caro bólintott.

– Határozottan elég idős vagy ahhoz, hogy átgondold. Remélem, nem érzed úgy, hogy kíváncsiskodom, csak nekem is van egy húszéves lányom. Már túl vagyunk az egész „hová menjek egyetemre” kérdéskörön.

Rowan kíváncsian nézett rá.

– És hová ment?

– Végül nem ment. Kapott egy remek állást egy helybéli művész mellett, és most Ausztráliában van az apukájánál.

– Te jó ég! Maga hogy érez ezzel kapcsolatban?

Caro megvonta a vállát. Meghatódott. Láthatóan Rowan megértette, hogy ez neki sem olyan egyszerű, mint amilyennek hangzott.

– Igazából minden oké. Természetesen hiányzik. Együtt éltünk a bárkámon Londonban. De ez volt a helyes lépés számára. – Caro nevetett. – Bár aggódik, hogy magamra hagyott engem.

– Talán úgy gondolta, hiányolni fogja magát? Vagy hogy honvágya lesz? Nekem mindenki azt mondja, így fogok érezni. Vagyis anya mondja.

– Egyáltalán nem! Miattam aggódott, hogy hogyan fogok boldogulni a gondoskodása nélkül. Részben azért vállaltam el ezt a munkát, hogy ne az járjon a fejében, hogy egyedül bánkódom a bárkán ülve.

Rowan leült a konyhaasztalhoz, állát a kezére támasztotta. Carót Gallyre emlékeztette, aki épp evett valamit a lábuknál. A lány és a kutya is hosszú lábúak, kissé esetlen mozgásúak

voltak, de mégis volt bennük természetes kecsesség, ami nagyon bájos volt.

– A bárka csodásan hangzik! – mondta Rowan. – Meséljen róla.

Carót mindig meglepte, hogy mindenki mennyire lelkesedik a bárka iránt. Ő mindig hajón lakott, így nem tartotta különösebben érdekesnek. Szerette az otthonát, és meg sem fordult a fejében, hogy a szárazföldre költözzön, még ha megengedhette volna magának, akkor sem. Ám tényleg csak egy otthon volt a számára.

– Nos, elég hatalmas. Bárkához képest nem túl nagy, de sokkal nagyobb, mint egy keskeny hajó – rájött, hogy Rowan valószínűleg nem tudja, mi is az a keskeny hajó. – Vannak róla fotók a laptopomon. Elszaladjak érte, és mutassak neked párat?

Rowan bólintott.

– Én is idehozom pár képemet, ha szeretné látni őket.

– Nagyon szeretném! – válaszolta Caro. – Nem egészen mozgok hazai pályán, de meg tudom különböztetni a jó képet a rossztól, és nagyon érdekelnek a munkáid.

– És ha nem tetszenek?

De ahogy Rowan ezt kérdezte, abban egyszerre volt valami huncutság és magabiztosság, ami azt súgta Carónak, nem fogja rossznak tartani a lány képeit.

Fél órával később a konyhában már javában tartott a Rowan és Caro féle „mutasd és mesélj”, ahogy Caro nevezte. Rowan érdekesnek találta a bárkáról készült képeket.

– El sem hiszem, hogy ennyi hely van egy hajón! –

ámuldozott. – A tetején pedig egy kert!

– Nem igazi kert. Csak pár cserép gyógynövény, meg egy kis lugas, hogy kiülhessek egy pohár borral anélkül, hogy minden járókelőnek köszönnöm kelljen. Bár megteszem, mármint köszönök. A kikötő nagyon családias, mint egy kis falu.

– És mi lett a bárkával most, hogy itt van? Rendben lesz?

– Egy barátom lakik rajta. Neki megfelel, és nekem is megfelel így. Már ott volt, még mielőtt Posy és én elmentünk volna, és akár maradhat is, ha már visszamentem. Ő is hozzászokott a hajókhoz, egy hajó pedig nem szeret üresen állni.

– Elképesztően néz ki! Úgy szeretném megnézni!

– Semmi akadálya, hogy eljöjj és megszállj nálam egy kicsit, ha már visszatértem Londonba.

– Csodás lenne, már ha megengedik. Még sosem jártam Londonban – felsóhajtott. – És ha így folytatódik, soha nem is fogok.

– Egy dolog elköltözni otthonról egy nagyvárosba, más meglátogatni egy barátot; az teljesen rendben lesz. – Caro nem volt egészen biztos benne, de igazán nem volt észszerűtlen az érv. – Mit szeretnél csinálni Londonban?

– Művészeti egyetemre járni. Túl nagy kérés ez?

Caro látta, hogy Rowan már feltette ezt a kérdést, valószínűleg sokszor.

– Hát, azt hiszem, ez attól függ. Londonban iskolába járni nem épp olcsó dolog – elhallgatott pár pillanatra. – Szeretnéd megmutatni nekem a képeidet?

Rowan felsóhajtott.

– Azt hiszem.

A szalaggal átkötött régi mappa, amellyel visszatért a konyhába, most a székének támasztva várakozott, úgy tűnt, vonakodik megmutatni Carónak a tartalmát.

– Lássuk hát!

Rowan az asztalra tette a mappát.

– Nézze csak meg – mondta. – Én addig megnézem Murdót. – Nyilván nem akart jelen lenni, miközben Caro a képeket nézegeti.

Caro kibontotta a szalagokat. A mappa jelentős mennyiségű képet rejtett. Voltak itt vízfestékkel készült képek, főleg panorámák, amelyek kikerülhettek volna bármelyik galériába. Aztán ceruzával készült tanulmányok virágokról, madarakról és két mókusról egy ágon. Voltak még ceruzarajzok emberekről, láthatóan gyorsan készültek, de felismerhetőek. Lerajzolta Murdót, ahogy a fotelban alszik, tweedzakós hasán összekulcsolt kézzel; Heather kezét, ahogy tésztát gyúr. Többször szerepelt Gally, a feje, a keresztbe tett mancsai, és ahogy a hátán fekszik.

Az utolsó lap apró rajzokkal volt tele. Nyilván erre firkálgatott, csak szórakozásképpen. Egy pár régi csizma, minden gyűrődése jól kivehető. Bogáncs közelről. Pár füstölt hering. Lazacfilé. Aztán Caro felfigyelt egy képre, amely egy sor apró, csepegtetős tetejű üvegcsét ábrázolt. Egy elektromos mérleg. Egy papírlap egy ceruzával. Nem tudta elolvasni, mi áll rajta, de egy listának tűnt, mellette számításokkal. Vajon a kunyhó hátsó szobájában készülhettek ezek a skiccek? És ha igen, vajon mi folyik ott? Csak nem valami droglabor működik

benne? Hirtelen hevesebben vert a szíve. Túlreagálja, tudta, hogy így van, de ha az egész teljesen ártatlan, akkor miért nem kapott rá magyarázatot, hogy miért nem lakhat a kunyhóban?

Harmadik fejezet

Kinyílt a hátsó ajtó, a nyikorgástól Caro összerezzent. Hátrafordult, meglátta Alecet, s ettől ismét csak megriadt.

– Épp Rowan képeit nézegettem – mondta, és a hangjából bűntudat érződött. – Nagyon jók, nem igaz?

– Gondolom – felelte Alec feszült hangon, sietősen, nem úgy, mint egy büszke apa. – Mikor érne rá eljönni velem felfedezőútra?

– Alec, tényleg ennyire meg akarja mutatni nekem Glen Liddell szépségeit, vagy magánügyben szeretne beszélni velem? Mert azt akár most is megteheti.

A férfi felnevetett, és vágott egy grimaszt.

– Maga nagyon egyenes!

– Nem látom értelmét másmilyennek lenni. Csodás lenne bebarangolni ezt a gyönyörű helyet, de nem olyasvalakivel akarom ezt megtenni, akinek egyéb szándékai vannak.

Caro büszke volt magára, hogy ilyen könnyeden beszél, de szíve mélyén elkeseredetten vágyott rá, hogy felismerje.

– Feltételezem, magyarázatot akar, hogy miért nem használhatja a kunyhót, amikor valójában nem is áll felújítás alatt – mondta Alec.

– Az jó volna.

Alec felsóhajtott.

– Tényleg szeretnék magával kikocsikázni és járni egyet, ha benne van. Közben majd elmondok mindent a kunyhóról.

– Tehát nem egyszerű a magyarázat?

– Nem.

– Akkor viszont a szabadidőmben kerítsünk rá sort. Nem tudom, mikor lesz legközelebb – futólag rámosolygott. – Ó, itt is van Rowan. Szüksége van rám Murdónak?

Rowan az apjára nézett, mielőtt válaszolt volna.

– Öööö…

– Odamegyek, és megnézem – mondta Caro. – Nem akarok már az első napomon hibázni.

– Mielőtt elmenne – mondta Alec –, menjünk holnap ilyenkor. Megbeszélem Murdóval.

Caro mosolygott.

– Oké!

Caro délutánja nagyrészt azzal telt, hogy próbált visszaemlékezni a kétkezes bridzs szabályaira, de amikor Murdo ismét szunyókálni akart, visszament a műanyag lakókocsijába, hogy alaposabban berendezkedjen.

Csak hat hétig lesz itt, legfeljebb két hónapig, nem számít, hogy hol lakik. De a kíváncsiság nem hagyta nyugodni. Ha Alec nem mondja el neki a kirándulásukon, hogy mi folyik itt, majd magától utánajár. Végső soron tartozik neki egy magyarázattal, és ha nem adja meg, az ő hibája, hogy Caro nyomozásba kezd.

Aznap este, vacsora után, miközben leszedték az asztalt, Caro megkérdezte Heathert, hogy volt-e valaha is szabadnapja.

– Nincs baj ezzel – válaszolta Heather. – Csak akkor ilyen sok a dolog, amikor Lennie nincs itt.

– Ezek szerint nem – mondta Caro. – Azonban a munkaköri leírásomban szerepel „egy kis főzőcskézés” is, ami azt jelenti, hogy leválthatom legalább egy estére.

Heather kétkedőn nézett rá.

– Általában csak a fagyasztó tartalmából főzök.

– És az micsoda?

– Vadhús. Azért nem kell pénzt kiadnunk.

– Nagyon előkelő alapanyagnak hangzik, már ha hihetünk a főzőműsoroknak a tévében.

Heather inkább elutasítón, mint vidáman felnevetett.

– Igazán? Hát nem. Az, amivel nekem van dolgom, nem előkelő.

– Alig merem megkérdezni, de *milyen* hússal van dolga?

– Szarvassal, javarészt. Ezért készítek annyi vagdaltat.

– Akkor is – mondta Caro élénken – megcsinálhatnám a vagdaltat maga helyett egyik este. Vagy több este, ha Murdo nem húzza a száját a főztömre.

– Csak egy omlettet vagy rántottát kéne csinálnia neki alkalomadtán – mondta Heather.

Caro kendőzetlenül végigmérte. Az előtte álló nő, bár alig volt idősebb nála, fáradtnak tűnt. A család, már amennyire Caro megfigyelte, magától értetődőnek tartotta a szolgálatait. A férje, akármilyen jó ember is megannyi szempontból, nem az a típus, aki megmasszírozza a felesége lábát, és megkérdezi, hogyan telt a napja.

Caro elszánta magát.

– Míg itt vagyok, hadd segítsek a főzésben. Tényleg szeretném.

Heather felsóhajtott.

– Nos, nem mondom, hogy nem lennék hálás érte, de nem kötelessége ilyesmit csinálni.

– Ez rendben is van. Holnap csak segítek, de amikor már kiismerem magam a konyhájában, a szekrényben és a fagyasztóban, eltökélt szándékom felszabadítani magát néhány estére. Míg itt vagyok.

– Őszintén szólva már az eddigi segítségének is nagyon örülök.

Caro mosolygott.

– Az semmiség volt, de ha bármit tehetek, nagyon szívesen. Végső soron Murdo sok időt tölt alvással. Nincs rám olyan sokat szüksége.

– Hát, ha tudna nekem egy keveset segíteni, több időm lenne sütni. Murdo nagyon szereti a süteményt, bár nem vagyok túl jó benne.

– Átveszem a süteménykészítést. Az könnyű – mondta Caro jókedvűen. Aztán hozzátette: – Milyen sütőjük van? – pont előtte állt egy tűzhely, de reménykedett valami könnyebben kezelhetőben. Hagyományos tűzhelyet még sosem használt.

– Van egy elektromos is a raktárban – mondta Heather. – Lennie rakatta be, hogy használhassuk nyáron, amikor fogytán van az olaj.

– Hála az égnek! – mondta Caro. – Azt hittem, öngólt lőttem.

Heather nevetett.

– Hozzászokik majd a hagyományoshoz is, a hőmérsékletre

kevésbé kényes dolgokhoz megfelel.

Míg a mosogatógép dolgozott, ők teát és kávét főztek.

– Reményeim szerint holnap elmegyek Aleckel kocsikázni és sétálni – mondta Caro.

– Igen, említette. Holnap áthozza magának Rowan bakancsát. De az enyémet is kölcsönveheti.

Miután megbeszélték a túrabakancs és a vastag zokni előnyeit, Caro megkérdezte, ami már egy ideje kikívánkozott belőle.

– Murdo és Alec jól kijönnek egymással? Murdo mindig nagyon gorombán beszél róla, de közben George-ról is úgy beszél, holott a kutyát láthatóan imádja.

Heather felsóhajtott, és Caro rádöbbent, hogy ennek a leterhelt nőnek bőven van oka sóhajtozni.

– Egy darabig nem beszéltek egymással. Alec elment tanulni, és amíg távol volt, bejött a képbe Frazer Neal, és átvette a helyét. Amikor visszajött, mármint Alec, megsértődött emiatt. Szóval nem, nem igazán jönnek ki egymással.

– És kinek a pártján áll? – Caro túl későn kapott észbe, nem lett volna szabad kínos helyzetbe hoznia Heathert ezzel a kérdéssel. De már nem vonhatta vissza.

Hosszas csönd következett. Caro látta, hogy Heather igyekszik visszafojtani egy újabb sóhajt.

– Nagyon nehéz ez. Nem foglalok állást.

– Oké, végül is, amíg barátságban tudok maradni mindenkivel az ittlétem alatt, minden rendben lesz – mondta Caro.

Másnap, ebéd után, Alec átjött Caróért két pár túrabakanccsal. Nagy odafigyeléssel segített a választásban, és ragaszkodott hozzá, hogy ő köthesse be a fűzőt. Fura élmény volt, hogy a lába előtt térdepel, de Carónak így alkalma nyílt hosszasan tanulmányozni a férfi fejét.

– Kész – mondta Alec, és felegyenesedett. – Milyen érzés?

– Kissé szűk, hogy őszinte legyek.

– Hosszában vagy széltében?

– A fűző az oka. Mielőtt bekötötte volna, jó volt.

– Jól kell tartania. Ne aggódjon miatta.

– Nehogy véletlenül megkérjem, hogy húzza meg a cipőfűzőmet – mondta Caro gondolkodás nélkül. – Valószínűleg elájulnék.

Alec arcára kiült a döbbenet, majd egy mosoly, amit próbált palástolni. Caro hirtelen visszarepült az időben egy görög szigetre. Sötét volt, és ő meg Alec (Xander, ahogy akkor hívta magát) épp akkor találkoztak. Ő mondott valamit, már nem emlékezett, hogy mit, de tudta, hogy gondolkodás nélkül beszélt, és amit mondott, kissé furcsán hangzott. Alec akkor ugyanúgy nézett rá, mint most.

– Bocsánat, ez csak úgy kicsúszott – mondta Caro. – Valamiért erre asszociáltam, de be kellett volna fognom a számat. Hagyjuk is.

A férfi ránézett, és Caro azt gondolta, talán most ismerte fel. Elszántság látszott a tekintetében.

Alec közelebb hajolt, és beleszimatolt a levegőbe.

– Megkérdezhetem, hogy milyen illatot visel?

– Royal Water a Creedtől.

– Mintha ismerném valahonnan. Szokatlan.

– És eszméletlenül drága is, úgyhogy nem mindennap ezt viselem – mondta Caro. – Anyám és a nagyanyám is ezt használta.

Alec pár másodpercig tovább vizsgálgatta, majd megrázta a fejét; aztán elmosolyodott. A mosolya olyan volt, mint amikor a felhők mögül előbújik a nap, gondolta Caro. Melegséggel töltötte el az embert.

– Jöjjön – mondta –, jobb lesz indulnunk. Hisz nem akarjuk, hogy Murdónak egyedül kelljen néznie a *Szerencsekerek*et.

Bár Caro nevetett, miközben követte a kocsihoz, úgy érezte, mintha jobban eltávolodott volna Alectől. A férfi valamiért zokon vette a jelenlétét. Talán mert bűntudata volt a kunyhó miatt? Biztosan nem csak ez volt az oka. Valami más is hibádzott.

Nem beszéltek az autóút során. Caro látni akarta a tájat, és Alec nyilvánvalóan nem akart könnyed beszélgetésbe bocsátkozni. De a csend egyáltalán nem volt kínos, mindketten elmerültek a gondolataikban.

Más úton mentek, mint Rabbel, majd később Murdóval. Először hegynek fel, át az erdőn, majd ismét lefelé vezetett az útjuk.

Egy idő után kijutottak a fák közül, és megpillantottak egy tavacskát.

A táj változása meghökkentette Carót. Míg eddig fákat és ösvényeket látott, olykor egy-egy hegyet is, most sík, zöld területen haladtak, amelyet itt-ott sziklák pöttyöztek, azon túl a víz terpeszkedett, azon is túl pedig egy messzi hegyvonulat,

hófödte csúcsain megcsillant a napfény.

– Te jó ég! Micsoda kilátás. Erre nem számítottam! – kiáltott fel Caro, amikor újra meg tudott szólalni.

– Tetszik?

Caro rajtakapta a férfit, ahogy őt nézi, nyilván a kedvében akart járni.

– Lélegzetelállító. És igazán meglepett.

– Kisebb megszakításokkal egész életemben erre jártam autóval, de ez a kilátás még mindig lenyűgöz.

– Elhiszem.

– Jöjjön, kiszállás. Itt az ideje, hogy sétáljunk.

– Hihetetlen, hogy még mindig van hó a hegyekben.

Alec rámosolygott.

– Itt a legmagasabb hegycsúcsokon még májusban is van hó. Bizonyos években még június elején is.

– Skócia tényleg különleges ország, nemde?

– Valóban az. Remélem, annyira megszereti majd, mint én.

Caro nem firtatta e kissé különös megjegyzés mögöttes tartalmát, jobb érzés volt nem tudni.

Örült a túrabakancsának és annak is, hogy szorosan volt befűzve. Nem fenyegette a veszély, hogy kibicsaklik a bokája. Magabiztos léptekkel haladt Alec mellett. Ahhoz képest, hogy jóval alacsonyabb volt nála, egész jól teljesített.

Egy ösvényen haladtak a tavacska felé, rövidesen szögesdrót kerítés keresztezte útjukat.

– Boldogul? – kérdezte. – Megemelem a drótot.

– De hisz le van zárva az ösvény! Nem azt jelenti, hogy valaki nem akarja, hogy itt legyünk?

– Része az eredeti birtoknak – mondta Alec. – Nyugodtan továbbmehetünk. Ó, nézze csak! – egy nagy, barna ragadozó madárra mutatott. – Egy rétihéja. Látja? Egy hím.

Odanyújtotta neki a távcsövet, amelyet Caro eddig észre sem vett a férfi nyakában.

Némi keresgélés után meglátta. Főként szürke és fehér tollazata kísérteties külsőt kölcsönzött neki.

– Istenem! Még sose láttam ehhez hasonlót!

– Elég ritka. Reméljük, ez a példány biztonságban van.

– Miért ne lenne? Én nem szállnék szembe vele!

Alec nevetett.

– Én se. Elképesztően erős karmai vannak. Jelenleg ez természetvédelmi terület. Minden állat védett. De ez meg fog változni.

Caro épp meg akarta kérdezni, hogy mit ért ezen, amikor a férfi felemelte a kezét.

– Hallja? Pólingok. A vízpartra tartanak táplálkozni.

– Csodás hangot adnak ki – mondta Caro.

– Igen. A gael nevük állítólag hangutánzó, és hasonlít a kiáltásukra, de be kell vallanom, nekem nem tűnt fel. Valószínűleg azért, mert nem beszélek jól gaelül.

– De úgy látom, a madarakról elég sokat tud.

– Jól ismerem a környék élővilágát. Egész életemben figyelemmel kísértem, kis kihagyásokkal.

Majd elmondta, hogy korán reggel és alkonyatkor vidrákat is látni, hogy szarvasok járnak ide inni, és hogy milyen sokféle gázlómadár és más madárfélék lakják a területet.

– Nagyon különleges. Megtiszteltetés, hogy láthatom. – Caro

nem tartotta szükségesnek hozzátenni, hogy mennyire elkeseríti annak a lehetősége, hogy mindez meg fog változni.

– Na de akkor is, biztos vagyok benne, hogy remek golfpálya lesz belőle – mondta Alec keserűen.

– Képtelen vagyok elhinni, hogy valaki ezt tenné egy ilyen hellyel – méltatlankodott Caro. – Úgy értem, golfozni bárhol lehet, nem?

Alec megvonta a vállát.

– Nem tudom. Sosem játszottam. – Aztán elmosolyodott. – Jöjjön. Ne szomorkodjunk. Gondoskodnunk kell róla, hogy jól érezze magát, amíg itt van. Akkor is, ha a szállása nem olyan, mint amilyenre számított. Igaz is, nagyon kedves magától, hogy nem szólt Murdónak a dologról – elhallgatott egy pillanatra. – Miért nem szólt neki?

Caro a homlokát ráncolta.

– Gondoltam, jó oka van, és most nagyon remélem, hogy elmondja nekem, mi az.

A férfi lenézett rá, markáns arca érdekesen festett, mintha jól szórakozna, ugyanakkor mintha rajtakapták volna.

– Megutálna, ha nem tenném?

– Számítana, ha megutálnám?

– Maga az a bosszantó embertípus, aki minden kérdésre kérdéssel felel? Az a helyzet, hogy egy kisebb vállalkozáson dolgozom, valami olyasmin, amit apám utálna, de tudom csinálni a birtok vezetése mellett. Attól félek, hogy ha elmondanám magának, mi az, el kellene mondania apámnak, ha faggatni kezdi magát.

– Van rá esély, hogy ezt teszi majd? – Kíváncsi lett, de kissé

meg is ijedt.

– Nem hiszem. Csak nem akarom megkockáztatni. Nem is attól félek, hogy kiabálni fog velem, bár az egészen Edinburghig elhallatszana, inkább csak nem akarom, hogy felizgassa magát. A dühöngés nem tenne jót neki, idős, és kissé törékeny már az ilyesmihez.

– Megpróbálom ezt nem kifogásnak tekinteni.

– Sokkal inkább indok. Jöjjön, élvezzük a sétát, amíg lehet. Maga sem lesz itt örökre, és valószínűleg ez a tökéletes darab föld sem. Szeretném mindkettejükben örömömet lelni, amíg lehetőségem van rá.

Ezzel karon ragadta, és ezután a kövekről és dombocskákról társalogtak, amelyek a fűből emelkedtek ki. Közben Caro emésztette magában a férfi iménti bókját.

– Szóval az apja eladta ezt a területet? – kérdezte, amikor úgy érezte, képes újra kellő lazasággal megszólalni.

– Igen. Akkoriban történt, amikor az olajfúró tornyokon jártam. Nemkívánatos személy voltam Murdo szemében. Aztán hazatértem, és megtudtam, hogy ő és a bizalmasa meglépték a megkérdezésem nélkül.

– Murdónak feltehetőleg kellett valamire a pénz. Talán a füstölőre? Vagy egy új vállalkozásra? Mindenkinek több lábon kell állnia manapság.

– A füstölő jól ment volna ennek a területnek az eladása nélkül is, és az is biztos, hogy nem a ház felújítására fordította.

– Valami oka mégiscsak volt…

– Valóban. Csak nem vagyok benne biztos, hogy mi az, vagyis mi volt az. Remélem, nem csak azért tette, hogy

bebizonyítsa, hogy kénye-kedve szerint rendelkezhet a birtok felett, amíg meg nem hal.

Alec higgadtan beszélt, kifejezéstelen arccal, de Caro érezte a keserűségét.

– Ez tényleg elég szélsőségesen hangzik.

– Igen. De ha valóban ez volt az elképzelése, bejött. Apám nagyon dühös volt rám, amiért vegyészetet tanultam a gazdálkodás helyett. Sosem hitte, és most sem hiszi, hogy van olyan, amit tudni érdemes a világról, és itt helyben nem lehet megtanulni. De attól tartok, az én érdeklődésem ennél távolabbra nyúlik. – Széles mozdulattal végigmutatott a tájon. – Bár az ilyen napokon, mint a mai, nekem is kétségeim támadnak.

Ha jobban ismerte volna a férfit, elmondta volna neki, hogy a lánya, Rowan is hasonlóképpen érez.

– Nem tudom, miért mondom el magának mindezt – folytatta Alec. – Talán mert jó hallgatóság.

– Általában jó hallgatóságnak tartanak – egyezett bele Caro.

– És valószínűleg azért érzem rosszul magam, mert nem mondhatok többet magának a kunyhóról.

– A Murdo iránti hűségem aggasztja? És hogy netán elárulom neki, mire készül?

Alec mosolygott.

– Azt hiszem, igen. – Csendben tettek pár lépést. – Üdítő az egyenessége. A volt feleségem semmiben sem tudott egyenes lenni, még a legegyszerűbb dolgokban sem.

– Időnként bajba keveredem miatta – vallotta be Caro. – A lányom azt szokta mondani, hiányzik belőlem a szűrő, ami a

fejemben van, az ki is jön a számon. De ennek ellenére jól tudok titkot tartani.

Az elkövetkező pár hétben Caro megismerte Heather konyháját és kamráját (általában elfogadható eredménnyel), felidézett mindent, amit tudott sportról, popzenéről és a periódusos rendszerről a *Szerencsekerék* miatt, segített Rowannek az alkotásban (ami főleg abban merült ki, hogy „A mindenit, de ügyes vagy!”), és csiszolta a sakktudását.

A birtokot is bejárta, autóval és gyalog is, megismerve az utakat és az élővilágot. Még a füstölőben is segédkezett egyik délután.

Aztán egy csodás májusi reggelen azon kapta magát, hogy az erdőn át a kunyhó felé tart. A kíváncsiság eluralkodott rajta, mint valami betegség. Felszaladt az ösvényen a bejárati ajtóhoz. Nyitva volt.

Mint Aranyfürtöcske, nem tudott ellenállni, és bement.

Az ajtó egyből a nagyszobába nyílt, amelynek fehérre meszelt kőfalai voltak, és egy-egy kicsi ablaka kétoldalt. Egy hatalmas kandalló foglalta el szinte teljesen az egyik falat, a sarokban keskeny lépcsősor. A tűzhöz közel egy heverő volt, a kandalló melletti alkóvokban könyvespolcok. Az ablakfülkék jól mutatták, hogy milyen vastagok a falak, a hosszú gyapjúfüggönyök nyilván arra hivatottak, hogy kizárják a hideget. Tényleg ez volt álmai skót kunyhója, a kis házikó, amelyet elképzelt, mielőtt eljött volna ide. Ha nem lett volna elkötelezett a munkája és a környék iránt más okokból is, elhullajtott volna egy könnyet érte. Egy műanyag lakókocsi nem

kárpótolhatta ezért a gyöngyszemért.

– A konyha szörnyű lehet – motyogta magában. – Biztos egy hideg, rosszul felszerelt kis melléképület.

De nem volt szörnyű. Meglehetősen hűvös volt, de volt benne egy tűzhely, ami ha épp működött volna, ontotta volna a meleget. Egy párkány volt felette, amin válogatott gyertyák, régi tányérok és nagyon füstös képek sorakoztak. Állt benne még egy nyersfa asztal, ami mellett pont elfért a négy, fából készült szék. Akárcsak a nappali, ez is tökéletes volt.

– Remélem, átkozottul nyomós oka van annak, hogy távol tartasz innen, Alec McLean – mondta ki hangosan.

Megfordult, és több sor polcot látott az ablakkal szemközti falon. A polcokon kis, csepegtetős tetejű üvegcsék voltak, gondosan felcímkézve. Közelebb hajolt, és elolvasott néhányat. „Hedion", „Oud", „Neroli" – mik lehetnek ezek?

Az egyik polcon az üvegcsék sora előtt egy jegyzetfüzet hevert. Nyitva volt, így senki se mondhatta volna, hogy a korábbinál is jobban szaglászik, ha beleolvas. Számítások voltak benne, és más, fura elnevezésű hozzávalók.

– Nos, mit gondol? – kérdezte egyszer csak valaki a hátsó bejárat felől.

Caro megpördült ijedtében. Alec állt ott csípőre tett kézzel. Mivel a háta mögül jött a fény, nem látszott jól az arca, de a testtartása bosszankodással vegyes beletörődésről árulkodott.

– Nem tudta kivárni, hogy én magam mondjam el, mit művelek itt?

Carónak borzasztó bűntudata volt, de azért jogosnak érezte, amit tett.

– Nem volt hajlandó elmondani, így magamnak kellett kiderítenem. – Elgondolkodott egy pillanatra. – Bár őszintén megvallva, nem lettem okosabb. Mihez kellenek ezek a furcsa hozzávalók? – De alighogy kimondta, rájött, hogy mégis tudja a választ. – Maga itt parfümöt készít?

Alec kissé felszegte a fejét.

– Miből gondolja ezt?

– A hozzávalók, a címkék az üvegcséken. Először nem értettem, de beugrott egy cikk a parfümkészítésről, amelyet egy magazinban olvastam. Lebilincselő volt! – De valójában egy fiatalember jutott eszébe, akit alig látott a sötétben, és aki mesélt neki az álmairól és az illatok iránti szenvedélyéről. – Régóta érdekli ez a dolog, nem igaz? – kérdezte némi hallgatás után.

A férfi bólintott.

– És a családom ezt képtelen megérteni. Az apám… Nem kell elmagyaráznom magának, hogy mit gondolna, ha tudná, hogy a fia parfümöt készít. Szagot, ahogy ő hívja.

Caro nevetett.

– El tudom képzelni, hogy jobban szeretné, ha hivatásos szarvasbelezőként kezdene vállalkozásba, vagy valami ilyesmi.

Alec is nevetésben tört ki.

– Ha létezne ilyen foglalkozás, egészen biztos, hogy azt akarná, hogy ebből éljek. Kivágni a belsőségeket a frissen lőtt szarvasból sokkal inkább az ő világa.

Caro az orrát ráncolta.

– Meséljen a parfümről. Mióta készíti?

– Nem elég régóta. Miután kitanultam Franciaországban, és eltöltöttem pár évet az olajfúró tornyokon, annyi teendő volt a

birtokon, hogy alig volt rá időm. És elég nehéz egyedül belevágni, még akkor is, ha támogat a családod. Engem pedig nem támogat.

– Mi van a nővérével? Lennie-t nem érdekli a parfüm?

– Elviekben nincs ellenére, hogy ezt csinálom, de nem érdekli túlzottan. Örömmel magára fröcsköl egy keveset abból, amit ajándékba adok neki, már ha eszébe jut. Skye ugyanilyen. És a szívük mélyén mindketten úgy gondolják, valami férfiasabbal kellene foglalkoznom.

– Emlékszem egy cikkre egy magazinból, amelyben azt írták, hogy eredetileg csak férfiak használtak parfümöt, és hogy a nőket, akik magukra kenték, prostituáltaknak tartották, vagy talán azok is voltak. – Caro mosolygott. – De fogadni mernék, hogy Heather a maga oldalán áll.

– Miből gondolja?

– Meleg vizes palackot tett az ágyamba első este. Nem tette volna, ha nem akarná, hogy megbecsülve érezzem magam. Mert ha megbecsülve érzem magam, nem fogok túl sokat morogni a lakókocsi miatt.

Alec most már felszabadultan nevetett.

– Szegény Caro! Tényleg annyira rossz az a lakókocsi?

– Bűzlik – válaszolta. De most azt is elviselte volna, ha a szállásának olyan szaga van, mint egy szennyvízcsatornának, ha emiatt Alec még egyszer így nézne rá. A tekintete csupa melegség, rokonszenv és talán érdeklődés. Caro rápillantott az órájára. – Vissza kéne mennem. Murdo lassan igényt tart majd a teájára és az uzsonnára.

– Tudom, hogy nem kell megkérnem… – kezdte Alec.

– Nem, valóban nem kell megkérnie – szakította félbe Caro gyorsan, még mielőtt bármit is kérhetett volna tőle. – Nem beszélek Murdónak és senki másnak sem a projektjéről. És csak hogy tudja, szerintem nagyszerű!

Sarkon fordult, és kiment a hátsó ajtón, anélkül hogy megvárta volna a férfi reakcióját.

Amikor röviddel uzsonnaidő előtt visszaért a házba, úgy döntött, ránéz Murdóra, mielőtt feltenné forrni a vizet.

A földön feküdt.

Negyedik fejezet

Furcsa nyugalom szállta meg Carót, amint odaszaladt Murdóhoz. Sikerült kitapintania a pulzusát, és ahogy fogta a csuklóját, az öregúr mocorogni kezdett. George, a kiskutya megpróbált közéjük férkőzni.

Caro kedvesen, ám határozottan odébb tessékelte George-ot.

– Üdv, Murdo, úgy tűnik, kizuhant a fotelből. Minden rendben?

Murdo felhorkant, és George megnyalta az arcát.

– Tud mosolyogni? – Egyszer a saját apjával is átélt hasonlót, és most rendkívül hálás volt a sorsnak, hogy már van benne gyakorlata. Sajnos Murdónál ez láthatóan nem válna be, nem biztos, hogy mosolyogna egy nem mosolygós helyzetben.

Murdo motyogott, és elfordította a fejét a kutya gondoskodó nyelvétől.

Caro párnát tett a feje alá, majd előhúzta zsebéből a telefonját. Imádkozott, hogy legyen elég térerő, és tárcsázta a segélyhívó számát.

Tudta, hogy némi időbe telik a mentőnek ideérni, így betakarta Murdót egy kockás takaróval, és nagyjából kényelembe helyezte. Aztán a házi telefonról felhívta a családot.

Senki sem vette fel a mobilját, így üzeneteket hagyott. Épp

elköszönt Rowantől, csak annyit mondott neki, „Nagyapád beteg. Jó lenne, ha át tudnál jönni”, amikor Murdo megszólalt.

– Mit keresek én idelent a földön? – kérdezte. A beszéde kissé artikulálatlan volt, de nem hangzott túl rosszul.

– Szerintem volt egy kisebb stroke-ja, Murdo. Nem próbálom meg felsegíteni, mert nem vagyok elég erős hozzá, de igyekszem kényelmessé tenni a helyzetét, amíg ideér a mentő.

– Mentő? Semmi szükségem mentőre! Kiestem a fotelből, miközben aludtam.

– Hát, a mentő már úton van. Ha semmi baja sincs, majd elmennek.

Caro nyugodt hangon beszélt, de nagyon jól tudta, hogy a mentő elviszi majd az öreget a kórházba kivizsgálásra, akkor is, ha nincs stroke-ja.

– De van egy teszt, amit most rögtön meg tudunk csinálni – folytatta.

– Hogy?

– Tud mosolyogni? – Az előbb nem válaszolt, így ismét feltette neki a kérdést.

– Mi mosolyognivalóm van? – A mogorvasága optimizmusra adott okot. – A padlón fekszem, maga meg nem segít fel, mert félti a derekát.

A szokásos ropogósság ugyan hiányzott a beszédéből, de az érzelmei a megszokottnak tűntek.

– Felhívtam az egész családját, valamelyik férfi talán nemsokára ideér, és akkor együtt felrakjuk a heverőre. Kicsit felszítom a tüzet, hogy ne fázzon.

– Egyik rokonomat sem érdeklem. Ha Frazer még itt lenne,

más lenne a helyzet.

Nem Murdóra vallott ez a szentimentális hangnem, de talán ezt a gyengédebb oldalát is erősíteni kellene.

– Meséljen róla. – Carónak kissé bűntudata volt, amiért Frazerről kérdezte Murdót, de ő maga hozta fel a témát, és nem akarta, hogy az idős férfi megint elveszítse az eszméletét, míg egyedül van vele.

– Mintha csak a fiam lett volna. Jobban érdeklődött a birtok iránt, mint Alexander valaha is.

Carónak kellett egy pillanat, mire rájött, hogy Alecről beszél.

Caro kiállt Alec mellett. Amióta elmondta neki, hogy azt a gyönyörű területet a tavacska mellett nemsokára golfpályává alakítják, mert Frazer és Murdo eladta, előítéletes volt az előbbivel.

– De hát ez volt a munkája, nem? Hogy érdekelje a birtok.

– Feltételezem. De abban a pillanatban elment, amint meghallotta, hogy Alexander hazajön.

Caro ezen elgondolkodott. Azt hitte, Alecnek azért kellett hazajönnie, mert Frazer elment.

– Hallott azóta Frazer felől? Keresi magát, vagy maga őt?

– Nem. De jó volna. Megkérdem majd a lányomat, hogy megvan-e a címe. Majd ha hazajön – tette hozzá, és közben úgy nézett Caróra, mintha azt mondaná, „nem ment még el teljesen az eszem, akkor sem, ha a padlón fekszem betakarva”.

– Tehetek valamit, hogy kényelmesebben érezze magát?

– Egy fél pohár Glenmorangie segítene.

– Nem – mondta Caro. – Egy csésze teát sem kap. Apámnak stroke-ja volt, nem súlyos, teljesen felépült belőle, de utána

beleástam magam a témába, hogy tudjam, mit kell tenni, ha megismétlődne. Nem szabad sem ennie, sem innia.

– Maga kemény nő. Frazer már biztos töltött volna nekem egy italt.

– Biztos vagyok benne – mondta Caro, és érződött a hangján, hogy ezt már magától is kitalálta.

– Ha nem ad nekem egy italt, de még egy csésze teát sem, akár folytathatom is a szunyókálást. Meglehetősen álmos vagyok.

– Sajnálom, az is tilos.

– Micsoda? Csak aludni akarok!

– Biztosíthatom, hogy csak a javát akarom azzal, hogy ébren tartom. Meséljen még Frazerről. Miért kedvelte annyira?

– Nem akarok beszélni, aludni akarok!

– Nem engedhetem.

– Maga szadista! – mondta Murdo.

– Tudom. Ettől vagyok jó a munkámban. Meséljen akkor a birtokról. Milyen volt, amikor még kisfiú volt?

– Hát, ezerszer jobb volt, mint most! Én és a lánytestvéreim naphosszat póniháton barangoltuk be. Nem aggódtak úgy a testi épségünk miatt. A birtok sokkal nagyobb volt, és nem kellett, hogy füstölő legyen itt, vagy efféle.

– És hogy tartotta fenn magát?

– A vadászatból, a cserkelésből, bérleti díjakból. Sok adósságot örököltem, és örökösödési illetéket is kellett fizetnem, amikor meghalt az apám.

Murdo hangja álmos volt, és Caro aggódott, hogy minden erőfeszítése ellenére el fog bólintani.

– Ezért építtette a füstölőt?

– Az jóval későbbi. Elég sok földet eladtunk. Ami megmaradt, azt egy darabban akartam megőrizni, de Frazer azt javasolta, hogy adjuk el a tavacska melletti részt, én meg hallgattam rá.

– Nem volt más lehetőség?

– Én javasoltam párat, de Frazer ragaszkodott hozzá, hogy adjuk el. Volt rá egy vevője. Elég gyorsan lezajlott az egész. Ő többet tudott a dologról, mint én.

– És eleget keresett vele, hogy rendezze mindazt, ami megmaradt?

– Erről nem akarok beszélni, ha nem bánja.

– Ezt nemnek veszem. – Caro nem vette a szívére a dolgot, de nyugtalanítónak találta, hogy Murdo nem akar beszélni az eladásról. Úgy vélte, azt jelenti, nem volt elégedett vele. Talán belekényszerült valamilyen oknál fogva?

Caro megkönnyebbülésére megjött Ewan, Heather férje. Miután alaposan kikérdezte Murdót, és beszélt Caróval, úgy döntöttek, nem próbálják meg megmozdítani az öreget. A morgolódása ellenére úgy tűnt, jól elvan a padlón.

Nemsokára megérkeztek a mentők is. Caro kihasználta az alkalmat, és feltette a vizet forrni. Ugyan Murdónak nem volt szabad teáznia, de ő maga ölni tudott volna egy csészéért. Titokban itta meg a konyhában, aztán újratöltötte a kannát. Szükség lehet még több frissítőre. A mentősök nagyszerűen dolgoztak; ha van idejük gyorsan meginni egy csészével, szívesen megkínálja őket.

Még mindig vizsgálták Murdót, amikor Alec és Rowan

megérkezett.

Alec egyenest odament hozzá, nyilván nagyon aggódott.

– Apa! Jól vagy?

– Nem feküdnék itt, ha jól lennék! – mondta Murdo durván.

Caro a nehéz természete ellenére is nagyon megkedvelte az öregurat, de szíve szerint most jól megmosta volna a fejét. Tökéletesen udvarias volt mindenki mással, aki a hogyléte felől érdeklődött, miért nem volt képes ugyanerre a fiával?

A mentős csapat végre befejezte a vizsgálatokat, és épp Murdót rakták be a mentőautóba, amikor Skye is felbukkant. Nem vett tudomást a kinti történésekről, és beviharzott a nappaliba.

– Csak hogy tudjon róla – szólította meg Carót –, semmi szükség rá, hogy felhívjon, valahányszor Murdo elesik. Csak a volt apósom, nincs időm még vele is foglalkozni minden más mellett. Nem mintha nem lenne erre ugrásra készen egy tucat ember – azzal végignézett a szobában álló Alecen, Heatherön, Ewanen, Carón és Rowanen.

– Mit keresel itt, Ro? – kérdezte aztán. – Ha nincs jobb dolgod, segíthetsz nekem ágyat húzni. Holnap tizenkét jógás jön elvonulásra, és ki se látok a munkából.

Kirohant a szobából, de máris visszatért.

– Gyere már, Rowan! A nagyapád rendben lesz, biztos vagyok benne!

Rowan az apjára nézett, tőle várt megerősítést.

– Rendben lesz, drágám – mondta Alec.

– Én is úgy gondolom, hogy rendben lesz, Rowan – mondta Caro. – Úgy tűnik, volt egy kisebb stroke-ja, de édesapámnak is

volt ugyanilyen, és ő teljesen felépült.

– De már nem él, nem igaz? – kérdezte Rowan remegő hangon.

– Nem, de a hetvenes éveiben érte a stroke, és elmúlt nyolcvan, amikor meghalt – válaszolta Caro.

– Majd felhívlak, ha a kórházban is megvizsgálták már – mondta Alec bátorítón. – Menj csak, segíts anyádnak.

Alec elkísérte az apját a mentővel. Ewan folytatta, amit a telefonhívás előtt csinált, Heather és Caro pedig a konyhába ment.

– Tea és sütemény kell ide – mondta Heather.

– Biztos vagyok benne, hogy Murdo rendben lesz – mondta Caro. Tudta, hogy Heather is meglehetősen zaklatott. – Csak bevitték a biztonság kedvéért.

– Tudom. És felhívtam Lennie-t. Most még nem akarja magára hagyni a lányát, de megnézi a repülőjáratokat, és hazajön, amint tud.

– Magára hagyhatja a lányát a kisbabával?

– Azt hiszem, igen. Azt mondja, bármikor vissza tud menni, ha szükséges. – Heather egy bögre teát tett Caro elé. – De maga hiányozni fog. – Elfordult, hogy megkeresse a süteményesdobozt. – Maga igazán ráhangolódott a helyre, ha érti, mire gondolok. Nem mindenkinek sikerül.

Caro meghatódott. Heather összességében nem az a típus volt, aki kimutatja az érzéseit. De emellett kissé meg is ijedt. Ha Lennie visszajön, természetesen az ő ideje itt rövidebbre lesz szabva. A torkát köszörülte, majd így szólt:

– Olyan szép itt, nem tudom, hogy nem lehet szeretni.

– Kissé elhanyagolt is – mondta Heather.

– Kopott elegancia – mondta Caro, és jót nevetett Heather arckifejezésén.

– Na meg ott volt a fiaskó a kunyhóval kapcsolatban – folytatta Heather rezzenéstelen arccal. – Lennie dühös lesz, ha megtudja, hogy nem abban lakik. Alec megígérte, hogy kész lesz, mire maga megérkezik.

– Egészen megszerettem a lakókocsimat. Lenyűgöző a kilátás, és kényelmes is, amint megtanulja az ember kezelni a fűtést.

– És Murdóval is csodásan bánik. Pedig nem könnyű vele.

– Évekig együtt éltem az apámmal, mielőtt meghalt. Az jó gyakornokság volt. – Megpróbálta lenyelni a gombócot, ami hirtelen a torkában termett.

– A lányoknak könnyű dolguk van az apjukkal – mondta Heather. – A lányom bármire ráveszi Ewant, de a fiunknak engem kell levennie a lábamról – mondta kuncogva.

– Mit csinálnak mostanában? Mármint a gyerekei.

– A szárnyaikat bontogatják. Itt nőttek fel, de látni akarják a világot, mielőtt eldöntenék, hogy itt akarnak-e letelepedni. Még fiatalok.

– Ugyanez a helyzet a lányommal is, csak ő most az apjánál van látogatóban Ausztráliában. Évekkel ezelőtt vándorolt ki az apja. – Caro elhallgatott, eszébe jutott, hogy Posy apjával azért jött össze, mert vigasztalódni akart egy bizonyos röpke éjszaka után egy görög szigeten. – Önző módon azt remélem, hogy nem akar ott letelepedni, de ha mégis, nos, biztos vagyok benne,

hogy kihozza belőle a legjobbat.

– Kár, hogy Rowan nem kapja meg ugyanezt a lehetőséget, hogy lássa a világot.

Caro rádöbbent, hogy Heathernek mekkora megrázkódtatás, hogy kritizálja a családot. Mindig nagyon hűséges volt.

Caro vállat vont.

– Rowan még kissé fiatal ahhoz, hogy hátizsákkal bejárja Dél-Amerikát, vagy hasonló, ebben egyetértek. De gondolnia kellene a továbbtanulásra.

– Gondol rá! – mondta Heather. – Beszél is róla, de az anyja nem hallgatja meg. És ha Alec… – Heather elharapta a mondatot. – Inkább nem folytatom.

– Skye kellemetlenné válik? – találgatott Caro.

Heather helytelenítő arckifejezése megadta Carónak a választ.

– Rowan nagyon tehetséges művész – folytatta Caro, hogy Heather ne érezze magát kínosan, amiért kritizálta Skye-t és Alecet. – Már amennyire meg tudom ítélni. Mehetne művészeti akadémiára Edinburghba vagy Glasgow-ba. Tudom, hogy egyik sincs épp közel, de ahhoz elég közel vannak, hogy a szüleinek ne kelljen aggódniuk, gondolom.

– Az a baj, hogy Alec még elengedné, de Skye attól fél, hogy drogos lesz, és teherbe esik az egyetem első hetében – Heathernek egyértelműen határozott véleménye volt erről. – De ha a szülők egyetértenének a dologban, az segítene.

Caro bólintott.

– Bár egyetértek, hogy Rowannek el kéne mennie tanulni, a szépsége kissé sebezhetővé teszi majd.

– Nem lenne olyan sebezhető, ha gyakrabban vegyülne a hasonló korú gyerekekkel, és lenne esélye kissé megerősödni! – Heather felsóhajtott. – Akárhogy is, semmi közünk hozzá.

A stroke-ja után egy héttel Murdót még mindig vizsgálták a kórházban. Az volt az elképzelés, hogy a nagy glasgow-i kórházból átviszik a Glen Liddellhez sokkal közelebb eső kisebb kórházba, de a papírmunka és a vizsgálatok sok időt vettek igénybe.

Murdo emiatt állítólag dühös volt, de Caro elégedettnek látta, amikor ő volt a soros, hogy meglátogassa a kórházban. A kórház háromórányira volt, így felváltva látogatták. Mindenkinek egyszerűbb lett volna, ha közelebb van az otthonához.

Amikor vele volt, felolvasott neki az újságból, meghallgatta a panaszait, és rászólt, hogy ne morogjon. De ahogy hazafelé tartott, rájött, hogy a szerepe a végéhez közeledik, és hogy már a hazautat kellene terveznie Londonba. Lennie pár nap múlva hazarepül, így neki, azonkívül, hogy meglátogatja Murdót a kórházban, hivatalosan nem marad más dolga. Természetesen hasznossá tette magát, és sosem volt rest, de vajon fizetnének neki, ha nincs is már szükség rá?

Rettenetesen hiányozna neki a hely, erre rájött. Olyan szép volt a vidék, mindenkit nagyon megkedvelt, és bár alig találkozott vele, még mindig kamaszos érzelmeket táplált Alec iránt. A sétájuk során, és amikor rátalált a kunyhóban, mintha lett volna egy pillanatnyi varázs, de amióta Murdo megbetegedett, Alec olyan elfoglalt volt, hogy szinte alig látta.

Őrültség lenne azt hinni, hogy egyszer majd viszonozza az érzéseit. Ha így történne is, nem vezetne sehova, hisz az egyikük Londonban, a másik pedig itt él. Egészségesebb, ha elfogadja a vereséget, és hazamegy.

Bár Heathernek már beszélt róla, hogy várja a lehetőséget, hogy beadhassa Alecnek a felmondását, úgy érezte, Rowan lesz az, akinek a legjobban fog hiányozni. Úgy döntött, vele külön beszél.

Megbeszéltek egy sétát Gallyvel másnap reggelre. Sütött a nap, és Caro remélte, hogy Rowan hozza majd a rajzfüzetét, és egy sziklának dőlve rajzolgat. Ez lehetőséget adna neki, hogy elmondja Rowannek a terveit. George, idősebb kutya lévén, nem fogadta el a meghívást sétára.

Miközben Rowannel sétáltak, és nézték a szaladgáló, mindent megszaglászó Gally kicsattanó örömét, Caro felismerte, hogy bár a tavasz későn köszönt be Skóciába, visszafogott szépsége lélegzetelállító. A vörösfenyők borzasnak hatottak zöld tűleveleikkel, a nyírfák friss lombkoronája világos volt. Attól, hogy másnap akár havazhatott is, még különlegesebb volt az egész.

– Nemsokára vissza kell mennem – mondta Caro, amikor Rowan elővett egy rajzfüzetet a zsebéből, és figyelmét a vörösfenyőtobozoknak szentelte, ceruzájával újra megalkotva a természetet Caro szeme láttára. A ceruza megszűnt mozogni.

– Muszáj?

– Igen. Lennie visszajön, és Murdo nemsokára kikerül a kórházból. Nem lesz már rám szükség, amikor Lennie visszaér.

– Szeretem Lennie-t, de nem ért úgy a művészetekhez, mint

maga. A családomból senki sem. Mind úgy gondolják, hogy a kis Rowan csak rajzolgat.

– Nem vagyok szakértő, Ro, már ezerszer elmondtam, de azt tudom, hogy tehetséges vagy. Ha szeretnéd, beszélek anyáddal a művészeti egyetemről. Hogy kevésbé aggódjon.

– Megpróbálhatja – mondta Rowan. – De ha nem a rossz hatásokkal jön majd, akkor az lesz, hogy túl drága.

– Biztosan vannak ösztöndíjak vagy ilyesmi. Azt hittem, a skót diákoknak Skóciában ingyenes az egyetemi oktatás.

– De én Londonba akarok menni.

– Drágám, a művészeti sulik semmivel sem jobbak Londonban, mint Skóciában.

– Tudom, de nagyon szeretnék Londonba menni. És különben is van rá pénz! A nagyanyám hagyott rám pénzt, a taníttatásomra szánta. Anyám csak kifogásokat keres.

– Apukáddal mi a helyzet? Ő támogatna? Ha tényleg nagyon szeretnél menni.

Rowan vállat vont, és folytatta a rajzolást.

– Nem tudom. Leginkább anyát támogatja.

– Beszélj vele a művészeti iskoláról.

– Maga tudna beszélni vele a dologról?

– Nem hiszem, hogy az én tisztem a továbbtanulásodról beszélni. Murdo miatt vagyok itt, és nem vagyok hivatásos tanár, de még csak hasonló sem.

– A szüleim viszont nagy örömmel vették igénybe magát, nem igaz? – Rowan felpillantott rá, Caro ekkor jött rá, hogy róla készít rajzot.

– Öröm volt a társaságod. Így, hogy beszélgethetünk, nem

hiányzik annyira Posy.

– Szerintem Posy nagyon bátor, hogy elment Ausztráliába meglátogatni az apukáját, miközben nem is ismerte igazán.

– Csak annyit kellett tennie, hogy huszonnégy órán át ült a repülőgépen, és hagyta magát összeszedni a célállomáson – mondta nevetve Caro. – Persze én is nagyon bátornak tartom. És nagyon jól alakul az egész.

– Nem szeretném, hogy elmenjen – mondta Rowan. – Nem tudna valami más munkát találni idefent? Maga akkor is a barátom, ha nem fizetik meg érte. Vagy lehetne akár a magántanárom is.

Caro mosolygott.

– Nincs megfelelő végzettségem az ilyesmihez, de nagy öröm volt megismerni téged. És hiányozni fogsz nekem. Ami azt illeti, ha már hazaköltöztem a bárkára, el kell jönnöd meglátogatni. Leszállsz a London-City Repülőtéren, és én érted megyek. Tudom, hogy Glasgow innen három órára van, de Skye valószínűleg nem fogja bánni, ha tudja, hogy valaki vár az út végén.

– Csodás lenne!

– Elmehetnénk az összes művészeti galériába.

– És művészeti iskolába!

– Hát, oda valószínűleg egy szülőddel kéne menned, de biztosan megnézhetjük őket kívülről.

– Az fantasztikus lenne! Úgy érzem, ha eljutnék Londonba, minden lehetséges lenne.

Carónak sikerült elcsípnie Alecet, amikor az visszatért a

Murdónál tett látogatásából. A szokásosnál is jobban elmerült gondolataiban, és rosszallóan nézett, amikor Caro magyarázni kezdett.

– Jöjjön a nappaliba, ott tudunk beszélni.

Követte Alecet, és leült a heverőre, míg a férfi tüzet gyújtott, és kitöltött két jókora adag whiskyt. Az egyiket kérdés nélkül odanyújtotta neki, majd leült.

– Mit szeretett volna mondani?

– Hogy itt az ideje elmennem. Lennie hazafelé tart. Rám már nem lesz szükségük, ha ő már itt lesz.

– Igazán? Egészen biztos ebben? Csodás munkát végzett. – Dicsérő szavai és a mosolya jobban melengették Carót, mint a whisky.

– Nem tettem túl sokat…

– Nagyszerűen bánt Rowannel, és Murdónak is hiányozni fog.

– Jól van? Tegnap jól érezte magát.

Alec kissé fintorgott, közben a poharában lévő folyadékot vizsgálgatta, de mintha nem látta volna.

– Aggódom miatta.

– Van rá konkrét oka?

– Azt hiszem, az egészségétől függetlenül sincs igazán jól.

– Hogy érti ezt? – Caro ivott még egy kortyot a whiskyből, és remélte, hogy nem kap rá, mert nemigen engedhetné meg magának.

– Valahogy jobban igényli a társaságomat. Évekig nem jöttünk ki jól, és most mintha ragaszkodóbb lenne. Frazert emlegeti állandóan. Beszélni akar vele.

– Csak beszélgetni akar vele? Vagy valami konkrét dologról van szó?

– Nem tudom. – Felsóhajtott, és ivott még egy nagy kortyot. – Megpróbálok a nyomára bukkanni, hátha eljön, és beszél az öreggel. Ő ezt szeretné.

– De Murdo egészsége is aggasztja?

– Azt hiszem, többről van szó, mint egy enyhe stroke. Csak még senki sem tud semmit biztosan, ezért nem mondanak semmit. – Megint felsóhajtott. – Lennie talán többet ki tud deríteni, ha már itthon lesz. Nagyon jól kijönnek Murdóval.

– Apák és lányaik – mondta Caro. – Én is nagyon jól kijöttem apámmal.

– Én sajnos nem állok olyan közel Rowanhez, mint szeretnék. Sokat van az anyjával, és azt hiszem, Skye nem tartja tiszteletben azt a jó szokást, hogy nem mondunk rosszat a másik szülőre, akkor sem, ha elváltunk.

Caro nevetett.

– Az biztosan nagyon nehéz. Nekem ez csak azért nem jelentett problémát a lányomnál, mert az apja visszament Ausztráliába nem sokkal azután, hogy Posy megszületett.

– Nehéz lehetett. Teljesen egyedül nevelte a gyereket.

Caro a fejét csóválta.

– Tudtam, hogy nem maradunk együtt örökre, és az, hogy teherbe estem, azt jelentette, hogy nem kell befejeznem az egyetemet, amit nem is akartam igazán. Úgyhogy a bárkára költöztem az apámmal. Csodálatos apapótló volt.

Ivott még egy kortyot, és vett egy mély lélegzetet. Talán most kellene megmondania neki, hogy egy Xander nevű fiúként

emlékszik rá egy görög szigetről, közel huszonhárom évvel ezelőttről. De nem tehette, így nem, hogy ő nem emlékszik rá.

Arra is használhatná ezt a nyugodt pillanatot kettesben, hogy érdeklődjön a parfümvállalkozása felől. De mi értelme lenne? Vissza kell mennie Londonba, pedig csodás idill lett volna. Nem olyan csodás, mint a görög sziget és Xander volt, de elég csodás.

– És mihez fog kezdeni Londonban?

– Munkát keresek majd.

– Caro, igazán nagyon örülnénk, ha tovább maradna. Mindnyájan örülnénk, különösen Rowan, de…

– Semmi baj. Megértem. Ez nem elég indok ahhoz, hogy fizetést adjanak. Érthető. Igazán jó élmény volt, de most itt az ideje elmennem.

– Szóljon, hogy mikor alkalmas, és megszervezem az utazását.

– Nem szükséges…

– Dehogynem! Lennie fasírtot csinálna belőlem, ha nem fizetném ki a repjegyét!

Az indulása előtti este Caro, Heather és Ewan az asztalnál üldögéltek, a vacsora utáni teájukat itták, amikor Skye berontott az ajtón.

– Hol van Rowan? – kérdezte vádlón.

– Nincs itt – mondta Caro nyugodtan. – Nincs Aleckel?

– Alec eltűnt valahová. Ügyintézni ment Murdónak, azt hiszem. A jó ég tudja, miért. Soha ki nem állhatta az apját. – Úgy tűnt, Skye tényleg aggódik.

– Üljön le, igyon egy csésze teát – mondta Caro. – Rowan

nem lehet messze.

Skye lehuppant egy székre.

– Tegnap rettenetesen összevesztünk. Nem jött haza este. Azt hittem, Alecnél van, de aztán SMS-eztem neki, és kiderült, hogy nincs otthon.

Caro sikeresen palástolta ijedségét. Skye már így is eléggé aggódott, nem kellett, hogy még többen jajveszékelni kezdjenek.

– Talán elment meglátogatni egy barátját? – mondta, de nagyon jól tudta, hogy nem, hiszen Rowan sosem beszélt neki helybéli barátokról.

– Nincsenek barátai – Skye hamuszürke volt. – Szerintem megszökött.

Ötödik fejezet

Caro és Skye tekintete találkozott, és most először a két nő egymásra hangolódott, egységbe fogta őket az aggodalom.

– Min vesztek össze? – kérdezte Caro szelíden.

– Amin máskor is! Hogy Londonba akar menni! – Skye beletúrt a hajába. Nagyon zaklatott volt.

Caro rosszul érezte magát.

– Akkor lehet, hogy ott van?

– Ne legyen nevetséges! Hogy kerülne oda? – Skye ugyan lehetetlennek tartotta ezt, de Caro tudta, hogy nem az. Ő maga mondta el Rowannek, hogy jut el oda.

– Hadd telefonáljak egyet – mondta. – Azt hiszem, ez az én hibám.

– Tudtam! – mondta Skye. – Házhoz jött a külső hatás, és nézd, mi lett a vége!

Heather összeszorította az ajkát, inkább nem szólalt meg. Talán eszébe jutott, ahogy Carónak is, hogy ahhoz képest, mennyire nem kedvelte Skye a külső hatásokat, hagyta, hogy Rowan elég sok időt töltsön el Caróval.

Ám ahelyett, hogy ezt említette volna, Caro felállt az asztaltól, és a szoba egyik sarkába ment, remélve, hogy ott lesz térerő. Szerencséje volt. Pár perc múlva ismét az asztalnál ült.

– Minden rendben! – mondta elragadtatva. – Biztonságban van. A bárkán van Londonban. A barátom, Joe gondját viseli. – Megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Micsoda? – kérdezte Skye hitetlenkedve, a hangja magasra szökött. – Hogy érti azt, hogy a bárkán?

– Londonban egy bárkán lakom, meséltem róla Rowannek. Meghívtam, hogy látogasson meg, ha már otthon leszek, és elmondtam neki, hogy milyen egyszerűen megközelíthető. – Némi megbánás látszott Carón. – Nem gondoltam volna, hogy odamegy, amikor én nem vagyok ott.

– Akkor azonnal haza kell hoznia, amint hazaér! Holnap indul, nem igaz?

– De Skye – mondta Caro –, nem kényszeríthetem Rowant olyasmire, amit nem akar. Ha vissza akarja kapni, érte kell mennie. Én nem parancsolok neki.

– Megmondhatja neki, hogy nem akarja ott látni! – mondta Skye.

– Igen, de tegyük fel, hogy jól összeveszünk, ő meg fogja magát, és eltűnik az éjszakában. Egyedül lenne egy nagyváros kellős közepén.

De Skye nem figyelt oda.

– És kicsoda ez a Joe, aki állítólag gondját viseli? Ki ő? Nem veszélyes? Honnan tudjam, hogy nem fogja megerőszakolni?

– Évek óta ismerem. Vigyázott Posyra is kis korában… – Persze semmire sem volt garancia, de Caro biztos volt benne, hogy Joe nem fog ártani Rowannek.

– És még örült is ennek a felállásnak, igaz? Örült, hogy egy férfi vigyáz a lányára? – Skye egyre jobban belelovalta magát.

Talán afeletti megkönnyebbülésében viselkedett ilyen észszerűtlenül, hogy megtudta, hol van Rowan.

– Igen – mondta Caro higgadtan. – Jól ismerem Joe-t, tudom, hogy Rowan biztonságban van vele. Ő majd vigyáz rá.

– Nem hiszem el, hogy ilyen felelőtlen! – kiáltotta Skye, mintha egyedül Caro lenne felelős a kialakult helyzetért.

– Kér valaki teát? – szólt közbe Heather.

– Igen, én kérek – mondta Caro. Teljesen kiszáradt a szája, miközben próbálta megnyugtatni Skye-t.

– A tea nem fogja megoldani ezt a katasztrófát! – jelentette ki Skye, és zöld szeme villámokat szórt.

– Ez nem katasztrófa – mondta Caro. – Kissé sajnálatos és nyilván rendkívül aggasztó magának, de lehetett volna sokkal rosszabb is.

– Ó, azt kétlem! – mondta Skye. – Hogy lehetett volna rosszabb?

Caro tétovázott. Skye-nak tényleg az kellett, hogy részletesen leírja neki a különböző rémségeket, amelyek megeshettek volna, ahelyett, hogy Rowan ismert helyen van egy olyan emberrel, akiről Caro jól tudja, hogy kedves és gondoskodó?

– Legalább tudjuk, hogy hol van – mondta Heather halkan, és levette a süteményesdoboz fedelét.

Caro máskor szívesen kóstolgatta Heather közismerten ízletes teasüteményét, ám látva Skye kétségbeesését, most nem biztos, hogy jólesett volna.

– Van egy ötletem – mondta. – Miért nem jön velem holnap Londonba, és marad Rowannel a bárkán egy ideig? Megnézhetnének pár művészeti galériát és… – már majdnem

kimondta, hogy néhány művészeti iskolát is, de még idejében észbe kapott, hogy ez csak olaj lenne a tűzre.

– Bolond, ha azt képzeli, hogy el tudok utazni, amikor mindjárt itt egy telt házas jógaelvonulás! – csattant fel Skye.

– Oké – mondta Caro, és mélységesen bánta, hogy az előbb lemondott a teasüteményről Skye kedvéért. – És ha mégis velem jönne, hátha rá tudja venni Rowant, hogy jöjjön haza magával?

– Maga süket? Nem hallotta, hogy telt házas jógaelvonulás lesz? – Skye szeme ismét villámokat szórt, Caro pedig elgondolkodott, vajon ő is meg tudná-e még tanulni ezt a szemvillámlást.

– De bizonyára…

Mielőtt Caro befejezhette volna a mondatot, megszólalt Skye telefonja.

– Szia. Igen, tudjuk, hol van. Londonban… – Skye elhallgatott pár pillanatra. Caro tudta, hogy azt akarta mondani, „annak a nőnek a". – Caro bárkáján – mondta végül helyette.

Caro feltételezte, hogy Alec van a vonal másik végén.

– Visszahozatom vele Rowant – mondta Skye. Rövid szünet következett, Alec feltehetőleg válaszolt valamit, aztán Skye átadta a telefont Carónak. – Beszélni akar magával.

– Alec? – kérdezte Caro. Skye bólintott.

– Üdv – mondta Alec. – Roppantul sajnálom, hogy belekeveredett ebbe. Tényleg felajánlotta, hogy hazahozza Rowant?

– Nem – válaszolta Caro, aztán felállt az asztaltól, hogy bizalmasabban beszélhessenek. – Skye csak most állt elő az ötlettel, de nem vagyok rá hajlandó, és nem hiszem, hogy

működne.

– Tényleg nem? – Alec a hangja alapján elkeseredett és fáradt volt.

– Nem. Ez volt Rowan nagy dobása, elszökött otthonról, miért hódolna be és jönne vissza velem Skóciába, amikor még csak egy napja van Londonban? – Hallgatott egy sort. – Nem jönne érte?

– Eljönnék, de csak ha muszáj. Sajnálom, ha úgy hangzik, mintha nem érdekelne a lányom, de Frazer nyomában vagyok, és apám érdekében mindenképp beszélni akarok vele. Úgy tűnik, készül elutazni valahova, és csak holnap tudunk találkozni. – Felsóhajtott. – Vissza tudná adni a telefont Skye-nak?

Heather és Caro az asztalt bámulta, miközben Skye jól hallhatóan veszekedett a volt férjével. Kis idő elteltével bontotta a vonalat, és az asztalra dobta a telefont.

– Semmirekellő! – mondta.

– Van egy javaslatom – mondta Caro, aki másra sem vágyott, csak hogy lefekhessen. – Holnap a terv szerint hazamegyek, megengedem Rowannek, hogy nálam maradjon, mondjuk, egy hétig, aztán vagy maga, vagy az apja eljön érte, és hazaviszi. Vagy én viszem haza.

– De miért akarna hazajönni magával egy hét után, ha egy nap után nem akarna? – kérdezte Skye, tudomást sem véve arról, hogy ő vagy Alec is hazahozhatná Rowant.

– Mert eltölthetett egy hetet Londonban, amire vágyott. A sok izgalom után valószínűleg szívesebben jön majd haza… – Caro eltűnődött pár pillanatra. – Maga sosem járt Londonban

tinikorában?

– De! – mondta Skye. – Ezért vagyok eltökélt, hogy a lányom nem fog!

Caro fújt egyet.

– Nézze, értem én, hogy úgy nézne ki, mintha a helytelen viselkedést jutalmazná, ha engedné ott maradni egy hétig, de már régóta Londonba szeretne menni. Egy hét abban a zajban és forgalomban kigyógyítja majd a dologból. Adjon neki egy hetet, akkor hazajön magától, és megnyugszik. Aztán ha elmegy művészeti iskolába Glasgow-ba vagy Edinburghba, már elmondhatja, hogy megvolt London, és rendben lesz.

– Nem megy művészeti iskolába – jelentette ki Skye rendkívül határozottan.

– Nézze, Skye, én idősebb vagyok magánál…

– Jóval idősebb!

– …és van egy lányom, aki valamivel idősebb Rowannél. Gyakorlottabb vagyok abban, hogy hogyan faragjunk belőlük megfontolt felnőtteket, mint maga. És azt elmondhatom, hogy a legbiztosabban azzal éri el, hogy egy gyerek vágyjon valamire, ha megtiltja. Nyilván nem tudom egész biztosan, de szerintem, ha elküldi Rowant művészeti iskolába, amikor már elég idős hozzá, egy olyan helyre, amelyet maga is jóváhagy… elküldhetné Firenzébe. – Caro azért dobta be ezt, hogy visszavágjon Skye-nak, amiért azt mondta, jóval idősebb nála, míg valójában csak pár év lehetett közöttük. – És ha tényleg olyan tehetséges, mint amilyennek gondolom, akkor jól fog boldogulni. Ha pedig teljesen alkalmatlan rá, ahogy maga gondolja, az első tanév után úgyis hazajön. – Caro megitta

kihűlt teáját. Kissé berekedt attól, hogy megpróbálta Skye-t jobb belátásra téríteni.

Skye hosszú ideig nem válaszolt, ami a konyhai óra lassú ketyegése miatt még hosszabbnak tűnt.

– Hát jó. Legyen, ahogy akarja. De ez teljesen szembemegy azzal, amit jónak tartok a lányom számára.

– Bár nem tisztem, de meg kell mondanom – kezdte Heather vonakodva, mintha aggódna –, hogy Caro nagyon jó ajánlatot tett magának. Hálásabbnak kéne lennie.

Skye acélos tekintetét Heatherre szegezte, mintha rögtön rászabadítaná minden haragját, de aztán felsóhajtott.

– Igaza van. Tényleg jó ajánlat. Érte megyek, amint vége a jógaelvonulásnak.

– Én pedig vigyázni fogok rá, és gondoskodom róla, hogy jól érezze magát – mondta Caro most már igazán fáradtan.

– De ugye nem fogja Londonban marasztalni?

– Nem mondhatjuk meg embereknek, hogy hogyan érezzenek – felelte Caro szelíden. – Vagy beleszeret a város fényeibe, vagy visszavágyódik majd az itteni szépségbe és csendbe.

Caro önmagáról is tudta már, hogy vágyni fog rá, most, hogy megtapasztalta. Mindig is imádott Londonban élni, de már nem volt biztos benne, hogy ezek után is így lesz. Már nem ugyanannak az embernek érezte magát. És nem csak a szürke égbolt és a póling hangja fog hiányozni neki.

Skye nemsokára megnyugodott, és hazament.

Ahogy feljött a mozgólépcsőn Canary Wharfnál, Caro magában

gratulált Rowannek, hogy nem tévedt el a részletes útbaigazítás nélkül, amelyet másoknak általában szokott adni. Nem volt rettenetesen bonyolult odatalálni, de nem ártott pár tipp. Az is lehet, hogy Rowan taxival jött a London City Reptérről, de még akkor is nehéz lenne megtalálni a megfelelő bárkát.

Caro felhívta Joe-t a reptérről, hogy neki és bárkinek, aki ott van vele, legyen ideje a bögréket betenni a mosogatógépbe és úgy általában rendet rakni, hogy tisztességesen nézzen ki a hely. Régi szokásuk volt ez, de ezúttal Rowannek is időt hagyott, hogy a legjobb arcát mutathassa.

Rowan a fedélzeten várta, de Caro első pillantásra meg sem ismerte. A hosszú hajfonata eltűnt, de a lány így is nagyon bájos volt, rövid hajjal.

– Te jó ég, a hajad! – csúszott ki Caro száján. – De remekül néz ki! Talán egy kicsit megigazíttatjuk egy fodrásszal. Forr már a teavíz? Hadd menjek fel a fedélzetre.

Rowan általában nem volt túl beszédes, de ezúttal sok mondanivalója volt. Bele is kezdett, amint Caro a fedélzetre lépett, és lement a lépcsőn a lenti kabin felé.

– Joe nagyon kedves volt, befogadott, és nem kiabált velem – kezdte a lány.

– Joe sosem kiabál. Nem az ő stílusa. És most fel kell hívnod anyádat.

– Ugye nem bánja, hogy idejöttem? Azt mondta, jöhetek, és maradhatok…

– Egyáltalán nem bánom, drágám, de muszáj volt mindenkit halálra rémítened? – Caro elhallgatott egy pillanatra, mielőtt belépett volna a kabinba. Megfogta Rowan csuklóját. –

Szokványos módon is eljöhettél volna látogatóba.

– Tudja, hogy anya sosem engedett volna el.

Caro felsóhajtott. Valószínűleg igaza van.

– Na jó, hadd menjek be, hogy leüljek.

Joe felbontott egy palack bort, és valami finom illatú ételt kavargatott. Elvigyorodott, amint meglátta Carót.

– Hát megjöttél!

– Meg én! És nagyon örülök, hogy látlak! – Csak fél karral ölelték meg egymást, mert Joe nem volt hajlandó letenni a fakanalat. – Köszönöm, hogy befogadtad a lelencet.

– Eddig nem volt vele baj, bár még akármi megtörténhet.

– Teát vagy bort kér? – kérdezte Rowan. Hirtelen félénk lett, aggódni kezdett, hogy illik-e itallal kínálnia Carót, miközben ez az ő otthona. De Caro hosszú utat tett meg, megilleti, hogy kiszolgálják.

– Előbb teát, aztán rögtön utána bort – mondta Caro. A bőröndjét a kormányosfülkében hagyta, egyelőre megelégedett azzal, hogy végre hazaért, és lazíthat. A kicsomagolás várhat. Leroskadt a heverőre. – Köszi, Rowan – mondta a lánynak, miután az odanyújtotta neki a teát. – Amire igazán kíváncsi vagyok, az az, hogyan találtad meg a bárkát.

Rowan is leült, láthatóan büszke volt magára.

– Annyira nem volt könnyű, de nagyjából tudtam, hogy hol van, és hogy mi a neve. Taxival jöttem ide, aztán kerestem valakit, akit megkérdezhetek. A másik kikötőhelyen kezdtem, és találkoztam egy férfival, aki épp a hajóján dolgozott. Ismerte az összes bárkát, és ezt is tudta, hogy hol van.

– De hogy jutottál be? Nem tudtad a kódot a kapuhoz.

Rowan kissé szégyenkezve az ajkába harapott.

– Azt mondtam annak a kedves embernek, hogy egy barátomhoz jöttem látogatóba, de elfelejtettem a kódot, mire megadta nekem.

– Doug volt az – mondta Joe, aki abbahagyta a kevergetést, és egy pohár borral a kezében csatlakozott hozzájuk. – Biztonsági ellenőrzést végez az összes bárkán és keskeny hajón. Mindenkit ismer – magyarázta Rowan kedvéért. – Valószínűleg sejtette, hogy Rowan semmi rosszban nem sántikál.

– Szerencsémre Joe itthon volt – mondta Rowan. – Elmagyaráztam neki…

– Én meg megértettem – mondta Joe.

Kissé ferde mosolya láttatta kissé ferde fogait. Harmincöt éves volt, Caro szerint túl fiatal ahhoz, hogy vonzódjon hozzá mint férfihoz, de jó barát volt, és megbízott benne.

– Gondolom, csodálkozik a hajamon – mondta Rowan. – Valójában már azelőtt levágtam, hogy eljöttem volna. Azt gondoltam, kevésbé leszek felismerhető nélküle. És annyira torkig voltam már. Tenni akartam valami drasztikusat.

Caro még várni akart egy kicsit ezekkel a kérdésekkel, de örült, hogy válaszokat kap.

– Hogyhogy anyád nem találta meg a levágott copfodat? Persze rémes érzés lett volna neki, ha megtalálja.

– A bugyis fiókomba rejtettem. – Kissé elpirult, valószínűleg, mert Joe jelenlétében mondta ki a bugyi szót. Carót ez arra emlékeztette, milyen elzárt életet élt a lány egészen mostanáig. Emiatt aztán még jobban csodálta, hogy így kitört ebből, még ha aggodalmat okozott is.

– Elviszlek holnap a fodrászomhoz. Amúgy is be kell festeni a hajamat.

– Anya azt mondja, hogy nem érti azokat, akik festik a hajukat. Azt mondja, senkit se tudnak átverni vele – mondta Rowan, és még jobban elpirult, hisz lehet, hogy kritikus megjegyzésnek veszik szavait.

– Én a magam kedvéért festem a hajamat, nem máséért – mondta Caro. – Szeretni akarom azt, amit a tükörben látok. Különben is, anyád olyan természetes szépség, hogy őszen és kócosan is lélegzetelállító lenne. – Mosolygott, hogy jelezze, nem sértődött meg. – Mindenki másképp csinálja.

– Nos – szólalt meg Joe –, ha esetleg megéheztetek…

– Majd én megterítek – mondta Caro.

Joe nagyszerű szakács volt, de a tehetsége a tűzhelyre és közvetlen környezetére korlátozódott. Az olyan finomságok, mint megteríteni az asztalt, vagy épp leszedni étkezés után, meghaladták a képességeit.

Carónak nem telt sok időbe gyertyákat, papírszalvétát és egy kancsó vizet keríteni. Joe palack borát is az asztalra tette, de nem emlékezett rá, hogy Rowan szülei hogyan vélekedtek az ivásról. Ugyan tizenhét éves volt, de egy nagyon fiatal tizenhét éves.

Joe azonban mit sem tudott minderről, így a lányt is megkínálta borral. Caro megkönnyebbülésére Rowan nem kért. Egy dolog elvinni ezt a szép, naiv teremtést a művészeti egyetemekre és galériákba, és egészen más kioktatni arról, hogy mennyit ihat, anélkül, hogy hülyét csinálna magából.

Annak ellenére, hogy csak vizet ivott, Rowan kivirult, és étkezés közben előbújt a csigaházából. Joe speciális „mindent

bele” csilije láthatóan ízlett neki, és evés közben még többet beszélt.

– Sose gondoltam volna, hogy lesz bátorságom elszökni – mondta, és közben egy tortillával egy nagy falat guacamolét kanalazott a szájába. Miután lenyelte, és ivott egy korty hideg vizet, folytatta: – Még csak Glasgow-ban se voltam soha egymagam.

– Nem kellene lovat adnom alád, de bátor voltál – mondta Caro. – És okos és szerencsés is, hogy idetaláltál.

– Tudtam, hogy tennem kell valamit, különben örökre ott ragadok Glen Liddellben! Tudom, hogy szerencsés vagyok, tényleg szép hely – rámosolygott Joe-ra, mivel ezt neki címezte –, de többet akarok látni a világból.

– Szóval művészeti iskolákat akarsz megnézni? – kérdezte Joe.

Rowan bólintott.

– Tudom, hogy rengeteg van, de nem tudom, melyiket célozzam meg. – Caróra nézett.

Caro az ajkába harapott.

– Én sem tudom, de nagyon fiatal vagy. Ami persze jó dolog – tette hozzá gyorsan, mielőtt Rowan azt hihette volna, hogy lekezelően érti. – Azt jelenti, hogy rengeteg időd van még utánanézni. És – Caro úgy érezte, ezt is ki kell mondania – ne felejtsd el ugyanilyen nyitottsággal megnézni a skóciai művészeti egyetemeket is.

Rowan erre kissé lehangolódott.

– De kívülről megnézünk, amennyit csak tudunk, és ha tényleg tetszik, mondjuk, a Courtauld Intézet – vagy ott inkább

művészettörténetet tanítanak? – Rowan ránézett Joe-ra, aki megvonta a vállát. – Mindegy is, meglátjuk, hogy hol szeretnél tanulni, aztán kiderítjük, hogy mi kell hozzá, hogy bekerülj. És végigjárjuk a galériákat is.

– És az üzleteket? – kérdezte Rowan félénken.

– Természetesen azokat is! – mondta Caro. – Ami azt illeti, az egész művészeti dolgot el is hagyhatjuk, ha azt szeretnéd.

Caro rájött, hogy jó, hogy itt van Rowan. Már nem hiányzott neki Skócia. De tényleg Skócia hiányzott neki, vagy az, hogy láthassa Alecet? Készen állt rá, hogy gondját viselje egy tinédzsernek, miközben úgy gondolkodott, mintha ő maga is az volna?

– Szerintem rá kellene csörögnöd anyukádra, Ro – ismételte meg, miközben leszedték az asztalt, miután Joe elment zenélni pár cimborájával. – Csak hogy tudják, hogy biztonságban vagy, és hogy én is itt vagyok, és minden rendben van.

– Nem tenné meg maga? Anya abba se fogja hagyni a beszédet!

– Tudom, de felnőttebbnek fogsz tűnni, ha te magad teszed meg. Vállalod a felelősséget a cselekedeteidért.

Rowan hosszú ideig nem szólalt meg, Caro látta rajta, hogy fejben végigjátssza a beszélgetést az anyjával.

– Oké – mondta Caro –, hívd fel apádat. Ő legalább nem fog ordítozni veled.

– Nem, nem fog. És elmondhat mindent anyának, és ha vele kezd ordítozni, hát ő már megszokta. – Úgy tűnt, Rowan megkönnyebbült a kompromisszum lehetőségétől.

Carót elfogta az érzés, hogy ő maga is kibújik a felelősség alól, miután az előbb azt mondta Rowannek, hogy ezt nem szabad.

– Én felhívom Skye-t. De Aleckel te beszélj.

Carónak szerencséje volt. Skye figyelmét lekötötték a jógások.

– Oké, köszönöm, hogy felhívott. Próbálja meg rávenni, hogy hazajöjjön. Nincs időm érte menni – mondta.

– Igazán? De hát annyira aggódott amiatt, hogy Rowan Londonba jött.

– Nem mehetek Londonba! – emelte fel a hangját Skye. – Rengeteg ott a toxin és a kipufogógáz – egy pillanatra elhallgatott. – Különben is, a legjobb barátomat droggal kínálták, alighogy megérkezett. Nem tehetem ki magam ilyesminek. Tisztának kell maradnom!

Caro felsóhajtott. Skye Londonnal kapcsolatos érzései legalább annyira bevésődtek már, mint amennyire észszerűtlenek voltak, nem lett volna értelme most vitába szállni vele.

– Itt tartom egy hétig, ahogy megbeszéltük – mondta. – Művészeti galériákat és üzleteket nézünk majd meg – a művészeti egyetemeket meg sem említette, nem volt itt az ideje. – Úgy vélem, kimerül, és nemsokára haza akar majd menni – azzal letette.

– Ez aztán gyors volt, ahhoz képest, hogy anyával beszélt! – mondta Rowan elismerően.

– A jógatanítványaival volt elfoglalva – mondta Caro.

– Ó, így már érthető – mondta Rowan. – Amikor anyának

tanítványai vannak, eltávolodik. Amikor nincsenek, én vagyok a fő projektje.

Úgy tűnt, Rowan megbékélt a helyzet jelen állásával.

– Szeretné, hogy készítsek egy csésze teát vagy valamit, Caro? Ha itt maradok, nem árt tudnom, mi hol van.

Hatodik fejezet

Caro és a fodrásza, Trixie csak nézték Rowant, miután rendesen levágták a haját. Percekig némán álltak. Rowan lenyűgözően nézett ki, smink nélkül, meglehetősen jellegtelen öltözetben is.

– Kisminkelhetlek egy kicsit? – kérdezte Trixie. – Csak egy egészen picit.

– Nem hinném, hogy… – kezdte Caro, de aztán befogta a száját. Elvégre Rowan képes maga eldönteni.

– Sosem viselek sminket – mondta Rowan, miközben csodálkozva nézegette magát. – De talán most, hogy Londonban vagyok, megtehetném. Csak egy kicsit.

– Fotózásokon fodrászkodtam és sminkeltem régebben – magyarázta Trixie, és közben elővett valamit, ami egy közepes méretű szerszámosládának tűnt. – Nem viszem túlzásba, mivel nem szoktál sminkelni. Talán kicsit jobban kiemeljük a szemedet.

– Tényleg nagyon jól áll neked a rövid haj – mondta Caro, és csak figyelte Trixie-t, ahogy varázsol az ecsetekkel és a ceruzákkal. Szürkével és kékkel húzta ki Rowan szemét, és csodás szempillafestéket vitt fel. – De gyanítom, hogy anyád meg fog ölni, ha meglátja.

Bár az összhatás meglehetősen visszafogott volt, elég sok

termék került Rowan arcára. Szürkével kihúzott szeme Bambiéhoz hasonló, csak a tekintete volt intelligensebb.

Rowan bólintott.

– Sosem engedte, hogy levágjam a hajamat, ezért tettem meg én magam. Azt sem engedte, hogy sminkeljek.

– Készíthetek rólad pár fényképet? – kérdezte Trixie. – Jó lenne a portfóliómba.

Amikor pár óra múlva eljöttek, Trixie nem volt hajlandó pénzt elfogadni a Rowannek nyújtott szolgálataiért, Carónak pedig akciós áron csinálta a melírt.

– És most mi legyen? – kérdezte Caro. – Üzletek vagy művészeti galériák?

– Esetleg mindkettő?

– Simán lehetséges. Szerezzünk neked egy Oyster kártyát, akkor szabadon közlekedhetünk buszon és vonaton – magyarázta.

Rowan bájosan ártatlan volt, ami abból is látszott, hogy mennyire imádta az utazást az emeletes busz felső szintjén, és hogy onnan láthatja Londont.

– Valamelyik nap felszállunk a DLR-re, és felmehetünk a Temzén vízibusszal, el egészen a Tate Galériába – mondta Caro. – Onnan hajóval átmehetünk a Tate Modernbe.

– Ez annyira király! – mondta Rowan, és visszaült a helyére a busz elejében.

Caro elragadtatva mosolygott Rowan öröme láttán, míg észre nem vette, hogy a szemközt ülő férfi a lányt bámulja. Tényleg kissé úgy fest, mint egy szupermodell, állapította meg

Caro. Elgondolkodott, hogy jó ötlet lenne-e ráadni egy kötött sapkát, de sejtette, hogy nem elég elfedni az aranyló haját ahhoz, hogy hétköznapian nézzen ki. A napszemüveg esetleg segítene, de nem akarta, hogy Rowan feszélyezve érezze magát, amikor ilyen jól szórakozik.

Az Oxford Streeten sétált Rowannel, egyenest a Selfridges áruházba, amikor rátört a szükség.

Rowan vonakodott otthagyni egy sminkespultot, inkább ott maradt, és a teszter illatszereket próbálgatta. Caro a mosdót kereste, közben mardosta a bűntudat, próbálta elképzelni, hogy miféle Pandóra szelencéjét nyitott ki azzal, hogy megismertette Rowannel a sminkelés izgalmait.

Bár igyekezett, ahogy csak tudott, végül hosszabb időbe telt megtalálni és megjárni a női mosdót, mint szerette volna. Az üzlet tele volt turistákkal, éppen megpróbálta átverekedni magát rajtuk, amikor meghallotta, hogy valaki felkiált: „Nézd, ott van David Callaghan!”

Caro csak akkor értesült a hírességekről szóló pletykákról, amikor a fodrásznál ült, és a magazinokat olvasgatta, de még ő is hallott David Callaghanről. Ő volt az a hollywoodi rendező, akivel mindenki dolgozni akart. A filmjei elképesztően jók voltak, Oscar-díjakat nyertek, és, ami a legfontosabb, jövedelmezőek voltak. Odanézett, ahová a nő mutatott, és egyből elhűlt, majd elöntötte a forróság. Callaghan épp Rowannel beszélgetett!

A világ összes elnézését, megengednéjét és nagyon sajnálomját elhasználta, mire a tömegen át odaért, ahol Rowan és David Callaghan láthatóan elmélyülten beszélgetett.

– Üdv! – mondta, és közben zakatolt a szíve, részben a mozgástól, részben az izgatottságtól. – Rowan! Lassan haza kéne mennünk.

David Callaghan nagyon magas volt, és jól öltözött, s bár nem fene jóképű, azért olyan sármos volt, hogy azt be kellett volna tiltani.

– Ön bizonyára Caro. David vagyok. Rowan volt olyan kedves és segített nekem ajándékot választani a menyasszonyomnak. – Mély hangja volt, és egészen lágy, amerikai akcentusa.

Caro vett egy nagy levegőt. Amíg nem kellett hozzá valami félreeső helyre elvonulniuk, nem volt ezzel gond.

– David parfümöt szeretne venni Scarletnek – mondta Rowan. – Tanácsot kért tőlem, de mondtam, hogy magára Scarletre is szükség lenne.

– Egy kicsit értek a parfümökhöz – mondta Caro. – Legalábbis tudom, hogy minek van jó illata az embereken. De tényleg szükségünk lenne Scarletre. Az Államokban van?

– Nem – mondta David. – Éppen ruhát próbál. Megbeszéltük, hogy itt találkozunk, nagyjából ebben az időpontban.

– Lehet, hogy feltartják – mondta Caro. Kezdte megkedvelni a férfit, miután egyértelművé vált, hogy nem Rowanre fáj a foga. – Mindig kétszer olyan soká tart, mint amit lehetségesnek gondolna.

– Tudom – mondta David beletörődő mosollyal. Aztán megváltozott az arckifejezése. – Á! Csak emlegetnünk kellett. Itt is van.

Scarlet jó pár évvel fiatalabb volt Davidnél, akit Caro magával egyidősnek vélt. Göndör, fekete fürtjei, hatalmas barna szeme, telt ajka és tökéletes, apró orra volt. Rendkívül szép nő volt, és áradt belőle a melegség, az energia.

– David! Ne haragudj, hogy megvárattalak. Egy örökkévalóság volt a sorban állás! – Észrevette Carót és Rowant. – Ó, hát maguk? David barátai?

Mivel a kérdését széles mosoly kísérte, kivillantva tökéletes amerikai fogsorát, könnyű volt visszamosolyogni rá. De Caro nem tudta, mit mondjon. A parfümvásárlás vajon titok volt?

– Csak pár perce ismerkedtünk össze. Ezek a kedves hölgyek megpróbáltak segíteni nekem, és bebizonyították, hogy nem minden angol beképzelt és sznob.

– Nem vagyok angol – mondta Rowan sietve. – Skót vagyok.

– De mindketten britek vagyunk – mondta Caro. – És valóban nem vagyunk beképzeltek. Caro vagyok, a skót barátnőm pedig Rowan.

– Én David Callaghan vagyok – mutatkozott be. – Ő a menyasszonyom, Scarlet Lloyd.

Az általában félénk Rowan ezúttal örömmel beszélt tovább.

– Nagyon örülök, hogy megismerhettem mindkettejüket! – Odafordult Scarlethez. – Maga csoda szép! – Aztán elpirult, hisz nem szokás ilyen nyíltan beszélni mások kinézetéről.

Scarlet válaszul megérintette Rowan karját.

– Ó! Édesem! Te is! Egyszerűen gyönyörű vagy! Imádom a hajadat!

Egymás kölcsönös körberajongása még eltartott pár percig, mikor is Caro már kötelességének érezte, hogy véget vessen

neki.

– Azt hiszem, indulnunk kéne, Rowan. Most, hogy Scarlet itt van Daviddel, már nélkülünk is tudnak parfümöt választani.

– Jaj ne! – tiltakozott Scarlet. – Ha nem sietnek olyan nagyon, örülnénk a segítségüknek. Már mindent megnéztünk, de semmi sem tűnik jónak. – Lehangoltabbnak tűnt emiatt, mint azt a megfelelő parfüm hiánya indokolta volna.

– Nagyon különleges ajándékot szeretnék adni neki – magyarázta David.

– Az illat nagyon fontos számomra – mondta Scarlet, s az életöröme mintha egy kicsit alábbhagyott volna. – Találtál valamit, ami tetszik, David?

– Itt te vagy a lényeg, édesem – mondta David. – Nem számít, hogy nekem tetszik-e valami. Neked kell tetszenie.

– Nos, próbáljunk ki néhányat? – vetette fel Caro. Megfontoltan tanulmányozta Scarletet. – Valami nem túl édeskés illatra lenne szüksége.

Megvizsgálta az előtte sorakozó parfümök sokaságát. Volt köztük klasszikus és új is. De egyik sem szólította meg Carót, hogy ő lenne a megfelelő Scarletnek.

– Ez milyen?

– Csodás – mondta Scarlet –, de nem tűnik elég különlegesnek.

– Hm. – Nem lett volna értelme olyasmit találni, ami jól áll ugyan Scarletnek, de ő maga nem érzi a sajátjának. – Próbáljunk ki valami mást! – Caro ezúttal egy igazi klasszikust választott egy nagyon régi parfümgyártótól. – Ehhez mit szól?

Scarlet megszaglászta, és csak csóválta a fejét.

– Finom illat, de valahogy nem passzol. – Felsóhajtott, mint aki hirtelen elfáradt. – Őszintén szólva már rengeteget kipróbáltam ezek közül.

– És egyik sem tetszett? – kérdezte Caro. – Ahogy korábban már említettem Davidnek, elég jól eltalálom, hogy kinek milyen illat a megfelelő. Esetleg ha segítenék…

– Amit igazán szeretnék, az már nem kapható – mondta Scarlet. – Őrültség még a gondolat is, hogy esetleg beszerezhetném.

– Talán valami speciális, személyesen magának készült illatra lenne szüksége – javasolta Rowan.

Caro észrevette, hogy Rowan őt nézi. Alec lánya nyilván tudta, hogy az apja mit készít abban a kis kunyhóban a Felföldön, és látni akarta, hogy Caro is tudja-e.

– Javasolhatnám, hogy menjünk el valahova teázni? – mondta David.

Scarlet tapsolt örömében.

– Imádom, amikor átmész angolba, David! – mondta.

– Az egyik nagyanyám angol volt – magyarázta David.

– Attól tartok, mennünk kell – mondta Caro ismét.

– Ne! Azt szeretnénk, ha velünk teáznának, nem igaz, David? Nem hinném, hogy a tea jó szórakozás lenne igazi britek társasága nélkül.

David elnézően mosolygott.

– Pont erre gondoltam – mondta. – Van idejük velünk teázni?

Caro azt gondolta, hogy Scarlet és David kettesben akarnak lenni, de a meghívásuk alapján úgy tűnt, tényleg a társaságukra

vágynak. Rowan kérőn nézett rá, és Caro maga is ivott volna egy csésze teát.

– Azt hiszem, igen – válaszolta, és a többiek hálás mosollyal jutalmazták.

– Teázzunk a szállodában – javasolta Scarlet.

– Fogunk egy taxit – mondta David.

De ahogy elindultak a kijárat felé, Caro kisebb csoport turistára figyelt fel, akik fényképezték őket. Nyugtalanította, így hátat fordított nekik, és belekarolt Scarletbe. Kénytelen volt elgondolkodni rajta, hogy mit szólna Skye, ha valaha is megtudná. Elborzadna.

Meglehetősen pompázatos dolog volt egy taxi hátsó ülésén utazni Londonban egy ilyen híres pár társaságában, és Caro látta Rowanen, hogy élvezi. Scarlet is élvezte, és Caro csak arra tudott gondolni, hogy milyen rendes lány is ez. Azt az életet élte, amelyről más nők csak álmodoznak, de továbbra is örömét lelte az egyszerű dolgokban.

– Szóval ti rokonok vagytok? – kérdezte Scarlet.

– Caro a barátom – mondta Rowan. – Nála lakom most.

– A nagyapjára vigyáztam Skóciában, akkor ismerkedtünk meg

– Á, Skócia! – sóhajtott fel Scarlet. – Sose jártam ott. De szívesen megnézném.

Caro látta, ahogy Rowan kinyitja a száját, hogy meghívja magukhoz Scarletet Glen Liddellbe, de aztán csendben marad. Szegény lánynak alig volt lehetősége rendesen megtanulni a társas viselkedést, de szerencsére rájött, hogy nem jó ötlet

meghívni magunkhoz vendégségbe valakit, akit még csak percek óta ismerünk. És bizonyára az is eszébe jutott, hogy mit szólna a családja az új barátaihoz.

A taxi egy kis idő múlva megállt a Ritz előtt.

– A Ritz híres, nem? – kérdezte Rowan.

– Bezony – mondta Scarlet. – David elkényeztet engem. Szeretem a régimódi szállodákat.

– Nem fogunk tudni teázni az étteremben – mondta David. – Nem foglaltunk asztalt. De felhozzák a lakosztályunkba.

Caro és Rowan ámulattal vegyes örömmel nézett egymásra.

– Nem hiszem el, hogy Londonban vagyok, és a Ritz egyik lakosztályában fogok teázni! – lelkendezett Rowan. – Ez elképesztő!

– Tudom – mondta Scarlet. – Jó móka lesz!

David az ajtónálló segítségével bekísérte a hölgykoszorút a szállodába. Aztán váltott még pár szót a recepcióssal, mielőtt beszálltak a liftbe.

Scarlet megmutatta Rowannek a lakosztályt: a pazar hálószobát, a csillogó fürdőszobát és a csíkos selyemhuzatos bútorokkal berendezett nappalit az elegáns brokátfüggönyökkel, itt-ott kis heverőkkel, fotelekkel, asztalkákkal, lámpákkal. Caro legalább három antik íróasztalt számolt meg, és jó pár vázát hatalmas virágcsokrokkal. A világítás is tökéletes volt, a lágy fény előkelő, mégis barátságos légkört teremtett.

– Annyira brit! – sóhajtott fel Scarlet, miközben leült az egyik szófára, és hellyel kínálta a többieket is.

– Ahhoz képest, ahonnan jövök, lenyűgöző – mondta

Rowan. – Mármint a mi, vagyis nagyapám háza meglehetősen nagy, de a szőnyegek kopottak, a szarvastrófeákat pedig megrágta a moly.

– De olyan romantikusan hangzik! Trófeák a falon! – mondta Scarlet.

– A világ egy igazán szépséges szegletében van – mondta Caro. – Én csak rövid ideig voltam ott, de fülig beleszerettem.

– Tényleg? – kérdezte Rowan. – Annyira örülök! – mosolyodott el. – Caro egy bárkán él itt, Londonban.

– Egy bárkán? Ez lenyűgöző – mondta David. – Merrefele van?

– Canary Wharf – felelte Caro. – Az emberek mindig izgalomba jönnek, amikor meghallják, de nekem mindig is ez volt az otthonom. Valahogy magától értetődőnek tartom.

– Biztonságban érzi magát ott? – kérdezte Scarlet. – Úgy értem, nem érzi magát kicsit kiszolgáltatottnak így, hogy nincs rendes háza?

– Egyáltalán nem – mondta Caro. – Valójában ez egy zárt közösség. Senki sem tud bejönni a kikötő kapuján, ha nem ismeri a kódot.

– Ezt is szívesen megnézném – mondta Scarlet. – Ha idegen országban jársz, még ha beszéled is a nyelvet, nehéz megismerni az embereket. Ezért olyan király, hogy találkoztunk. – Rámosolygott Davidre. – Köszönöm, hogy csevegni kezdtél, édesem.

– Csak tanácsot akartam kérni a parfümöddel kapcsolatban – mondta David. – Nem barátkoztam. – Bocsánatkérőn nevetett, mintha valami rosszat tett volna.

– Talán tudunk segíteni a parfümmel kapcsolatban – mondta Rowan, és kissé aggodalmasan Caróra pillantott.

– Rowan apja parfümöket készít – mondta.

– Jól csinálja? – kérdezte David.

Rowan és Caro összenézett. Caro végül döntött, amihez nagy bizalomra volt szükség. Végső soron ő nem szakember, nem tudhatja pontosan, hogy Alec mennyire jó a parfümkészítésben, de hitt a férfi szenvedélyében, és segíteni akart neki, ha lehetősége nyílt rá.

– Ő a legjobb. Felhívjam és megkérdezzem, hogy tudnának-e találkozni? Talán elő tud állítani egy olyan illatot, ami csakis a tiéd lehet.

– Ó, az tökéletes lenne! – örvendezett Scarlet.

– Megoldaná a problémánkat, hogy olyasmit keresünk, ami nem létezik – mondta David.

– Szóval vegyük fel vele a kapcsolatot? – kérdezte Caro.

– Igen – mondta Rowan elragadtatva, hogy Caro így támogatja az apját.

Három, hittől sugárzó szempár nézett Caróra, de lehet, hogy hiába. Ám ő bízott Alecben, és ha ez hiábavaló volt, ám legyen.

– Négy nap múlva haza kell mennem – mondta David. – Scarlet még körülbelül két hétig itt marad egy színitanfolyamon. Ideérne vajon, még mielőtt elmegyek?

– Skócia nincs olyan messze – mondta Rowan kissé védekezőn.

– Ha a nővére otthon van, és gondját tudja viselni az apjuknak, el fog jönni, biztos vagyok benne – mondta Caro. – De elég elfoglalt mostanában. Felhívjam és megkérdezzem, hogy

van-e most ideje?

– Igen, kérem! – mondta Scarlet. – Van egy álmom, valami, amit ő talán valóra válthat.

– Talán kicsit bővebben el kellene magyaráznod, édesem – mondta David.

Scarlet tétovázott, aztán belekezdett.

– A nagyanyám egy hajdani filmsztár öltöztetőnője volt.

– Ó, nem is tudtam, hogy a filmsztároknak volt öltöztetőnőjük – mondta Caro izgatottan. – Azt hittem, ők a színházi világba tartoztak. Anyám sokat mesélt róluk! – Odafordult Rowanhez. – Az öltöztetőnő olyan volt, mint egy cselédlány, csak színészeknél. Biztosították, hogy rendben legyenek a ruháik, segítettek a maszkírozásban, és gyakran nagyon szoros kapcsolat alakult ki köztük. – Elmosolyodott. – Anyám bolondult a régi színészekért. Sokuk életrajzát elolvasta.

– Szuper, hogy találtam valakit, aki tudja, miről beszélek – mondta Scarlet.

– De folytassa – mondta Caro. – Félbeszakítottam.

– Nos, a nagyanyám lány korában egy színésznőnek segédkezett, akiből híres filmsztár lett. Az udvarlója egy nagyon gazdag és befolyásos férfi volt – Scarlet Davidre pillantott, és Caro elgondolkodott, hogy ez jelent-e valamit. – Nászajándékként készíttetett neki egy parfümöt, amit senki más nem viselhetett. A receptet megsemmisítették, így tényleg csak az övé lehetett.

– És a történetnek ezt a részét szeretném megismételni – szólt közbe David. – Imádnám, ha Scarletnek lenne valamije, ami a világon senki másnak nincs.

Miután szerelmesen összenéztek Daviddel, Scarlet folytatta.

– De a vége nagyon szomorú. A színésznő szörnyethalt, amikor a repülőgépe a tengerbe zuhant. Gyereket várt.

– Csak nem Serena Swanról van szó? – kérdezte Caro. – Emlékszem az esetre. Szörnyen tragikus.

– A parfüm eredetileg egy hattyú formájú Lalique üvegcsében volt – mondta Scarlet. – És én ezt a parfümöt akarom. Annyi emlékem fűződik hozzá: ahogy nagyanyám elmondja nekem a történetet, az összes történetet Serena Swanról, akiről elkötelezetten gondoskodott. Főleg emiatt akartam színésznő lenni.

– De hogy lehetne újraalkotni, ha már nincs meg a recept? – kérdezte Rowan?

Scarlet vállat vont.

– Próbáltam hasonló parfümöt találni. De semminek sincs olyan illata.

– Honnan tudod? – kérdezte Rowan.

Scarlet körülnézett, mintha valaki hallgatózhatna.

– Van belőle egy egészen kevéske. A nagyanyám megőrzött egy kis üvegcsével. Serena halála után tartotta meg, egy sállal együtt, emlékül.

– Ez olyan szép! – mondta Rowan. – Torokszorító.

Caro átment a hálószobába, hogy telefonáljon. Közben elgondolkozott, hogy milyen ripsz-ropsz lett az „Ismerek valakit, aki parfümöket készít” mondatból az, hogy megkéri Alecet, váltsa valóra Scarlet és David álmát. Ha sikerülne, az természetesen csodás lenne, és ha mégsem, nos, azzal sem járna rosszul senki.

Alec azonnal felvette a telefont.

– Minden rendben van Rowannel? – kérdezte köszönés helyett.

Caro kis híján elnevette magát.

– Jól van. Tegnap este beszéltek; mi baja eshetett volna azóta? – Bár elég sok minden történt vele, de az mind nagyon is pozitív volt. – De most nem Rowan miatt hívom, beszélni akarok magával.

– Csakugyan? Miről?

– Parfümről. Találkoztunk egy párral, velük vagyunk épp. Nagyon kedves emberek, a férfi egy híres filmrendező, a nő a menyasszonya. A férfi szeretne újraalkotni egy parfümöt, amelyet egy színésznőnek készítettek még a harmincas években, azt hiszem. A repülőgépe tengerbe zuhant. A férje azt mondta neki, hogy csak ő viselheti az illatot. Ezt a parfümöt szeretné Scarlet.

– Serena Swan. Ismerem a történetet – mondta Alec. – Híres. De a recept nem maradt fenn. Hogy tudnám én, vagy bárki más, újraalkotni? – Caro hallotta a hangján, hogy érdekli a dolog.

– Scarletnek van belőle.

– Tud mintát adni? – Alec most már tényleg lelkes volt. – Akkor van rá esély!

– Milyen gyorsan ér ide? Davidnek pár napon belül vissza kell mennie az Államokba, és szeretné megismerni.

– Lennie ma este érkezik. Hagyom egy kicsit pihenni, aztán átadom neki az irányítást. Holnap estére odaérek.

– Tökéletes. E-mailben elküldöm, hogyan juthat el a bárkához.

– Nagyszerű.

Hallgattak egy sort, aztán Caro csak annyit mondott, hogy viszhall!, és letette.

Míg Caro Aleckel telefonált, megérkezett a tea.

– Ejha – mondta, amint meglátta.

Két ezüst tortaállvány volt egy abrosszal fedett zsúrkocsin, minden szinten megpakolva apró szendvicsekkel, pici péksüteményekkel, mini gyümölcstortával és aprósüteménnyel. A csészék és csészealjak antik porcelánnak tűntek, aprólékos virágmintával díszítve, a teáskannák és a forró vizes edények ezüstből voltak.

– Hát nem fenséges? – mondta Scarlet. – Imádom ezt az angol eleganciát.

– Nézd az aprócska habos süteményeket! És a szendvicsek hosszúkásak, nem háromszögletűek.

– Ez azért van, hogy ne jöjjön le a rúzs – mondta Scarlet. – Caro, kitöltené a teát?

– Én pedig töltök pezsgőt – mondta David. Volt még egy tálca egy vödör jéggel és poharakkal.

– Melyikkel kezdjem? – kérdezte Rowan Caróra nézve.

Caro úgy döntött, nem rontja el Rowan csodás élményét azzal, hogy túl fiatal az alkoholhoz.

– Azt javaslom, igyál egy korty pezsgőt, aztán idd meg a teádat, mielőtt kihűl.

Amikor már mindenkinél volt egy pohár pezsgő, David felemelte a sajátját.

– Koccintsunk az új barátokra és a parfümre!

– Az új barátokra és a parfümre! – mondták kórusban.

Hetedik fejezet

Caro felállt a székéről, egy kicsit émelygett a túl sok habos süteménytől és szendvicstől.

– Most már tényleg mennünk kell, de csodás élmény volt ez a délután. Köszönöm mindkettejüknek.

Scarlet is felállt.

– Hé! Nagyszerű volt megismerni magukat! Pompás, hogy találkozhattam igazi britekkel. Nem fogom olyan furán érezni magam köztük, amikor elkezdem a színitanfolyamot.

– Scarlet talán kissé magányos lesz, amikor visszamegyek az Államokba, ő pedig itt marad – mondta David. – Ráadásul egy vacsorára vagyok hivatalos ma este.

Scarlet mosolya azt sugallta, hogy nem olyan bátor, mint a szavai.

– Túl sokat aggódsz miattam, David. Rendben leszek én itt – mondta.

– Látogasson meg minket a bárkán – javasolta Caro.

Pont akkor megszólalt a telefon. David felvette, és átment a hálószobába, hogy beszélhessen.

Nemsokára visszatért, az arca komoly volt.

– A recepciós volt az. Úgy tűnik, paparazzók vannak odalent. Észrevettek minket a Selfridgesben, és most már tudják,

hogy hol lakunk.

– Jaj, istenem! – sopánkodott Caro. – Ez rettenetes! Mintha láttam volna valakit, aki lefotózza, de azt feltételeztem, hogy egy turista, és nem foglalkoztam vele különösebben – azt már nem tette hozzá, hogy mivel David nem színész, így nem gondolta, hogy ez problémát jelenthetne.

– Attól tartok, nem csak mi vagyunk rajta a képeken – szólt David Caróhoz. – Maguk is, mindketten. Szóval a paparazzók szerint híresek.

– Az ördögbe! – mondta Rowan.

– A recepciós azt javasolja, hogy csempésszük ki magukat a hátsó kijáraton, ott egy autó vár majd, amivel haza tudnak menni – mondta.

– És magával és Scarlettel mi lesz? – kérdezte Rowan. – A szállodában kell maradniuk, amíg a fotósok mind haza nem mennek?

– El kell mennem arra a vacsorára – felelte David. – De én már elég nagy és csúnya vagyok ahhoz, hogy tudjam kezelni a sajtót. Őket Scarlet érdekli.

– Ó, édesem! – sóhajtott fel Scarlet. – Gyűlölöm a gondolatát, hogy nélküled kell itt lennem, odakint meg nyüzsög a sok lesifotós.

– Biztonságban leszel. Ez a Ritz – nyugtatta meg David.

– Tudom, hogy biztonságban leszek – mondta Scarlet –, de magányos is.

Rövid szünet után Rowan szólalt meg.

– Nem jöhetne velünk? – Caróról Scarletre nézett. – Vigyázhatnánk rá, és nem lenne egyedül.

Scarlet reménykedve nézett Caróra.

– De, természetesen, részemről rendben – mondta Caro, akit hirtelen anyai érzések öntöttek el a fiatal lány iránt, akinek anyagiakban ugyan mindene megvolt, de ezúttal csakis barátokra volt szüksége.

Scarlet felnézett Davidre.

– Szeretnék menni, de szerinted jó ötlet?

A férfi bólintott.

– Azt gondolom, igen. A vacsora után érted mehetek.

– Igazi kaland lenne! – mondta Rowan. – Mielőtt elszöktem Londonba Caróhoz, sosem volt részem izgalomban.

Carónak feltűnt, hogy Rowan szokásos félénkségére felszabadítóan hatott a pezsgő.

Scarlet megértően mosolygott rá.

– Túlértékelik, drágám, de ha ma estére befogadnátok, annak nagyon örülnék.

– Mi is! – mondta Caro, és hirtelen rádöbbent, hogy mit vállalt. – Persze ha szokványos körülmények közt jönne, akkor már több napja takarítanék és rendet raknék. Most jut eszembe, hogy a bárkán úgy hagytunk mindent, ahogy volt, reggeli után el se pakoltunk.

– De ez tök jó – mondta Scarlet. – Azt jelenti, hogy miattam már sosem kell kitakarítania. Látni fogom az otthonát a legrosszabb formájában.

– És ott van Joe – mondta Caro. – Ő az albérlőm, csodálatos ember és nagyszerű szakács, de nem túl rendszerető.

– Engem nem zavar az ilyesmi – mondta Scarlet mosolyogva. Láthatóan elbűvölte a lehetőség, hogy olyan emberek

társaságában lehet, akik nem a szórakoztatóipar burkában élnek. – Mikor indulhatunk?

A recepciós felment a lakosztályba, hogy a szálloda hátsó kijáratához vezesse őket, ahol vár rájuk az autó. Rowan szökdécselt izgatottságában, és kis híján Caro is.

– Annyira sajnálom, Mr Callaghan – szabadkozott a recepciós. – De van egy kiút, amiről a sajtó még nem tud. Nem akarjuk, hogy önt vagy a barátait kövessék.

– Hálásak vagyunk, hogy figyelmeztettek – mondta David. – Bárki más miatt is itt lehetnének.

– Szemmel tartjuk a közösségi médiát a kiemelt vendégeink esetében – mondta a recepciós.

– Olyan jó, hogy ti ketten ezt az egészet szórakoztatóvá varázsoljátok – hálálkodott Scarlet Rowannek és Carónak. – Így nem csak egy nagy PAH.

– Púp a hátadon? – kérdezte Rowan.

– Egen – helyeselt Scarlet.

– Tényleg jó móka – mondta David. – Most lejövök veletek, aztán hívj, amikor biztonságban odaértetek a bárkához.

– És te rendben leszel, el tudsz menni a vacsorára? – kérdezte Scarlet. – Nem akarom, hogy elhagyatottnak érezd magad.

– Én csak jó értelemben szoktam elhagyatottnak érezni magam – mondta, és kacsintott egyet, Scarlet pedig nevetett.

Követték a recepcióst folyosókon át a személyzeti liftbe, és végül ki egy hátsó ajtón, az épület mögötti utcácskába, ahol egy limuzin várta őket. Kissé hisztérikusan nevetve beültek az autóba.

– Ez olyan, mint valami bizarr csajos este – jegyezte meg

Caro, miközben hátradőlt a puha bőrülésben. – Tudom, hogy komoly a helyzet, de csodás volt belátni a szálloda kulisszái mögé. A recepciós meg briliáns volt! Olyan, mintha egy filmben szerepeltünk volna.

– Örülök, hogy így látod – mondta Scarlet. – Igazából az egészről én tehetek.

– Nem látom át, miért – mondta Caro, aki érzékeny volt az olyan nőkre, akik a világ minden bajáért magukat okolják.

Scarlet egy darabig nem szólt. Átszelték Londont, és még Caro, a tapasztalt londoni is nagyra értékelte a szépséges épületek, a fények, a nyüzsgő utcák látványát, és persze az izgalmat.

– Azt hiszem, nem egészen az én hibám, de miattam van – mondta egy idő után Scarlet. – Titok, de kettőtöknek elmondhatom. Nagy szerepem van David következő filmjében. Természetesen egész Hollywood azt fogja gondolni, hogy csakis azért, mert együtt vagyunk. Vagy épp azt, hogy azért jöttünk össze, hogy megkaphassam a szerepet, de tényleg nem így volt.

– Biztos vagyok benne – mondta Caro, bár nem tudott elvonatkoztatni a befolyásos, de nem túl jóképű férfi és a rendkívül szép, fiatal színésznő közti korkülönbségtől.

– Tudjátok, akkor is Daviddel lennék, ha ingatlanügynök volna.

– Az ugyanaz, mint a telekügynök – mondta Caro Rowannek, aki valószínűleg nem látott annyi amerikai sorozatot, mint ő.

– De mindenki azt hiszi, hogy a szerepek miatt vagyok vele. Ez a szerep meglehetősen csodás, és ő rendezi a filmet –

folytatta Scarlet.

– De miért aggódsz a sajtó miatt? – kérdezte Rowan.

– Mert híre ment, hogy én kapom a szerepet, és egy másik, sokkal befutottabb színész nyilvánosan közölte, hogy ő is akarja, és hogy én csak azért kaptam meg, mert David odavan értem. – Megrázkódott. – Ezért veszek leckéket színészetből, amíg itt vagyok. Oda minden önbizalmam.

Caro felsóhajtott.

– Vicces, annyian irigykednének rád. Szép vagy, tehetséges, és van egy férfi, aki egyértelműen imád téged, de mégsem tökéletes az életed, egyáltalán nem az.

– De teszek róla, hogy jól működjön – mondta Scarlet. – Be fogom bizonyítani, hogy el tudom játszani a szerepet, méghozzá jól. És azt is, hogy önmagáért szeretem Davidet, nem pedig azért, amit a karrieremért tehet.

– Ez nagyon inspiráló – szólalt meg Rowan. – Én azért szöktem el otthonról, hogy művészeti iskolákat nézhessek meg, hogy elszabadulhassak a családomtól. A szüleim tényleg szeretnek, ezt biztosan tudom – Caróra pillantott, hátha emlékeztetni akarná erre –, de ők, vagyis igazából anya, túlzottan óvnak mindentől. Tennem kell a magam dolgát, nem élhetem kizárólag azt az életet, amelyet anyám képzel el nekem. Muszáj bátornak lennem.

– Mindketten figyelemre méltó fiatal nők vagytok – mondta Caro. – Az én életem valójában elég egyszerű volt.

– Nem egyedül nevelte a gyerekét? – kérdezte Rowan szolidaritása jeléül.

– Igen, de a szüleimmel éltem, később apámmal. Nem

voltam magányos, mindig támogattak. Lehet, hogy egy nap én is nyomot hagyok a világban valahogy, de később, mint ti ketten. – Nézte, ahogy elsuhan mellette London. Valójában mihez kezdett az életével? Vajon már túl késő tenni valamit? Gondolni sem akart Alecre, de azt elismerte, hogy segíteni neki beindítani a parfümkészítő vállalkozását szép teljesítmény lenne. Ha ez sikerülne, akkor boldogan halhatna meg (persze még nem most). Mert bár még mindig nem ismerte fel őt, csakis a legjobbat akarta neki. Így működik a szerelem.

– Uramisten! – mondta, miközben beütötte a kódot, hogy beléphessenek a kikötőbe. – Egy szupersztárt viszek az otthonomba, és még csak nem is takarítottam!

Scarlet kuncogott.

– Ezt már megbeszéltük. Nem vagyok szupersztár, és nem érdekel, hogy tiszta-e vagy sem. Örülök, hogy nem vagyok egyedül, bezárva a hatalmas lakosztályomba.

– És nem ülsz a gyönyörű heverőn, és nem nézed a csodás, nagy képernyős tévét… – A kapu kitárult, Caro belépett rajta, és tartotta a többieknek. – A mi tévénk nagyon kicsi, a vécé meg külön magyarázatot igényel majd, de itt legalább biztonságos.

– A vécének semmi baja – mondta Rowan. – A bárka csodálatos. Gyere, Scarlet.

Caro kicsit lemaradt. Úgy tűnt, Rowan igazán előbújt a csigaházából, amióta megismerte Scarletet, a pezsgő hatása ugyanis már biztosan elmúlt. Ez sokat elárult Scarlet melegszívű, elfogadó természetéről. Ha Rowan kicsit jobban ismerné a szórakoztatóipar világát, rettegne Scarlettől. Ehelyett

csak simán reagált a valódi emberre, akit megismert, és úgy bánt vele, mint bárki mással.

Scarlet és Rowan már a kormányosfülkében voltak, mire Caro átment a hajóhídon, és felszállt a bárkára. Kiabáltak örömükben Canary Wharf felhőkarcolói láttán.

– Mintha két külön világ lenne – mondta Rowan. – Lent a bárkában minden csendes és otthonos, de amikor feljössz ide, Londont látod, mindjárt itt!

– Ez olyan király! – mondta Scarlet. – Imádom!

– Jobb lesz, ha lejössz, és megnézed az egészet – szólt oda Caro elégedetten, hogy a bárka ilyen jól vizsgázott eddig, és remélte, hogy a sok mosatlan, amit szertehagytak, nem tesz majd rossz benyomást.

Scarlet lelkesedése nem hagyott alább, a rendetlen belső rész ellenére sem. Úgy tűnt, Joe házon kívül volt, ám biztosan járt otthon, mert a mosogatóban zsíros evőeszközök voltak. Scarletnek ez nem tűnt fel. De meglátta az ágyelőkkel és báránybőrrel letakart beépített heverőt, és mellette a dohányzóasztalt a gyertyákkal. Látta a beépített könyvespolcokat és íróasztalt, hogy minden zugot és rést ügyesen kihasználtak. Caro néha úgy érezte, hogy ki kellene dobnia mindent, és elölről kezdeni, de nem akart olyan bárkán élni, ami jobban hasonlít lakásra. Szerette, hogy itt az ember mindig érezhette, hogy hajón van, részben a régi hajóablakoknak köszönhetően, az egyiken még egy lövésnyom is volt a második világháború idejéből. Láthatóan Scarlet is értékelte mindezt.

– Ez nagyon klassz! – mondta. – Tényleg imádom!

Caro kinyitotta a száját, hogy bocsánatot kérjen a rendetlenségért, de aztán becsukta. Nem lenne helyes felhívni Scarlet figyelmét olyasmire, amit nem vett észre.

Már így is megkedvelte a fiatal nőt, de ahogy a bárkára reagált, attól még jobban a szívébe zárta.

Scarlet körbement a hajó belsejében, és mindent megnézett.

– Elég nagy, nem igaz?

– Nem a legnagyobb bárka a kikötőben, de igen, elég tágas.

– Az első manhattani lakásomhoz képest hatalmas – mondta Scarlet lenyűgözve.

– Hozhatok neked valamit inni? – kérdezte Caro. – Aztán elgondolkodhatunk a vacsorán.

– Van zöld teátok? – kérdezte Scarlet. – Bocsánat a színésznős kérésért – vágott egy grimaszt, amikor ezt kimondta, de Caro örömére nem mutatta az idézőjelet a levegőben az ujjaival.

– Nem gond, van zöld teánk, többféle is. Joe nagyon szereti az ilyesmit. Nem kérsz valami alkoholosat?

Scarlet a fejét csóválta.

– Nem, köszönöm. – Leült a heverőre Rowan mellé, meglehetősen otthonosan.

– Azt hiszem, én iszom egy pohár vörösbort – mondta Caro, és remélte, hogy ettől nem fog kétségbeesettnek tűnni. – És te, Rowan? Scarlet zöld teát iszik, te mit szeretnél?

– Borsmentát kérek – mondta Rowan, miközben a táskájában turkált. – Nem baj, ha lerajzollak, Scarlet?

– Csináld csak. Csak ne add el a képeket a sajtónak, oké? – Scarlet nevetett, hogy jelezze, csak tréfál, de Caro érezte, hogy

kissé érzékenyen érinti a dolog.

– Isten ments! – mondta Rowan. – Amúgy sem kellenének senkinek, nem vagyok elég jó, és soha nem tennék olyat az arcképeddel, amit nem szeretnél. Rosszabbat el sem tudok képzelni. Anya mesélte, hogy egyszer az egyik barátnője eljött Londonba, valamit az italába kevertek, és lefényképezték… Ne is beszéljünk róla.

Caro nem firtatta a dolgot, hisz Rowan egyértelműen rémségesnek találta, de nagyon kíváncsi volt, hogy Skye legjobb barátnőjét akkor kapták-e lencsevégre, amikor épp kizuhant egy taxiból, vagy netán sokkal rosszabb dologról van szó. Ha az utóbbi, akkor az megmagyarázná Skye London iránti mélységes utálatát.

– Figyelj, megnézhetem a munkáidat? – kérdezte Scarlet, másra terelve a szót. – Vagy zavarna?

– Persze! Ez a legkevesebb, hisz megengedted, hogy lerajzoljalak. Tessék, egy lapot kiveszek, amin rajzolok, a többit nézegesd nyugodtan.

Caro kellemes jazzt rakott fel, úgy érezte, a zene nyugtató hatással lehet mindenkire, aztán összeszedte az edényeket, és a mosogatógépbe tette.

Míg Rowan rajzolt, és Scarlet a skicceit nézegette, Caro fejében kavarogtak a gondolatok. Alec érkezése másnap estére volt várható.

Olyan volt ez, mint tűzijátékkor egy különösen nagy rakéta felrobbanására várni. Izgatott várakozás, amit azért átjárt a hatalmas robbanástól való félelem. Nem mintha Alec különösebben harsány lett volna, de pillanatnyilag minden

békés és nyugodt volt. Meg tudja vajon őrizni a nyugalmát, amikor Alec itt lesz az otthonában, ilyen közel?

Hát persze. Forró vizet engedett az edénybe, amiben az előző esti csili készült. Minden rendben lesz. És kifejezetten jó volt, hogy nem ismerte fel őt arról a régi éjszakáról a görög szigeten. Így legalább úgy tehetett, mintha nem jelentene neki semmit, és csak az érdekelné, hogy megalkossák a megfelelő parfümöt Scarletnek.

Az, hogy Alecnek maradnia kell, kissé problémás volt. Annyit jelentett, hogy legkevesebb egy éjszakára és másnap a reggeli idejére egy helyen kell lenniük.

Visszament a szobába, ahol Rowan és Scarlet olyan jól elfoglalták magukat.

– Ezek a képek lenyűgözőek! – ámuldozott Scarlet. – El sem tudom képzelni, miért mondogatja Rowan, hogy nem elég jók. Mire? Arra egész biztosan elég jók, hogy bejuttassák egy művészeti iskolába!

Joe hazajött, és volt olyan előzékeny, hogy az előző esti csili maradékát meglepően ízletes spagettiszósszá varázsolja. Örült, de nem volt elájulva, hogy megismerheti Scarletet. Még sosem hallott róla, de nagy filmmániás lévén Davidről már hallott, és Caro megkönnyebbülésére kedvelte a munkásságát. Joe nagyon kedves volt, de hajlamos volt kimondani, amit gondolt, minden finomítás nélkül.

Étkezés után Scarlet eltűnt, hogy fogadja David hívását. Kis idő múlva aggódó arccal tért vissza.

– David azt mondja, paparazzók tömege várakozik a

szálloda előtt. Azt kérdezi, hogy esetleg itt maradhatnék-e veletek éjszakára. Azt gondolja, így biztonságosabb. Kis szerencsével holnapra már nem leszek nekik olyan érdekes, és elindulnak valahova máshová. David eljönne értem, ha már tiszta a levegő.

– Természetesen – mondta Caro. – Örömmel látunk.

Rowan tapsolt örömében.

– Elugrok ágyneműhuzatért, és megmutatom, hol alhatsz.

Egy szép, egyszemélyes kabin volt egy kis szekrénnyel, ami félig volt ruhákkal, egy kis éjjeliszekrénnyel és egy könyvespolccal.

– Ez tündéri! – mondta Scarlet. – Add csak, majd én – azzal elvette a huzatot Carótól. – Felhúzom a paplant. A YouTube-on láttam ezt a jó kis trükköt. Fogod, és kifordítod…

– Meg kell mondanom, nem gondoltam volna rólad, hogy YouTube-videókat nézegetsz arról, hogyan kell felhúzni az ágyneműt – mondta Caro, miközben figyelte, ahogy Scarlet hajtogat és igazgat, s közben ő maga is szorgoskodott.

– Nem voltam ám mindig egy hollywoodi nagymenő szupersztár menyasszonya. Teljesen átlagos fiatal nő voltam. De bevallom, eredetileg valami teljesen mást kerestem a YouTube-on. Tudod, milyen az internet.

– De még mennyire! – értett vele egyet Caro. – Ráigazítanád még a lepedőt arra a csücsökre? Pillanatok alatt megleszünk.

Amikor az ágy elkészült, Caro felkapcsolta az éjjeli lámpát.

– Ez imádni való! – mondta Scarlet. – Úgy érzem magam, mint Anne a Zöld Oromból, amikor először meglátta a hálószobáját. Nagyon köszönöm!

Caro aránylag korán lefeküdt, Joe pedig elment valahova, magukra hagyva a pizsamába öltözött lányokat, akik bevackolták magukat az ágyelőkkel és takarókkal borított heverőre.

– Úgy néztek ki, mint egy *hygge* reklám – mondta Caro visszafele jövet a zuhanyzóból.

– Az micsoda? – kérdezte Rowan.

– A meghittség skandináv változata – felelte Scarlet. – Mára már kissé kiment a divatból.

– De nem ezen a bárkán – mondta Caro. – Jó éjszakát, és ne maradjatok fenn túl sokáig.

– Miért ne? – kérdezte Rowan.

– Ó, nem is tudom – mondta Caro. – Csak talán így helyes, ha ezt mondom.

Másnap Caro korán kelt, és elment a Waitrose-ba, hogy vegyen pár apróságot, beleértve a croissant-t és a frissen facsart narancslevet. Ha Scarlet egészséges ételre vágyik reggelire, talál eleget a szekrényben.

Bár nagyon igyekezett higgadt maradni, kissé feszült volt. Nem is annyira az zavarta, hogy David még a reggel folyamán eljön Scarletért, inkább a tudat, hogy vacsoraidőre már Alec is itt lesz a bárkán. Az ételkérdésen túl akart esni, hogy a többi dologra összpontosíthasson.

Azzal, hogy parfümkészítőt talál Scarletnek és Davidnek, valószínűleg véget is ér számára a történetük, erre csak most döbbent rá. Rowan bizonyára visszamegy majd Aleckel, miután az beszélt Daviddel és Scarlettel, annak ellenére, hogy nem volt

még meg a beígért egy hete Londonban. És ő, Caro pedig itt marad a bárkán, valószínűleg a beteljesülés érzése és egy rendes projekt nélkül. Valamit ki kell majd találnia, elsősorban olyasmit, ami feledteti Alecet.

A nappalit betöltötte a friss kávé illata, mire Scarlet a szemét dörzsölve belépett. Bájosan gyűrött volt a kinézete így, smink nélkül, és hogy a fürtjei szerteszét álltak.

– Nagyon jól aludtam! Olyan csendes itt – mondta, miközben odament Caróhoz, átkarolta a derekát, és arcon csókolta. – Szeretem a jó szállodákat, de ennél sokkal zajosabbak.

Caro el volt ragadtatva.

– Azért van, mert sokkal lejjebb vagyunk, mint Canary Wharf nagy nyüzsgése – magyarázta. – A zaj egyszerűen áthalad felettünk. A mai napig meglepődöm, amikor elhúzom a függönyt, és egy emeletes buszt látok, kinézve a hajóablakon.

– A kávénak meg isteni az illata! – Scarlet nyújtózkodott, Carót kiscicára emlékeztette. A lány egyáltalán nem volt tudatában, hogy milyen bájos.

Rowan is belépett. Bár nem hasonlítottak egymásra, osztoztak Scarlettel az álmos szépségükben.

– Elég sokáig fenn maradtunk és beszélgettünk – mondta. – Remélem, nem volt zavaró.

– Az én kabinom a hajó hátsó részében van – mondta Caro. – Sosem hallom, hogy mi történik itt, a nappaliban, kivéve azt, amikor beindul a pumpa. Na de mit isztok, kávét mindketten? Vagy teát? Esetleg narancslevet? Van még croissant, Joe-féle müzli, tojás, szalonna…

Scarlet telefonja rezegni kezdett.

– Ó, elnézést, ez David. – Felállt, és átment a kabinjába. Nem sokkal később vissza is tért.

– Minden rendben? – kérdezte Caro, miközben Scarlet az asztalhoz ült. Továbbadta neki a kávéskannát.

– Igen, minden a legnagyobb rendben, csak David azt mondja, hogy estig nem tud jönni.

Caro várt pár másodpercet.

– És ezzel az a probléma, hogy…?

– Nem lenne gond, ha itt lógnék még veletek, amíg ide nem ér? – kérdezte Scarlet.

– Persze hogy nem! – mondta Rowan. – Csodás lenne! – Aztán Caróra nézett. – Mármint…

– Valóban csodás lenne – erősítette meg Caro. – És Aleckel is találkozhatsz. Mind együtt vacsorázunk majd.

– El is vihetünk benneteket valahova… – Scarlet még mindig bizonytalan volt, hogy szívesen látják-e.

– Komolyan gondolom – mondta Caro. – Nagyon szívesen főznék mindnyájunknak. Már ezer éve nem főztem úgy istenigazából – Ez úgy hangzott, mintha valami örömtől fosztották volna meg, de ahogy jobban átgondolta, kissé aggódni kezdett, hogy kijött a gyakorlatból. De mivel a két fiatal nő boldogan nézett rá, meggyőződve róla, hogy a kedvenc hobbijának fog hódolni, csak annyit mondott: – Jó móka lesz.

Nemsokára már az asztalnál ültek és reggeliztek, mint a régi barátok. Scarlet és Rowan pedig a napjukat tervezték.

– Szóval vannak errefelé igazi üzletek? – kérdezte Scarlet Rowantől. – Vagy valami mást is szeretnél csinálni, a

shoppingolástól eltekintve?

– Nagyon szeretnék elmenni veled vásárolgatni – felelte Rowan. – Szinte sose jutok el üzletekbe. Ahol én élek, ott divat szempontjából kissé meg vagy lőve, hacsak nem kiltet akarsz venni.

Caro nevetett.

– Glasgow körülbelül háromóránnyira van onnan, ahol Rowan él – magyarázta. – Mindenfélét meg lehet rendelni postán, de az igazi üzlet ritka öröm.

– Csodás lenne Rowannel lógni – mondta Scarlet. – És azt szeretném, hogy David lássa a rajzait, amikor ideér, és óriási lenne, ha elvihetném Rowant vásárolni. De nem egy sima bevásárlóközpontba. Valami mást akarok.

– Nos – mondta Caro némi gondolkodás után –, ha valami mást akarsz, elmehetnétek az Old Spitalfieldsbe. Nagyszerű, és tényleg más. Gyönyörű régies dolgokat találhatsz ott, de ha mégsem, akkor is jól fogod érezni magad.

– Hogy jutunk oda? – kérdezte Rowan. – Eljössz velünk?

– Mehettek metróval vagy busszal – mondta Caro. – Elmagyarázhatnám útközben, de inkább itthon maradok főzni.

– Vagy mehetnénk taxival – mondta Scarlet. – A lusták módszere.

Úgy tűnt, ez a lehetőség tetszik a legjobban Rowannek, és nemsokára útra is keltek, Scarlet jól álcázottan Posy egyik régi sapkájában és egy előnytelen kapucnis pulcsiban. Senki sem jött volna rá, hogy egy sztár, aki iránt érdeklődnek a pletykalapok.

Nyolcadik fejezet

Caro örömmel látta, hogy Joe a fedélzeten van, így segít neki felszállni a bárkára a bevásárlószatyrokkal.

– Joe! Örülök, hogy látlak! Jó estéd volt?

– Tehát még itt vannak a vendégeink, látva, hogy mennyit vásároltál – azzal könnyedén belódította a tömött, környezetbarát bevásárlószatyrokat a kormányosfülkébe.

– Igen, és vacsorára visszajönnek még két fővel.

Joe belenézett az egyik szatyorba.

– Ez megmagyarázza azt is, miért vettél hizlalt borjút egyéb luxuscikkek mellett.

– Tényleg azt szeretném, hogy jól sikerüljön.

Caro csatlakozott Joe-hoz a fülkében.

– Itt leszel este? – kérdezte. – Rengeteg kaja lesz.

– Senki sem mondhatja, hogy fukar vendéglátó vagy – mondta a férfi, és felkapta a szatyrokat, hogy levigye őket a kabinba.

Caro megborzongott a gondolatra, hogy nem halmozza el a vendégeit minden földi jóval.

– Ahogy rád sem, hála az égnek. Szóval velünk vacsorázol, vagy sem?

Joe a fejét csóválta.

– Nem igazán az én műfajom idegenekkel társalogni – elhallgatott pár pillanatra. – De leszek a kuktád, ha szükséged van rá.

– Készítenél desszertet?

Joe bólintott.

– Mit szeretnél?

– Aszalt szilvás, armagnacos tortát esetleg? Azt olyan jól csinálod.

Joe a fejét csóválta.

– Az aszalt szilva megosztó. Mit szólnál egy körtés, csokoládés frangipántortához?

Caro az ajkába harapott.

– Nem mindenki szereti a marcipánt…

Joe felnevetett.

– Nem vagy valami határozott. Majd én eldöntöm, rendben?

Caro habozott. Tudni szerette volna, hogy mi lesz a desszert, fontos része az étkezésnek, de Joe nagyszerű süteményeket készített, neki pedig még rengeteget kell takarítania. Úgy döntött, ennyi irányítást átengedhet másnak.

– Az nagyon jó lenne. Csak szólj, ha kell pénz hozzávalókra.

Joe belekukucskált a szatyrokba.

– Abból van bőven, ahogy látom, és annyi tejszín, hogy a *Titanic*otis el lehetne árasztani vele. Rendben leszünk.

A délután derekán Rowan és Scarlet botladozott lefelé a lépcsőn a nappaliba rogyásig megrakodva. Scarlet szinte felismerhetetlen volt az új sapkájában, ami elrejtette fürtjeit és az arca nagy részét.

– Valaminek isteni illata van! – mondta Rowan.

– Elég sok mindennek van isteni illata – tette hozzá Scarlet. – Remélem, nem fáradtál túl sokat, csak rólunk van szó.

Caro már-már emlékeztette Scarletet, hogy ebbe egy sikeres filmrendező is beleértendő, de aztán nem tette.

– Rólunk és apáról – tette hozzá Rowan. – Beviszem a cuccaimat a szobámba – azzal kiválogatott több zacskót, és büszkén elvonult velük.

– Remélem, nem bánod – mondta Scarlet. – Megajándékoztam pár dologgal. Minden olyan olcsó volt!

Caro nevetett.

– Knightsbridge-ben vásároltál utoljára? – Elvégre az, hogy mi az olcsó, relatív.

Scarlet vállat vont.

– A Rodeo Drive-on. Mit is mondhatnék?

Caro a vízforralóhoz lépett.

– Kérsz egy csésze teát vagy valamit?

– Mentateát, ha van. És vettem minitortákat egy cuki kis standnál, az eladólány azt mondta, ő maga készítette. Imádom a piacokat!

Caro észrevette, hogy Scarlet, bár biztosan jólesett volna neki, nem heveredett le, várva, hogy kiszolgálják. Ehelyett a konyhába ment, és bögrékkel tért vissza.

– Te is teázol és sütizel?

– Azt hittem, soha többé nem akarok majd süteményt enni a tegnapi elképesztő lakoma után – mondta Caro, és közben egy-egy teafiltert tett a bögrékbe. – De lenyűgöző, hogy mit nem tesz egy jó éjszakai alvás. Nagyon szívesen megkóstolok egy

minitortát.

– Mesélj nekem Rowan apukájáról – kérte Scarlet, miután egészben leharapta egy minitorta tetejét, ami nagyon imponált Carónak.

– Nos, azt már valószínűleg tudod, hogy Rowan szülei elváltak. Javarészt az anyjával él, de mivel mind ezen a nagy skóciai birtokon laknak, az apját is gyakran látja.

– És neked mit jelent?

Caro majdnem magára öntötte a teáját.

– Nekem ő semmit sem jelent… – Scarlet éleslátása figyelemre méltó volt. Talán ezt is szerette benne David?

– Csak az volt a benyomásom, hogy, nos, kicsit több van a dologban annál, hogy ő Rowan apukája. – Scarlet letette a tortácskát, az édesség utáni vágyát nyilván kielégítette a több uncia vajas krém. – Akár el is mondhatod. Előbb-utóbb úgyis kiszedem belőled.

Bár Carónak sok barátja volt, a legjobb barátja, akinek elmondta volna, Cornwallban élt, és nem szeretett e-mailezni. Őszintén megkedvelte Scarletet, és úgy érezte, megbízhat benne.

– Igazán nincs mit elmondani, leszámítva, hogy hülye vagyok, és belezúgtam – mivel ez annyira nevetségesen hangzott egy majdnem középkorú nő szájából, Caro kötelességének érezte, hogy folytassa. – Találkoztunk már korábban, de csak egy estére, még diákkorunkban, sötét éjszaka volt. Csak beszélgettünk, míg nekem aztán el kellett rohannom, hogy elérjem a kompot, egy görög szigeten voltunk. Nem adtuk meg egymásnak az elérhetőségeinket, de emlékeztem a hely nevére, ahonnan származott. Így amikor meghirdettek ott egy

állást, nekem meg épp munkára volt szükségem, sorsszerűnek tűnt, és jelentkeztem. – Caro egy marcipánrózsát rágcsált. – Én egyből felismertem őt, de ő nem ismert meg engem. Szerintem el is felejtette az egészet. Végül is csak egy nyáreste volt egy lánnyal, akivel le sem feküdt.

– De azért főzni akarsz neki egy jó vacsorát, és kitakarítod a hajót, hogy minden csillogjon-villogjon? – kérdezte Scarlet.

Caro bólintott.

– Hát, a színpad berendezésében segíthetek – mondta Scarlet. – Ez volt az első színházi munkám a nagyon off Broadwayn, otthonról kellett elhoznom cuccokat, hogy a színpad úgy nézzen ki, mint egy lakás. – Körbenézett. – Sok nagyszerű kelléked van!

– Nos, ha tényleg benne vagy…

– Megbízol bennem?

Caro bólintott.

– Van egy lányom, aki szeret főnökösködni. Megszoktam már, hogy lemondjak az irányításról a finomabb részletekkel kapcsolatban.

Scarlet tapsikolt.

– Ez remek lesz! – Ebben a pillanatban jelzett a telefonja. – Ez David! Korán érkezett.

– Beírom a kódot a telefonodba, hogy kimehess érte – mondta Caro. – És ne aggódj a takarítás miatt. Jó lesz így.

– Meg akarom csinálni – erősködött Scarlet. – Kiszolgáltak, mint egy hercegnőt, amióta Angliában vagyok. Itt végre normális dolgokat csinálhatok.

Caro nevetett.

– Akkor menj, és előbb kísérd ide a barátodat.

Miközben Caro a hálószobájába ment, hogy eldöntse, mit viseljen, eszébe jutott, hogyan készítette elő a bárkát Posy egyszer egy bulira. Vörös sifonsálakkal borította a lámpákat, ami nemcsak tűzveszélyes volt, de úgy nézett ki a hely, mint egy bordély. Caro az összes anyai fortélyát bevetette, így sikerült rávennie Posyt, hogy változtasson rajta. Valami megjegyzést tett Posy sminkjére, hogy nem ez a legjobb szín, meg olyasmit is mondott, hogy „Jaj, ne! Szerintem a világítás tehet róla, hogy harmincévesnek nézel ki tőle. Én meg hatvan körülinek."

Ezúttal Caro nem amiatt aggódott, hogy a bárkát bordélynak nézik majd, Scarletnek valószínűleg nem lesz ideje túl nagyot alkotni, itt van David, vele kell foglalkoznia. Fontolgatta, hogy elé menjen üdvözölni, de úgy döntött, nem teszi. Tényleg készülődnie kellett.

Az órájára pillantott. David korán érkezett, de Alec csak öt körül várható. Négy óra volt. Ha nem zuhanyozik le és öltözik át rövidesen, a háziköntösében fogja fogadni. Felsóhajtott. Ha a köntös nem lenne olyan kifakult, és nem éktelenkednének hajfestékfoltok a nyakánál, akár még ezt az egyszerű lehetőséget is választhatta volna. Ez is ugyanúgy alkalmasnak tűnt, mint bármi más.

Már lezuhanyozott és kisminkelte magát, de még a kabinjában volt, amikor Scarlet szólította.

– Caro, kérsz egy italt? Főzök kávét Davidnek, remélem, nem baj.

– Persze hogy nem. Én vagyok udvariatlan, mert nem

készültem el, hogy üdvözöljem, de még nem öltöztem fel.

– Segíthetek?

Caro megvonta a vállát.

– Talán. – A háziköntös lehetősége egyre vonzóbbá vált, úgy kapaszkodott belé, mint egy mentőövbe.

– Várj egy kicsit – mondta Scarlet. – Egy perc és jövök.

Amikor Scarlet pár pillanat múlva ismét kopogtatott Caro ajtaján, egy halvány rózsaszín selyempapírba csomagolt dobozt tartott a kezében.

– Ezt neked vettük – mondta. – Segíteni fog a ruhaválasztásban?

Egy pasminasál volt, az elképzelhető legpuhább kasmírból. Az absztrakt mintás kelme a piros összes árnyalatában pompázott a leghalványabb pinktől a legmélyebb cinóbervörösig. Csoda szép volt.

– Rowan választotta – mondta Scarlet. – Nagyszerű érzéke van a színekhez.

– Mesés! Imádom. Nagyon köszönöm! – Caro megölelte és megpuszilta Scarletet.

– De nem igazán segített a döntésben, igaz?

– Nem igazán – mondta Caro halkan.

– Megnézhetem a ruhatáradat? Meglehetősen kis helyen kell tartanod a ruháidat, így, hogy egy bárkán élsz, igaz?

– Valamelyest megszoktam…

– Nem bánod, ha fejest ugrom belé?

Húsz perccel később Caro puha, meglehetősen viseltes, ám még jó bársonynadrágban és egy alig molyrágta kasmírpulóverben bukkant elő a kabinjából. Az összhatáson

óriásit dobott a sál, amelyet Scarlet elképesztően rafináltan csavart rá. Caro biztos volt benne, hogy nem tudja majd magától megismételni ezt a mutatványt.

– Ez tökéletes! – ámuldozott Caro, amint meglátta magát a tükörben. – A legjobb formámat hozom, ráadásul azt a benyomást kelti, mintha nem is törekedtem volna rá.

– Ezt a legnehezebb elérni – helyeselt Scarlet. – Gyere, üdvözöld Davidet, és lássuk, Rowan mit vett fel. Tényleg kissé túllőttem a célon a megajándékozásával, de minden olyan jó áron volt! – Scarlet láthatóan még nem tette túl magát azon, milyen olcsón lehet vásárolni egy londoni piacon. Ő máshoz volt szokva a szokásos bevásárlókörútjain.

Caro a nappaliba ment, David már ott volt. Felállt, és megpuszilta Carót.

– Nagyon köszönöm, hogy vigyázott Scarletre. Igazi élmény volt számára, hogy olyan emberekkel lehetett egy darabig, akik normálisan viselkednek a jelenlétében.

– Örömmel tettük – mondta Caro. – Azt kívánom, bárcsak tovább maradhatna.

– Ó! – mondta Scarlet, amint Rowan megjelent. – Nézzenek oda!

Rowan úgy nézett ki, mint egy modell. Az aszimmetrikus, kámzsanyakú ruhában olyan volt, mint egy gazella. Kecses, törékeny és hihetetlenül szép. A hosszú szárú, puha bőrcsizmában még hosszabbnak tűnt a lába. Caró megkönnyebbülten arra gondolt, milyen jó, hogy a lány az apjával fog így találkozni, nem pedig a túlféltő anyjával, amikor jelzett a telefonja. Alec a kapunál várta, hogy beengedjék.

– Apád az! – mondta.

Pánik villant át Rowan arcán.

– Nagyszerűen nézel ki, édesem. Imádni fogja a hajadat – fordult hozzá Scarlet.

– Biztos vagyok benne – mondta Caro. – Igazán illik hozzád. – Azt nem tette hozzá, hogy így sokkal nőiesebb a külseje. – Kimegyek elé.

Fogalma sem volt, mit mondjon neki, és remélte, hogy a „Helló" és a Jól utazott?" elég lesz.

– Figyeljetek, nehogy odaégjen valami! – mondta még, aztán felszaladt a kormányosfülkébe, onnan pedig a hídra.

Miközben végigment rajta, rájött, hogy ő maga is változásokon ment át, amióta utoljára látta a férfit. Általában nem viselt sminket és feszes nadrágot Glen Liddellben.

– Caro! – szólította meg Alec, miközben beütötte a kódot, és a kapu kinyílt. Carónak feltűnt, hogy hosszasan őt nézi, mintha hirtelen felismerte volna.

– Helló! – üdvözölte Caro, és próbált lazának hangozni. – Rendben volt a repülőút?

Alec kissé megrázta a fejét, mintha ki akarná tisztítani.

– Igen, rendben volt.

De továbbra is csak nézte, úgy tűnt, a könnyed csevej neki sem megy túl jól.

– Erre jöjjön – mondta Caro pár pillanat múlva, és a hídon át megindult a bárka felé. Nem tudta abbahagyni a mosolygást. Bár aggasztotta a viszontlátás, és félt, hogy mit fog szólni a férfi, ha meglátja a lányát a rövid hajával, szebben, mint valaha, mégis örült, hogy vele lehet. – Az lesz az, ott – mondta

büszkeséggel a hangjában, és a bárkára mutatott. Otthonosnak és meghittnek tűnt. Valaki felgyújtotta a villanyt, így mindegyik kerek hajóablakban izzott a fény.

Alec megállt.

– Kedves magától, hogy gondolt rám. Mármint a parfümmel kapcsolatban. Tudom, meséltem, hogy ez az álmom, de van több cég is, amelyek egyéni igények szerint készítenek parfümöket, javasolhatta volna közülük bármelyiket. És így, hogy a kis vállalkozásom miatt nem lakhatott a kunyhóban, amelyet magának szántak, ez még kedvesebb. – A hálás mosolyában volt még valami, amitől Caro gyomra megremegett.

– A nővérem megbolondult volna, ha rájön, apám meg egyenest szörnyethalna, ha kiderülne, hogy a fia ilyen ostobasággal foglalkozik, mint a parfümkészítés!

– Hogy van Murdo?

– Jól, tényleg. Természetesen örül, hogy láthatja Lennie-t, de maga is hiányzik neki, azt hiszem. – Elhallgatott, és ismét rámosolygott. – Mindnyájunknak hiányzik.

– De hisz alig volt idejük, hogy hiányoljanak! – mondta Caro, bár nagyon jólesett neki a kedvesség. – Menjünk a fedélzetre, és már láthatja is Rowant. Ő és Scarlet, a fiatal nő, akinek a parfüm lesz, hamar összebarátkoztak, és a korkülönbség ellenére szerintem ez egy igaz barátság.

– De hát alig másfél napja ismerik egymást! – mondta Alec.

Volt benne valami.

– Igaz, de Scarlet olyan normális.

– Miért ne lenne az?

– Mert… – Caro elhallgatott. Alec majd meglátja, ha

megismeri. Bár az nem lesz egyből egyértelmű, hogy David és Scarlet milyen ragyogó páros, arra hamar rájön majd, hogy David milyen fontos figurája a filmiparnak.

Rowan a kormányosfülkében várt az apjára. Amikor meglátta, a nyakába ugrott. Hosszú pillanatokig ölelték egymást.

Aztán Alec kissé eltolta magától a lányát, és alaposan megnézte.

– Te jó ég! A hajad! Mit szól majd anyád?

– Az *én* hajam, apa! Nem tetszik?

Alec tűnődve nézegette a lányát, aztán összeborzolta a haját.

– Ami azt illeti, szerintem elképesztően jól néz ki, de anyád mindig olyan büszke volt rá, hogy sosem vágattad le a hajadat. Dühös lesz miatta.

– Át kellett vennem az irányítást az életem felett, apa. Ebben az is benne van, hogy én döntök a frizurámról.

Carót lenyűgözte a válasz, és elgondolkodott, vajon Scarlet elpróbálta-e vele.

– Szerintem is csodásan néz ki – mondta. – Mi lenne, ha lemennénk? David és Scarlet odalent vár ránk.

David Scarletet ölelte épp, Caro úgy vélte, nyilván az imént csókolóztak. Szerencsések, hogy így szeretik egymást.

– Scarlet és David, ő Alec, Rowan édesapja.

Az üdvözlések egy pillanat alatt lezajlottak, majd Scarlet Alechez fordult.

– Hát nem imádni való Rowan frizurája?

– De, nagyon is az – mondta Alec kissé ellazulva –, de nagyon felnőttes így, és belegondolni is rémes, hogy mit szól

majd hozzá az anyja.

– Minden fiatal nő életében eljön az a pillanat, amikor magának kell döntenie a dolgokról, és nem hallgathat csak és kizárólag az anyjára – mondta Scarlet, és rajongó pillantást vetett Davidre.

– Nagyon is igaz – mondta Caro, és visszagondolt Posy kamaszkorára, amikor mindenről megvolt a saját elképzelése. – Nos, Alec, mit kér? Elvileg teázni volna időszerű, de az utazókra más szabályok vonatkoznak. Van whisky vagy bor.

– A whisky nagyszerű lenne, de csak ha mind csatlakoznak hozzám. Egy jó malátawhiskyt hoztam ajándékba magam is.

– Akkor azt fogjuk inni. – Caro semmiképp sem akart lerészegedni, de úgy gondolta, pár korty valami segítene ellazulnia.

Végül teát és whiskyt is ittak, mivel Scarlet és Rowan nem szerette a töményet, és bort sem kívántak, ám David a többiekkel tartott egy pohár malátawhisky erejéig.

Caro nem tudta eldönteni, hogy az erős italnak vagy amerikai vendégei laza személyiségének köszönhető, de úgy tűnt, mind jól kijönnek egymással. Hagyta is őket, és a konyhába ment, hogy a vacsorával piszmoghasson.

– Hacsak nem kell tényleg ott lennie – szólította meg David –, csatlakozzon hozzánk. Scarlet parfümjéről szeretnénk beszélni.

Caro még egyszer ellenőrizte a báránycombot, majd bement, és leült Rowan mellé a heverőre. Alec töltött neki még a whiskyből.

– Észnél kell lennem vacsora utánig – mondta Caro, de nem

utasította vissza az italt.

– Szóval, ami a parfümöt illeti – úgy tűnt, Alec irányítja a beszélgetést –, Caro azt mondta, hogy van belőle mintája.

– Igen – mondta Scarlet. – De nem hoztam magammal.

– Ó – mondta Alec. – Akkor nehéz lesz újraalkotni. Mármint amúgy is az lesz, de anélkül, hogy megszagolhatnám…

– Nemsokára visszamegyek az Államokba – mondta David. – Talán én elmehetnék érte, és elhozhatnám.

Scarlet elszörnyedve nézett rá.

– Édesem! A szüleim házában van! Mintha csak úgy felbukkanhatnál ott, hogy átnézd a holmimat. Sosem engednének be a hálószobámba, ha egyáltalán átléphetnéd a küszöböt. Gyűlölnek téged.

– Bizonyára nem gyűlölnek, drágám – mondta David. – Csak még nem állt módjukban megismerni.

– A korkülönbség – magyarázta Scarlet Carónak és Rowannek. – Az zavarja őket. Meglehetősen régimódiak.

– Valamelyest meg tudom érteni őket – mondta David. – Valószínűleg én is így éreznék, ha a lányom volnál.

– Maga mikor megy vissza? – kérdezte Alec. – Talán saját kezűleg elhozhatná.

– Nem vagyok időhöz kötve – mondta Scarlet –, de itt van a színitanfolyam, és nem szeretem meglátogatni a szüleimet, amikor ilyen szörnyen viselkednek Daviddel.

– Miket mondanak rá? – kérdezte Caro, hátha a szörnyen csak annyit jelent, hogy aggódnak a David és a lányuk közti korkülönbség miatt.

– Nem akarok belemenni részletekbe – felelte Scarlet. –

Mondjuk úgy, hogy nem értenek egyet a filmezéssel.

– Az én anyám sem nézi jó szemmel a filmeket – mondta Rowan. – Ahogy igazából semmi mást sem – tette hozzá.

Alec a torkát köszörülte.

– Talán egy kissé túlzásba viszi a féltést, de…

– Ezért kellett elszöknöm otthonról – mondta Rowan határozottan.

– Erről később beszélünk, Rowan, de tudnod kell, hogy anyád azt várja tőlem, hogy hazavigyelek.

Rowan konokul nézett rá.

Caro gyorsan közbeszólt, mielőtt veszekedésre került volna sor.

– Most a parfümről gondolkodjunk. – Rámosolygott Rowanre, hogy lássa, hogy vele van, majd Scarlethez fordult. – Tehát nem fogod meglátogatni a szüleidet, mielőtt hozzámész Davidhez? Kitűztétek már az időpontot?

Scarlet és David egymásra nézett.

– Hamarosan össze akarunk házasodni, de nem tudunk dűlőre jutni az esküvővel kapcsolatban. Úgy értem, a szüleim, ha meg tudnának barátkozni a gondolattal, hogy hozzámegyek Davidhez, egyfajta esküvőt akarnának, Hollywood meg egy másmilyet. Nekünk egyik sem tetszik. De tök mindegy, nem megyek vissza a házukba, amíg így viselkednek, és azt sem szeretném, hogy David odamenjen.

– Nos, akkor úgy néz ki, úgy kell újra megalkotnom ezt a parfümöt, hogy nem szagolom meg – mondta Alec.

– Azt hogy az ördögbe csinálja? – kérdezte David.

Alec arcán megvillant egy félmosoly.

– Lehet, hogy van egy titkos fegyverem.

– Mi lenne az? – kérdezte Scarlet. Mindenki várakozásteljesen nézett Alecre.

– Van egy jó barátom, aki enciklopédikus tudással rendelkezik a régi parfümökről – mondta. – Csak annyi a baj, hogy ő Grasse-ban él. Ahol sok parfüm készül – tette hozzá.

– El kell mennie oda! – mondta Scarlet. – Milyen izgalmas! Beszél franciául?

Caro gondolkodás nélkül megszólalt.

– Én igen! Ha szüksége lenne tolmácsra…

– Ó, igen! Mindenképp vele kéne menned – mondta Scarlet. – Beszélsz franciául, és tudod, hogy milyen parfümöket nem szeretek.

Caro nem felelt. Már bánta, hogy meghívatta magát Alec franciaországi útjára, és remélte, hogy megfeledkezik róla. Ehhez sokkal közelebbi kapcsolatban kellett volna lenniük.

– Ha ez a különleges parfüm nem passzol önhöz, akkor mi van? – kérdezte Alec, aki láthatóan csak a feladatra koncentrált.

Scarlet mélyet sóhajtott.

– Nem hinném, hogy így lenne. Egész életemben imádtam az illatát. És ha mégsem illik hozzám, akkor valami mást kell találnom. Végső soron van millió másik, amiből válogathatok… – de a gondolat, hogy abból a millióból kellene választania, láthatóan elszomorította Scarletet.

– De én azt akarom, hogy az esküvői parfümöd valami igazán különleges legyen, nem olyasmi, amit bárki megvehet – mondta David.

– Készíthetnék valamit Scarletnek – mondta Alec. – De előbb

derítsük ki, hogy mi van ebben a régiben. Nagyon romantikus történet.

Caróra nézett, miközben ezt mondta, és találkozott a tekintetük. Valami volt az arckifejezésében, amitől ez lényegesnek tűnt. Caro azonnal félrenézett, attól tartva, hogy téved. Végül is lehet, hogy csak belelátta azt, amit szeretett volna.

– Lássunk hozzá az ételhez? – kérdezte, és felállt. Abban a pillanatban nem is tudta, hogy milyen napszak van. Tőle aztán indulhattak volna reggelizni is.

Amikor már az asztalnál ültek, és enni kezdtek, Caro megkönnyebbült. Scarletnek nem volt gondja az étellel, és lelkesen beszélt mindenről, ami a tányérjára került.

David és Alec felfedezte, hogy közös érdeklődésük a vitorlázás.

– Scarlet egyelőre kissé feszült a hajók közelében, de biztos vagyok benne, hogy ez még alakulni fog – mondta David.

– Annyi a titka, hogy olyan emberrel kell vitorlázni, aki sosem emeli fel a hangját, és szigorúan a feszengő személy komfortzónáján belül marad – mondta Alec.

– Magának is van hajója? – kérdezte David.

Alec bólintott.

– Skóciában. De sosincs elég időm kivinni a vízre.

– Én általában sokkal melegebb vizeken vitorláztam – mondta David. – De az élővilág, amit Skóciában láthat, bizonyára lenyűgöző.

Alec bólintott.

– Érdemes miatta egy kicsit rétegesebben felöltözni. Bálnák,

delfinek…

– Azokat szívesen megnézném – mondta Scarlet.

– El kell jönniük hozzánk – mondta Alec. – Elviszem magukat vitorlázni, és megmutatom a skót élővilág legjavát.

– Az csodás lenne! – lelkendezett Scarlet.

– Megszervezzük – mondta Alec. Aztán a lányához fordult. – És most, kedvesem, ideje rólad beszélnünk.

Kilencedik fejezet

Caro megkönnyebbült, amikor Scarletnek sikerült elterelnie a szót Rowan jövőjéről. Mire Scarlet és David elindult – a búcsúzkodás vagy fél óráig tartott –, és mire Alecnek megmutatták a kabinját, amelyben nemrég még egy hollywoodi üdvöske lakott, Rowan már lefeküdt aludni.

Caro és Alec visszament a nappaliba, és csendben üldögéltek egy darabig. Caro fáradt volt, és tudta, hogy inkább érzelmi oka volt ennek, nem a szokásos főzés és takarítás.

Úgy tűnt, Alec is örül a csendnek. Sok megbeszélnivalójuk volt – a parfüm, Rowan, Scarlet és David, Murdo –, de mindketten boldogan hanyagolták ezeket a témákat.

– Kér még? – kérdezte Alec, felemelve a palackot.

– Hadd szóljon! – Caro tudta, hogy bánni fogja másnap reggel, de a pillanatnak akart élni.

– Tényleg csodás az otthona – jegyezte meg Alec, körbemutatva a bárkán. – Nagyon hangulatos.

– Az emberek adják meg a hangulatot – mondta Caro, bár tudta, hogy valójában hozzáad valamit ez a különleges hely is, amely élete nagy részében az otthona volt.

– De a megfelelő hangulat ellazítja az embereket.

Caro bólogatott, aztán váratlanul ásított egy hatalmasat.

Alec felnevetett.

– Fáradt! Én is az vagyok. Ami azt illeti, holnap beszélnem kell Rowannel. Nem lesz kellemes.

– Csodálatos lány. Örültem, hogy itt van. Szeretem a lánygyerekeket. Azt hiszem, hiányzik Posy. De most remekül érzi magát, nem örülnék, ha egyszer csak haza akarna jönni.

– Kicsit idősebb, mint Rowan, igaz?

Caro bólintott, és felállt. Ha így megy tovább, Rowanről kezdenek beszélgetni, ám úgy érezte, hogy Rowannek is jelen kellene lennie, ha így alakul. – Azt hiszem, lefekszem aludni.

Alec is felállt.

– Jó ötlet.

Egy pillanatig úgy tűnt, Alec mindjárt megcsókolja. Bár Caro örült volna, azt nem akarta, hogy az első igazi csókjukat bármi is megzavarja, így, mielőtt Alec közelebb léphetett volna, a zuhanyzóról és a vécéről kezdett magyarázni neki. Majd jó éjszakát kívánt, míg a férfi a hallottakon gondolkodott. Nemsokára már az ágyában volt, és azon töprengett, hogy Alec tényleg meg akarta-e csókolni, és hogy mi történt volna, ha zavarában nem állítja le.

Caro korán kelt, és jóval korábban megkezdte a napot, mint hogy a többiek felbukkantak volna. Palacsintát sütött, mellé kiolvasztott némi fagyasztott áfonyát. Egy kis tejföl még a tetejére, és akár már mehetne is fel az Instagramra a reggelije, úgy érezte, már ha ilyen beállítottságú lett volna.

A vendégei értékelték.

– Elképesztően néz ki! – mondta Rowan, miközben asztalhoz

ült.

– Tényleg – helyeselt Alec. – Évek óta nem ettem palacsintát reggelire.

Caro addig húzta a könnyed csevegést, amíg csak lehetett, de aztán felhagyott vele, hisz tudta, hogy a kellemetlen beszélgetést nem lehetett az örökkévalóságig halogatni.

– Kicsim, nem kerülgethetjük tovább a forró kását. Haza kell jönnöd velem.

– Magatokra hagylak – mondta Caro. – Amúgy is meg kell néznem, hogy jött-e posta.

– Ne! – Rowan megragadta a karját. – Azt akarom, hogy itt legyen!

– Caro nem tudja megváltoztatni azt, aminek meg kell történnie, drágám – mondta Alec. – Össze kell csomagolnod, és ma este haza kell jönnöd velem. De előtte még lehet egy csodás napunk.

– Nézze, Skye tényleg azt mondta, hogy Rowan egy hétig maradhat – mondta Caro. – Miért ne maradhatna velem Rowan, amíg maga Franciaországban van? Ezzel nyerne pár napot, aztán hazamehet magával. Nem látom akadályát.

– De én azt hittem, maga velem jön Franciaországba – mondta Alec, látszólag zavarban.

– Hát, remek lett volna, de aligha van rá szükség. Csak tolmácsnak mentem volna, de maga biztosan folyékonyan beszél franciául.

Alec mosolygott.

– Valóban ott tanultam egy darabig, így a franciám elmegy.

– De Scarlet akarta, hogy menjen vele! – szólt közbe Rowan.

– Maga tudja, hogy milyen parfüm illene hozzá.

– Nem lehetek egyszerre két helyen, drágám – mondta Caro. – Az azt jelentené, hogy nem maradhatsz itt tovább.

– Anyád már nagyon várja, hogy visszakapjon – mondta Alec.

Rowan olyan hangot adott ki, ami félúton volt a zokogás és a köhögés közt. Caro nem tudta, mitévő legyen.

– Megértem – mondta. – De van erre bármi nyomós ok? Azon kívül, hogy Skye hiányolja a lányát.

– Aggódik miatta – mondta Alec. – Azt hiszi, hogy London maga a pokol.

– Pedig egyáltalán nem az! – kiáltotta Rowan. – Legalábbis nem azok a részei, ahova én járok.

– Skye valószínűleg azt gondolná, csak idő kérdése, hogy drogozni kezdj, és minden férfival lefeküdj, aki megkér rá. – Alec nyilvánvalóan nem értett egyet a feleségével, de az ő nevében beszélt. Bár nem tudta palástolni, hogy ő maga is aggódik egy kicsit.

– Nézze, nyilván vissza kell mennie Skóciába a holmijáért. Rowan addig itt maradhat. Én gondoskodom róla – mondta Caro megfontoltan. – Posy ízig-vérig londoni lány, és, bár nem lehetek teljesen biztos benne, nem hiszem, hogy megtette volna azokat a dolgokat, amelyektől Skye félti Rowant.

Alec elgondolkodott pár pillanatra, majd felsóhajtott.

– Oké, nélküled megyek haza, Ro, és megmagyarázom anyádnak, miért nem jöttél velem.

Rowan kuncogott.

– Úgy érted, hallgatod majd, ahogy anya mondja a magáét.

Abban nagyon jó.

– Jó is az, ha valaki tehetséges valamiben! – mondta Caro, és kissé rosszul érezte magát, hogy Rowan tiszteletlennek tűnhet, bár valószínűleg teljesen igaza volt. – És mihez kezdenek a közös napjukkal?

– Nem tart velünk? – kérdezte Alec. Láthatóan Rowan is ezt szerette volna.

– Nem, de adok egy metró- és egy busztérképet, és Rowan be fogja bizonyítani magának, Alec, hogy boldogul Londonban, és nem kell állandóan a kezét fogni. – Bátorítóan mosolygott. – Mikor indul a gépe? Ne késsen, vagy mérges leszek.

A napot azzal tervezte tölteni, hogy kitalálja, mivel fog foglalkozni. Csodás közjátékban volt része, amióta Posy elment Ausztráliába, de muszáj megélnie valamiből.

Caro több munkalehetőséget is talált, de egyik se hozta lázba. Alecnek akart segíteni a parfümös vállalkozásában. Nemcsak hogy szerette a műfajt, és tehetsége is volt ahhoz, hogy megállapítsa, kinek milyen illat áll jól, még Alec lányát is szerette. És bár a józan ész azt mondta neki, hogy ez lehetetlen, eléggé biztos volt benne, hogy a férfit is szereti.

Az internetes álláskeresés szünetében elment vásárolni, és egyebek közt megvette a kedvenc csokoládétortájának a hozzávalóit és egy nagy adag tejszínt. Így amikor Rowan és Alec kimerülten, de boldogan visszaért, örült nekik, és már készen állt a fogadásukra. Mint kiderült, a csokoládétorta Alec egyik gyengéje volt. Caro titokban el volt ragadtatva, és örült, hogy pont ezt sütött. Miután Alecet kikísérték a reptérre, és Rowannel

épp a biryanivá alakított maradék bárányt fogyasztották, Caro úgy érezte eljött az ideje egy kis tapintatos tudakozódásnak. Együtt hármasban már megbeszélték a kellemes apa-lánya napot, de most, hogy Alec elment, bizonyos dolgokat meg kellett tudnia Rowantől.

– Nos – Caro megvárta, hogy Rowan csak rá figyeljen. – Az volt a benyomásom, hogy nem csak azért akartál annyira maradni még pár napot, mert nem vagy még kész hazamenni.

Rowan letette a villáját.

– El akartam mondani, de nem apa jelenlétében, mert továbbadná anyának.

– Valami rossz dologról van szó? – Caro biztos volt benne, hogy nem, különben nem kérdezett volna rá.

– Nem, jó dolog! – Rowan lelkesedésében még a bárányról is megfeledkezett. – Elbeszélgetésre megyek egy művészeti iskolába.

– Ó, ez nagyszerű! – Caro meg akarta kérdezni, hogy melyikbe, de rájött, hogy ebben a fázisban ez nem számít.

– Scarlet segített. Ő nagyon magabiztos. Elvitte néhány rajzomat, és elérte, hogy meghallgassanak. Persze túl fiatal vagyok, ez igaz, de meg akarják nézni, hogy elég tehetséges és képzett vagyok-e, hogy kiderüljön, érdemes-e jelentkeznem.

– És mikor lesz az interjú?

– Jövő héten…

Caro nem válaszolt azonnal. Belement, hogy itt maradjon Rowannel, bár a szíve mélyén Grasse-ba vágyott Aleckel. De Rowan interjúja mindenképpen elsőbbséget élvez. És Alecnek is többet segít azzal, ha elviszi a felvételi beszélgetésre a lányát.

– Tudom, hogy Franciaországba megy apával, de Scarlet majd eljön velem. Ő is elfoglalt a színitanodában, de megszervezhetjük úgy, hogy az ebédszünetében megyünk be, vagy ilyesmi.

– Semmi baj, elkísérlek én – mondta Caro halkan, de nem mutatta, hogy elkeseredett. – Apádnak nincs rám szüksége Franciaországban, és Scarlet se maradjon le semmiről a kurzuson.

Rowan zavarodottnak tűnt.

– De Scarlet tényleg szeretne elkísérni, és azt akarja, hogy maga apával menjen Franciaországba!

– Erről most inkább ne beszéljünk – mondta Caro mosolyogva. Tudta, nem kell emlékeztetnie Rowant, hogy jövő héten akár már otthon is lehet Skóciában az anyjával, és hogy vele van a legnagyobb esélye eljutni arra az interjúra.

Caro és Rowan nagyon jól érezték magukat együtt, míg Alec Skóciában volt. Scarlettel ebédeltek egyik nap, aki bevallotta, hogy kissé zavarja az egyedüllét, miután David visszament az Államokba.

– Ne feledd, bármikor beköltözhetsz hozzám a bárkára – mondta Caro. – Bár feltételezem, nem akarnál. Egy rövid időre elmegy, de a Ritz határozottan jobb.

– Nekem meg, úgy tűnik, vissza kell mennem Skóciába jövő héten – mondta Rowan.

– Jaj ne! – kiáltott fel Scarlet. – De hát akkor lesz az elbeszélgetés!

– Megpróbáljuk meggyőzni Alecet, hogy hadd maradjon

addig, de nem biztos, hogy összejön – mondta Caro.

Rowan az ajkába harapott, és Caro látta rajta, hogy a könnyeivel küszködik. Rádöbbent, hogy Rowan nagyon is érett felnőtt módjára viselkedik az ő és Scarlet jelenlétében, de persze még nagyon fiatal, és időnként a legjobb dolog, amit tehetünk, hogy jól kisírjuk magunkat.

Nyilván Scarlet is felismerte a helyzetet.

– Ne aggódj, valahogy összehozzuk!

– Meg is beszéltük! – mondta Caro, de félig sem volt olyan magabiztos, mint amilyennek hangzott. – Szerezzünk gyorsan étlapot. Nem kell desszertet ennünk, de muszáj legalább olvasnom róla.

– Imádom, hogy mindig van desszert a főétkezés végén! – mondta Scarlet. – Én biztos, hogy eszem.

Néhány nappal később Caro és Rowan idegesen várta Alec érkezését. Nagyon jól érezték magukat az eltelt időben, bár Caro úgy gondolta, az életben többet nem akar galériába menni. Utaztak nyitott tetejű turistabuszon is, sorban álltak a Madame Tussaud-nál, úgy általában „megvolt nekik" London. Most Caro kísértést érzett, hogy felbontson egy palack bort, hátha enyhítené a feszültséget, de még csak öt óra volt, rosszul venné ki magát. Alec ismerte a kódot, amivel bejöhet, így nem kellett SMS-t írnia, hogy mindjárt érkezik, bár ezt Caro csalódottságára a múltkor sem tette.

– A bárka különben is remekül fest – mondta Caro, hogy megtörje a csendet. – Nagyon szépen elrendezted a virágokat.

– Ezek csak napraforgók egy korsóban. Elég egyszerű úgy

elrendezni őket, mint Van Gogh festményein.

Ismét elhallgattak.

Caro az ideg-összeroppanás szélén állt, amikor hangot hallottak odakintről; valaki felszállt a bárkára.

Mindketten felugrottak, aztán csak egy helyben toporogtak, mint akik nem tudják eldönteni, hogy felrohanjanak-e a kormányosfülkébe, vagy sem.

A közeledő léptek könnyűek voltak. Caro és Rowan furán néztek egymásra, ez nem lehet Alec. Nyílt az ajtó, és Scarlet lépett be rajta.

– Helló! Tényleg rendben van, ha itt maradok, míg David távol van?

Caro és Rowan nevetni kezdett, úgy megkönnyebbültek, Caro pedig elment borért. Jó volt Scarletet látni, minthogy rossz hírek hozójára számítottak.

Caro már majdnem megfeledkezett róla, hogy Alecet várják, amikor dühös hangokat hallottak a híd felől. Ahogy egyre közelebb és közelebb értek, Caro felismerte a jellegzetes skót beszédmódot. Mind mozdulatlanul füleltek.

Rowan elsápadt.

– Ez anya!

– Azt hiszem, kimegyek a mosdóba – mondta Scarlet menekülőre fogva.

Caro felsietett a lépcsőn a kormányosfülkébe, mintha az otthona határait akarná megvédeni.

Skye és Caro egyszerre lépett a kormányosfülkébe.

– Maga! – kezdte Skye dühösen. – Megrontotta a lányomat, és veszélybe sodorta az életét!

Alec a volt felesége után lépett be, csendben volt, ajkát összeszorította.

– Hol van? – folytatta Skye. – Hol van a lányom? Azonnal látni akarom!

Caro szólásra nyitotta a száját.

– Maguk, londoniak, mind egyformák! Romlottak, gonoszak, hazugok…

– Skye! – csattant fel Alec. – Ne beszélj így Caróval!

– Erre tényleg semmi szükség – mondta Caro látszólag nagyon higgadtan, bár belül remegett. – A lányának semmi baja. – Miközben ezt mondta, azt kívánta, bárcsak feljönne Rowan a kormányosfülkébe, hogy megmutassa, tényleg így van. Lehet, hogy megtalálta a tűzlétrát a fürdőszoba mellett, és meglépett? Nem vetné a szemére, de eléggé furán venné ki magát.

– Tényleg? Azt majd én megítélem! – mondta Skye, kissé higgadtabb hangon, de ugyanolyan dühösen.

– Kövessen – mondta Caro, és elindult lefelé.

Rowan a szoba közepén állt, mint egy őzike, ami nem tudja, melyik irányba meneküljön a közelítő autó elől.

Skye egyenest a lányához sietett, és megölelte.

– Kicsikém! Kicsikém! Biztonságban vagy!

– Igen, anya – viszonozta az ölelést Rowan, és meglapogatta az anyját. – Teljes biztonságban.

Skye ezután eltolta magától a lányát, hogy jobban szemügyre vehesse.

– Nem sérültél meg?

– Persze hogy nem sérült meg – mondta Alec. – Láthatod! Semmi baja!

– Tényleg, anya, semmi bajom – mondta Rowan, és láthatóan arra számított, hogy amit mond, süket fülekre talál.

– A gyönyörű hajadat leszámítva! – jajveszékelt Skye.

Caro a konyhába ment. Úgy érezte, útban van a nagy melodráma közepette. Borsmentatea után kutatott a konyhaszekrényben. Gondolta, nyugtató hatása lesz, és el akarta tussolni, hogy már boroztak. Miután feltette forrni a vizet, elővette a whiskyt és a poharakat. Háziasszonyként bármire fel volt készülve.

Skye még mindig a lánya új megjelenésével volt elfoglalva.

– Lehet, hogy te azt hiszed, drágám, hogy jól vagy, de hogy is lehetnél? – Skye végignézett a bárkán, mint ha Szodomára és Gomorára számítana.

– Kér valaki frissítőt? – kérdezte Caro, és úgy érezte magát, mint egy rádiós hangjáték szereplője, valószínűleg a lelkes háziasszony. – Felforrt a teavíz, de van whisky is. Vagy bor.

– Maga alkoholt adott a lányomnak? Hadd emlékeztessem, hogy még csak tizenhét éves.

Nem kellemes megtapasztalni Skye-t, a dühöngő szépséget, állapította meg Caro, pláne, hogy valóban adott bort Rowannek percekkel korábban. De Caro eltökélt volt, hogy higgadt marad.

– Csak megkínáltam magukat egy itallal egy hosszú utazás után. Semmi szükség emiatt így felszívnia magát, Skye.

– Nem értem, hogy képes ilyeneket mondani, tekintve, hogy milyen ártalmaknak tette ki a lányomat! – Úgy tűnt, Skye képtelen lehiggadni.

– Miről beszél? – kérdezte Caro, miközben whiskyt töltött két pohárba, majd az egyiket Alecnek nyújtotta. Aztán egy

teafiltert tett egy bögrébe, forró vizet öntött rá, és odaadta Skyenak. Ebben a helyzetben nyilván nem akart alkoholt fogyasztani.

– Erről! – mondta Skye győzedelmesen.

Erre Caro kénytelen volt felnézni. Skye egy újság egy példányát lobogtatta.

– Az micsoda? – kérdezte Rowan.

– Egy fénykép rólad! Egy újságban! Nagyon is kompromittáló helyzetben!

Caro hirtelen elgyengült. Mit csinált Rowan és Scarlet, miközben neki azt mondták, hogy ruhákat és süteményt vásároltak?

– Megnézhetem?

Skye vonakodva odaadta az újságot. Ez volt az ütőkártyája, és nem akarta, hogy bárki más kezébe kerüljön. De valószínűleg rájött, hogy nekik maguknak is látniuk kell a lapokon lévő rémséget.

Az újság a megfelelő oldalon volt kinyitva, Caro reszkető kézzel vette el. Hatalmába kerítette a bűntudat. Valami történt Rowannel, míg ő volt szülői pozícióban.

Carónak pár pillanatba tellett, hogy rájöjjön, mit lát. Egy fénykép volt Scarletről és Davidről, de ő és Rowan is rajta voltak. Aznap készült, amikor a Selfridgesből jöttek ki, amikor először találkoztak. A kép alatt ez állt: „Ki lehet a szépség az aranypárral, David Callaghannel és Scarlet Lloyddal? Senki sem tudja, de nem maradhat titok sokáig. Ilyen elragadó csak a jövő egy nagy sztárja lehet.”

Caro lejjebb engedte a karját, Rowan pedig kikapta a kezéből

az újságot.

– Akkor készült, amikor vásárolgattunk – mondta Rowan. – De nem is voltak ott paparazzók.

Az újság most Alec kezében volt.

– Valószínűleg a telefonjával készítette valaki – mondta. – És beküldte az újságnak.

– Nem érdekel, hogy ki készítette a fotót! – sipította Skye. – Egyszerűen csak undorodom, hogy a lányom egy újságban szerepel, mint egy… egy…

Nem találta a megfelelő szót, így Alec közbevágott.

– Mint egy rendkívül szép, fiatal nő?

– Lehet, hogy szép – Skye most Alec ellen fordult, mintha személyesen ő lenne felelős ezért a katasztrófáért –, de nem kellene ebben a kontextusban ismernie a „paparazzo" szó jelentését.

– Te jó ég, már nem gyerek! – vágott vissza Alec élesen, türelmét vesztve.

– Nem hiszem, hogy bármi olyan lenne ezen a képen, ami miatt indokolt lenne aggódni – mondta Caro. – Egy áruházban voltunk, egy tisztességes, nyilvános helyen.

– Remélem is! – mondta Skye baljósan. – De miért fényképezték magukat az emberek?

Rowan közbeszólt, próbálta védeni Carót az anyja látványos haragjától, de esélye sem volt.

– Csak mert Daviddel és Scarlettel voltunk…

Skye odafordult a lányához.

– Ismered ezeket az embereket? Az „aranypárt", akikről az újság ír?

Skye mutatta is az idézőjelet a levegőben az ujjaival, mire Caro a legszívesebben megütötte volna.

– Ők egy rendkívül kedves pár, akiket véletlenül ismertünk meg – mondta. – Skye, miért nem ül le, és iszik valamit? Bizonyára fáradt – majdnem a vécét is megmutatta neki, de eszébe jutott, hogy Scarlet valószínűleg még mindig odabent van. Ha van egy kis esze, ott is marad, míg Skye el nem megy.

– Szerintem óriási cirkuszt csinálsz a semmiből – mondta Alec, kezében az újsággal. – Ahogy a repülőn is mondtam, semmi tisztességtelen nincs ebben.

Mivel tisztában volt vele, hogy ezek a szavak inkább csak még jobban felbőszítik Skye-t, ahelyett hogy megnyugtatnák, Caro szinte belelökte a nőt egy ülőalkalmatosságba.

– Természetes, hogy aggódik. A lánya most volt először távol otthonról. De kérem, hadd nyugtassam meg. Mindvégig biztonságban volt, felnőtt felügyelete alatt, amióta csatlakoztam hozzá itt, a bárkán – ezzel Skye kezébe nyomta a bögre borsmentateát, remélve, hogy nem túl forró, hogy megégesse a száját.

– De kik a felnőttek? – Skye ivott egy kortyot, és úgy tűnt, kezd lecsillapodni.

– Én, az apja vagy a…

– Scarlet igazán csodás! – vágott közbe Rowan. – Ő vette nekem ezt a felsőt.

– És ő a felelős a gyönyörű hajad meggyalázásáért is? – kérdezte Skye.

– Nem, az én voltam – mondta Caro pillanatnyi meggondolatlanságában. – Mármint Rowan maga vágta le,

aztán én vittem el a fodrászhoz.

Úgy tűnt, Skye nem hallotta meg azt a részt, hogy Rowan maga vágta le a haját.

– Maga! – Lecsapta a bögrét, hogy ujjal mutogathasson rá, amit Caro szívből utált. – Levágatta a lányom haját! Én sosem vágattam le a lányom haját! Be fogom perelni károkozásért, kárt tett a lányomban! Ez durva bánásmód!

– Nem, nem az! – mondta Rowan. – Én vágtam le a hajamat. Az *én* hajam. Azt teszek vele, amit akarok. Eléggé összebarmoltam, így Caro elvitt valakihez, aki rendbe hozta – Rowan hirtelen összetört. – Szerintem egész jól néz ki.

– Nagyon szép, csibe – mondta Alec. – Gyönyörű vagy.

– És most már sebezhető is! – jelentette ki Skye, aztán hátradőlt, és ivott még egy kis teát, kimerülve a dühöngéstől és a fapados repülőúttól.

Caro nem tudta, mitévő legyen, hogy elvegye a helyzet élét. Míg Skye sok szempontból észszerűtlenül gondolkodott, Rowan valóban kissé sebezhető volt. Fiatal, naiv és igen, valóban szép. Caro utolsó kicsiny reménye, hogy végül mégis elmehet Aleckel Franciaországba, oda lett. Londonban kell maradnia Rowan érdekében.

– Anya – Rowan leült Skye mellé. – Tudom, hogy csak a legjobbat akarod nekem. Tényleg értem. De nekem most az a legjobb, ha itt lehetek Londonban.

Alec egy pohár whiskyt szorongatott, de inkább csak belebámult, nem ivott belőle.

– Miért? – kérdezte Skye. – Miért nem elég neked az életed a világ egyik legszebb részén?

– Tágítanom kell a horizontomat. – Rowan olyan kifejezést használt, amelyet valaki mástól hallott. Caro Scarletre gyanakodott. – Nem szaladgálhatok egész életemben a természetben, körülvéve az élővilággal és a lenyűgöző kilátással, bár azt is nagyon szeretem. De a valódi emberek, üzletek, színházak, mozik, kiállítások – egy pillanatra elhallgatott. – Felnőtt vagyok, anya. Ezekre is szükségem van.

– Én azt hittem, úgy neveltelek, hogy ne legyél anyagias – mondta Skye.

– Nem hiszem, hogy anyagiasság, ha valaki szeretne moziba menni – szólalt meg halkan Alec.

– Te ne szólj közbe! – förmedt rá Skye. – Nem is vagy jelen apaként az esetek nagy részében!

Alec mély lélegzetet vett, és összeszorította a fogait. Caro látta rajta, hogy nagyon igyekszik nem hozzávágni ugyanezt a volt neje fejéhez. Gyakran ő sem volt jelen, jógázott és más ezoterikus tevékenységeket folytatott a klienseivel.

– Tényleg úgy gondolom, hogy Rowan a neveltetésének köszönhetően a világ egyik legédesebb lánya lett – mondta Caro. – És az egyik legmegfontoltabb. Tényleg nem szédítette meg London, csak élni akar a jó lehetőségekkel, amelyeket a város kínál.

Caro büszke volt erre a kis kinyilatkoztatásra. Bár kissé úgy hangozhatott, mint egy reklámszöveg a fővárost méltató turisztikai reklámból, de ahhoz képest, hogy abban a pillanatban találta ki, egész jó volt.

– A drogokra, az alkoholra, a késelésre és a szexre gondol? – Skye kétkedve felvonta a szemöldökét.

Caro felsóhajtott, és megpróbálta még egyszer.

– Pontosan megneveztem a jó dolgokat, Skye. Rowant nem érdekli mindaz, amit az imént felsorolt.

– Ezek szerint maga jobban ismeri a lányomat, mint én?

Caro a legszívesebben felnyögött volna.

– Nem! De láttam őt a West Enden. Tudom, hogy nem érdeklik a drogok meg ilyesmik.

– Kitette mindezeknek, csak hogy megbizonyosodjon róla? – Skye valóban művészi szintre fejlesztette a szarkazmust. – Az, hogy elviszi egy áruházba, aligha mondható tesztnek.

– Elég legyen, Skye! – szólt rá Alec. – Caro hihetetlenül kedves volt a lányunkkal. Kérlek, legalább próbálj meg udvariasan viselkedni.

– Tudod, apának igaza van – mondta Rowan. – Caro igazán kedves volt, és gondoskodott róla, hogy ne kerüljek bajba. Elmondta, hogy hova ne menjek, és hasonlók.

Skye nagyot sóhajtott.

– Rendben, bocsánatot kérek, ha esetleg goromba voltam.

Mi az, hogy „ha esetleg”, gondolta Caro.

– Nézze, én tényleg tudom, milyen az, amikor az embernek tinédzser lánya van. És tapasztalatom szerint mindig sokkal megfontoltabbak, mint gondolnánk.

Leült Skye-jal és Rowannel szemben, és azon gondolkodott, el tudná-e hozni a konyhából a borát anélkül, hogy Skye alkoholistának nézné.

– És hogy van Murdo?

– Valószínűleg rendben lesz. Lennie kézben tart mindent, mint általában, Murdo pedig csak a teljesen mérgező dolgokat

hajlandó magához venni. Beleértve a whiskyt – mondta, és közben Alec felé biccentett.

Aztán Rowanhez fordult.

– Szóval – mondta –, ki ez az üdvöske, akivel összebarátkoztál?

– Én volnék – mondta Scarlet, jól időzítve hatásos belépőjét a nappaliba. – Én vagyok az üdvöske, bármit jelentsen is ez.

Tizedik fejezet

Úgy tűnt, Skye-t és Alecet is megbabonázta az ajtó mögül előbukkanó látomás. Caro megragadta Rowan kezét, így figyelmeztetve, hogy ne szólaljon meg, bízza csak Scarletre a beszédet.

Scarlet odament Skye-hoz.

– Maga bizonyára Rowan anyja. Már látom, kitől örökölte a külsejét, és nyilván a nyájas természetét is – mondta mosolyogva.

Skye visszanyerte a hangját.

– Maga az a nő a fényképről. – Csak egy sima kijelentés volt, de Caro tudta, hogy nemsokára vád lesz belőle.

– Scarlet Lloyd – nyújtotta a kezét, megragadta Skye-ét, és megrázta. – Attól tartok, miattam, és a vőlegényem, David miatt fényképezték le Rowant. Csak akkor találkoztunk Caróval és Rowannel, máskülönben óvatosabbak lettünk volna.

– Miért fényképezték le magukat? – kérdezte Alec, aki nyilván nem olvasta a megfelelő magazinokat, hogy képben legyen az aktuális hírességekkel.

– Ó, nagyon unalmas oka van! – legyintett Scarlet. – David híres ember, és jegyben járunk, továbbá van köztünk némi korkülönbség. Hogy egyesek mennyire ráérnek – mondta, és

felsóhajtott.

– Scarlet, mit kérsz inni? Teát? Bort?

– Bort kérek – mondta Scarlet, és leült.

Skye, miután már nem állt Scarlet belépőjének hatása alatt, gyanakvón nézett.

– Miért bujkált abban a szekrényben?

Caro válaszolt helyette.

– Nem bujkált, és főleg nem egy szekrényben. Pár perccel maguk előtt érkezett, és visszavonult a bárka elejében lévő kabinba. Szeretné, hogy megmutassam?

Skye Caróra nézett.

– Miért akarnám megnézni a hálószobát?

– Valójában a fürdőszobára gondoltam, hátha felfrissítené magát a repülőút után – mondta Caro. Azt remélte, hogy Skye érdektelensége azt jelenti, nem akar maradni, s bár fogalma sem volt róla, hogy érkezik, a további tervei is kiszámíthatatlanok voltak. Lehet, hogy otthagyta a táskáját a kormányosfülkében? Talán meg kellene néznie.

– Nem vagyok gyerek – méltatlankodott Skye. – Ha mosdóra van szükségem, megtalálom.

Caro észrevette, hogy Alec bosszankodva néz az exfeleségére. Ezt vigasztalónak találta. Felnézett a falon lévő régi hajóórára. Lassan ideje étellel kínálni ezeket az embereket. Az alternatíva, miszerint elküldi őket, nem tűnt járható útnak.

– Nos, Skye – mondta Scarlet –, miért jött el? Hogy meglátogassa Carót a csodás bárkáján?

Tényleg úgy beszélt, mint egy amerikai hírolvasó a reggeli tévéműsorban, de Caro roppant hálás volt neki, amiért

kedvesen társalog ebben a kellemetlen helyzetben, ezért még gondolatban sem akarta kritizálni.

– Azért vagyok itt – mondta Skye drámaian, tele méltósággal –, hogy hazavigyem a lányomat!

– Ma este? – kérdezte Scarlet meglepetten.

– Igen! Ami azt illeti, Rowan! Hozd a holmidat! Indulunk!

– De nem viheti haza! – tiltakozott Scarlet. – Meghallgatása lesz a jövő héten egy jó nevű művészeti iskolában.

– Rowan nem megy művészeti iskolába – jelentette ki Skye. – Nyers, természetes tehetsége van, és senki sem fogja befolyásolni a maga elképzelésével a művészetről!

– Valóban tehetséges – helyeselt Scarlet. – De a legkiválóbb tehetséget is gondozni kell.

– Nem ez a lényeg – vágott vissza Skye. – Túl fiatal ahhoz, hogy művészeti iskolába menjen.

– Tényleg az – ismerte el Scarlet. – De ez egy előzetes beszélgetés, amiből kiderül, hogy Rowan elég jó-e, hogy jelentkezhessen jövőre. Az általában megkövetelt feltételek közül elég soknak nem felel meg a, hogy is mondták?, „nem szokványos taníttatásának” köszönhetően.

– Ott kell lennem ezen az interjún, anya – mondta Rowan sietve. – Vagy ez, vagy kábé tíz tárgyból vizsgáznom kell a következő tanévig.

Rowan persze túlzott, de Caro rádöbbent, hogy vélhetőleg tényleg érettségiznie kell majd több tantárgyból a művészeten kívül.

– Miért nem marad itt, és kíséri el az interjúra? – kérdezte Caro, és közben remélte, hogy ha Skye igent mond, nem marad

itt vele a bárkán.

– Hogy tehetném! Jövő héten egy tantrikusjóga-csoportom érkezik! Otthon kell lennem. – Úgy tűnt, Skye-t már a felvetés is sértette.

– Nem akarok egyedül menni, anya! Apa nem tud velem jönni, Franciaországba kell mennie. Egy speciális parfümöt fog készíteni Scarletnek. Ez az ő nagy esélye!

– Nem gondolom, hogy az apád kis hobbijának akadályoznia kellene a taníttatásodat! – Skye szarkasztikusan mosolygott a volt férjére.

Carónak meggyőződése volt, hogy Skye nem tartotta volna fontosnak Rowan interjúját, ha ennek ürügyén nem köthetett volna bele Alecbe.

– Ez nem hobbi! – csattant fel Rowan. – Ez a parfüm teljesen egyedi lesz. Valószínűleg sok pénzt fog keresni vele.

– Nem igazán, drágám – Alec szégyenkezve pillantott Scarletre. – Nem a pénzről szól a dolog.

– Jellemző rád, Alec. Soha semmit nem csinálsz pénzért – jegyezte meg Skye.

– De Skye! – Caro nem állta meg szó nélkül. – Azt hittem, nem törődik az anyagiakkal, a pénzzel és hasonlókkal.

– Van különbség aközött, hogy valakinek elvei vannak, és hogy hagyja éhen halni a családját, mert nem keres elég pénzt az eltartására! – Skye szemében megcsillant a jogosnak vélt felháborodás. Igen jól állt neki.

– Semmi gond – mondta Scarlet Alecnek, aztán ismét Skye-hoz fordult. – Majd én elviszem Rowant az interjúra.

Caro visszafogta magát, és nem szólt közbe, hogy majd

inkább ő kíséri el Rowant. Ha Skye megengedi Scarletnek, ő akár még el is juthat Franciaországba.

– De nem maradhat itt egyedül – jelentette ki Skye.

– Nem leszek egyedül – mondta Rowan. – Itt lesz Scarlet és Joe…

– Nem hagylak itt Londonban, egy, már elnézést, nálad alig idősebb fiatal nővel és egy férfival, akiről gyakorlatilag semmit se tudok.

– Köszönöm a bókot – mondta Scarlet. – De jóval idősebb vagyok Rowannél.

Caro közbeszólt.

– Határozottan emlékszem, hogy beszéltem magának Joe-ról, amikor annyira aggódott, hogy Rowan idejött. Abszolúte megbízható. Nincs benne szemernyi gonoszság sem.

– Nevetséges ez az egész, hozd a holmidat, Rowan! – Lehet, hogy Skye szerette a spirituális gyakorlatokat és a belső békét, de nagyon kemény tudott lenni.

Caro felsóhajtott, a remény utolsó szikrája is kihunyt.

– Én is itt leszek – mondta. – Nem említettem volna? – Áldozat volt, de ez volt az egyetlen megoldás.

– De Caro! Apával kellene mennie a parfüm ügyében. Szüksége van magára! – kiáltott fel Rowan.

– De neked nagyobb szükséged van rám – folytatta Caro higgadtan. – Rendben van így. Csak franciául beszéltem volna helyette, de egymaga is boldogul majd. Elmegyünk ketten az interjúdra, és jól eltöltjük az időt.

Skye felállt.

– Esetleg most megmutathatná a fürdőszobát – szólt

Caróhoz, érzékeltetve, hogy nem elég, ha megmondják neki, hogy az utolsó ajtó jobb kéz felől. Négyszemközt akart beszélni Caróval.

Abban a pillanatban, hogy beléptek a vízhatlan ajtón, ami elválasztotta a fő helyiséget a kabintól, Skye megállt.

– Tudnia kell, mert így tisztességes, hogy Rowan mindig keríteni próbál az apjának. Alec teljesen reménytelen, szerintem nem is képes fenntartani egy normális kapcsolatot. És ha mégis az lenne, attól tartok, nem magával. – Skye mosolygott, és a mosoly azt üzente, „a maga érdekében mondom ezt". – A szépség megszállottja, és, bár maga ragyogó – ismét egy mosoly –, sosem fogja magát választani, hosszú távra semmiképp sem. Csak hogy tudjon róla.

– Oké, a fürdőszobába pedig az az ajtó vezet – mutatta Caro. – Hajóvécé van benne, de ott találja az utasításokat is, hogy hogyan használja. Csak hogy tudjon róla.

Caro úgy érezte, Skye megérdemelte volna, hogy ne mutassa meg neki, hol a vécé. A gondolattól is rosszul volt, hogy ez a nő tovább maradjon a személyes terében. Az ellenszenvét pedig csak növelte a felismerés, hogy valószínűleg igaza van. Nem ő fog kelleni Alecnek, ha Skye-t vette el.

– Nos, hol van Rowan holmija? – kérdezte Skye kurtán, amint visszaért. – Indulnunk kell.

– Semmi szükség rá, hogy Rowan elmenjen – mondta Caro. – Mint mondtam, én itt leszek, és gondoskodom róla, hogy eljusson az interjúra. *In loco parentis* leszek.

– Valahogy nem hiszek magának – mondta Skye. – Szerintem amint kiteszem a lábam innen, elhúz

Franciaországba.

– Ha így tenne is – lépett be Scarlet, felháborodva, hogy Carót konkrétan hazugnak nevezték a füle hallatára –, én itt leszek.

– Igazán? – fordult hozzá Skye. – Nem repül el Hollywoodba, hogy egy filmcézár úszómedencéjében félmeztelenül lefényképezhessék?

Scarlet elpirult. Skye nyilván egy megtörtént eseményre célzott.

– Ha úgy érti, hogy elmegyek-e a vőlegényem otthonába, és fogok-e fürdőruhában úszni, nem, ezúttal nem fogok. Beiratkoztam egy színitanfolyamra Sir Thomas Longhampton vezetésével, és itt leszek Londonban.

Skye az arcához kapott.

– Csak nem *az* a Sir Thomas Longhampton?

– Miért, több is van? – Scarlet ezt olyan megvető hangon mondta, mintha Skye-t utánozta volna.

– Láttam Hamlet szerepében még diák koromban – folytatta Skye. – Varázslatos volt.

– Óóó! Csak történt valami jó is Londonban, anya! – mondta Rowan szemtelenül.

– Valójában Stratford-upon-Avonben – mondta Skye. – Olyan élmény volt, amit sosem felejtek el.

– Nagyon ritkán tanít – mondta Scarlet. – Nagy szerencsém volt, hogy bejutottam a kurzusára.

– Vagy csak nagyon jól játszik – mondta Alec.

– Ha olyan jól játszana, nem kellene órákat vennie – szúrt oda Skye.

– Hé! – mondta egy kellemes hang az ajtóból. – Mintha egy kissé mérgezővé vált volna idebent a légkör. Lássuk, tudunk-e tenni valamit ellene.

Caro épp Skye-ra nézett, amikor Joe belépett, és látta, hogy a feszült, ellenséges arckifejezése érdeklődővé változott. Joe igencsak jóképű volt, és Skye ezt nyilván észrevette.

– Hadd mutassam be Joe-t – mondta Caro. – Skye, Joe-t nagyon érdekli a sámánizmus – érezte, hogy Skye-nak ez tetszeni fog és remélte, hogy így jobb benyomása lesz Joe-ról.

Olyan volt, mintha Skye felolvadt volna. Ellazult, és mosolygott.

– Igazán? – fordult Joe-hoz. – Már egy ideje keresek valakit, aki ezt taníthatná a wellnessközpontomban. Ez néha férfiasabb energiát igényel. Beszélnünk kellene.

– Gyere be, csatlakozz hozzánk – mondta Caro Joe-nak. Lenyűgözte, hogy a férfi milyen hatással volt Skye-ra.

– Ettetek már? – kérdezte Joe, és inkább a konyha felé indult. – Vannak csodás kis süteményeim, aquafabával készültek, ha szereti valaki a vegán desszerteket.

– Évek óta még csak a közelemben sem volt ember, aki tudta volna, mi az – ámult el Skye.

Caro ekkor parányi rokonszenvet érzett iránta, ahogy eszébe jutott a vadászó, lövöldöző, horgászó világ, amelyben Skye élt a birtokon. Bár élhetne akár máshol is, ha ez ennyire zavarja.

– És mi az? – kérdezte Alec.

– Csicseriborsólé – mondta Skye.

– Mellesleg, ha nem ettetek még, és vegán ételt szeretnétek – folytatta Joe –, kiugorhatnék pár dologért. Megfőzhetek, amint

visszaérek.

– Az nagyszerű lenne! – mondta Caro. Ellenállt a kísértésnek, hogy odaadja Joe-nak a tárcáját, ahogy régebben mindig tette, amikor ő vagy Posy kiugrottak valamiért, ami kellett a háztartásba.

– Elkísérem – mondta Skye. – Jót tenne egy kis friss levegő.

Azzal Skye és Joe már ott sem voltak.

– Most úgy érzem magam, mintha mind telefingottuk és -böfögtük volna a szobát – mondta Scarlet. – Bocsánat – tette hozzá.

Rowan kuncogott, és Caro sem állta meg nevetés nélkül.

– Joe kitüntetést érdemelne – szólalt meg Alec.

– Ó, nem is tudom – mondta Scarlet. – A volt neje nagyon szép.

Caro is határozottan úgy gondolta, hogy Joe kitüntetést érdemel, de nem akart beszélgetésbe bocsátkozni Skye szépségéről.

– Kér még valaki egy kis bort? Szerintem nem vegán, így Skye valószínűleg nem akar majd inni belőle.

– Csak akkor vegán, ha úgy tartja kedve – mondta Alec.

– Talán tetszik neki Joe – mondta Rowan.

– Tényleg nagyon cuki – helyeselt Scarlet.

– Sosem említette, hogy cuki – mondta Alec Carónak némi éllel.

– Olyan régóta ismerem már Joe-t, olyan, mintha az unokaöcsém volna – mondta Caro. – Húszéves volt, amikor ideköltözött a bárkára, Posy lányom meg öt. Apám egy régi barátjának a fia, nem volt pénze szállásra Londonban. Úgy volt,

hogy csak addig marad, amíg nem talál valami mást, de olyan jól beilleszkedett, és olyan hasznos volt, hogy megtartottuk.

Caro mosolygott. Joe *tényleg* hasznos volt, és természeténél fogva passzolt hozzá az élet a bárkán, de szabad szellem is volt. Nem maradt volna, ha nem akar.

– És amikor Posy felnőtt? Nem aggódtál, hogy egy ilyen cukorfalat él a lányoddal egy fedél alatt? – kérdezte Scarlet.

– Egyáltalán nem. Posy mindig úgy kezelte, mintha a bátyja volna. És elmondta nekem egyszer, hogy szereti, de nincs meg köztük a vibrálás – mondta mosolyogva Caro. Annak idején, amikor erről beszéltek, nem a vibrálás, hanem a biológia miatt aggódott. Posy a szemét forgatta, és csak annyit mondott: „Anyaaa!"

– Nos – folytatta Caro. – Ha valaki közülünk nem lenne vegán, van egy kis meglehetősen ízletes pástétomom. Majd rákenjük a sós kekszre.

Skye és Joe több közös pontot fedezett fel a vegán ételen és a sámánizmuson kívül, mire visszaértek a bevásárlásból. Caro örült. Skye idegesítő volt ugyan, de joggal aggódott a lányáért. Talán visszamegy Skóciába, tudván, hogy a lánya biztonságban van.

Vagy úgy megy vissza Skóciába, hogy egy jóképű sámánon jár az esze, akinek (ahogy Caro mindig is sejtette) az idősebb nők a gyengéje. Carót nem igazán érdekelte, a lényeg, hogy Skye mihamarabb visszatérjen Skóciába.

Skye a torkát köszörülte, miközben Caro azt számolta, van-e elég ülőhely az asztalnál mindenkinek.

– Úgy döntöttem – mondta Skye –, megengedem Rowannek, hogy itt maradjon még egy kicsit. Joe meggyőzött, hogy London karmikus energiája mégsem olyan mérgező, mint gondoltam.

– Hurrá! – kiáltott fel Caro. – Ez igazán jó hír. És most együnk!

Az étel nagyon ízletes volt, ebben mindenki egyetértett. Borozgattak is, Rowant is beleértve, bár ő nagyon keveset ivott az anyja iránti tiszteletből. És míg mindenki az ételt dicsérte hangosan, és ámuldoztak, hogy milyen változatos tud lenni a vegán étel, Caro aggódott. Hogyan szállásoljon el mindenkit, ha Skye maradni akar?

És bár egyáltalán nem lett volna észszerűtlen megkérdezni, hogy Skye maradni akar-e, Caro valamiért képtelen volt rá. Úgy döntött, hogy a legrosszabb esetben, és tényleg az lenne a lehető legrosszabb, felajánlja Skye-nak az ágyát, ő meg a heverőn alszik. Bármennyire jól kijön Skye Joe-val, nem kérhette meg őket, hogy vackoljanak be egy ágyba.

De épp amint az utolsó vegán macaroont is elpusztította Joe a nagyon fehér, ám kissé kusza fogaival, Alec és Skye felállt az asztaltól.

– Nem hiszem, hogy eléred a repülőt – mondta Alec az órájára pillantva. – De egy hálókocsis vonatot még elcsíphetünk, ha sietsz.

Kirohantak az ajtón, Skye épphogy csak megpuszilta búcsúzóul a lányát, aztán csend lett.

Scarlet kuncogni kezdett.

– Hát, ez fura volt!

– Csodás nő – mondta Joe. – Igazán érdekes személyiség.

– Meglátogathatnád – javasolta Rowan. – Nagyon szeretnéd Glen Liddellt. Bár, gondolom, vegánoknak nehéz ott.

– Ó, én nem vagyok vegán – magyarázta Joe. – Csak szeretek kísérletezni különböző ételekkel.

– Állítólag még elgázolt vadból is evett – mondta Caro.

– Fúj! – mondta Scarlet és Rowan kórusban.

– Beszéltünk róla, hogy elmennél Aleckel Franciaországba – mondta Joe.

Caro abbahagyta az evőeszközök begyűjtését.

– És?

– Nem zavarja – mondta Joe lazán.

– Tényleg? – kérdezte Caro, és a szíve hevesebben kezdett verni. – Tényleg azt mondta, hogy rendben van, hogy Rowan itt maradjon csak Scarlettel és veled? Rám nincs szükség?

Joe bólintott.

– Kicsit győzködnöm kellett, de megbarátkozott a gondolattal. Szerintem az, hogy kicsit megismert, önbizalmat adott Skye-nak – mondta mosolyogva. – Emellett nagyon szeretné, ha lenne sámánizmus workshop a wellnessközpontjában.

– De ugye nem mondtál volna erre nemet, ha nem ment volna bele, hogy Rowan itt maradjon veled és Scarlettel? Az nem lett volna helyes. – Caro tisztessége néha ellene dolgozott.

– Persze hogy nem – mondta Joe. – De a lényeg, hogy örül, méghozzá nagyon, és belement, hogy Scarlet elkísérje Rowant az interjúra a művészeti iskolába. Gyorsan megittunk valamit, miután megvettük az ételt, és átbeszéltük az egészet.

Caro sugárzó arccal vitte a halom tányért a konyhába, a

boldogságtól szinte ekszt̂ázisban volt. – Elpakolom az útból ezt az adagot, és már el is rendezhetjük az ágyakat.

– Segítek – ajánlkozott Joe.

– Ne! Te főztél – azt már nem akarta hozzátenni, hogy Skye-t is remekül kezelte, mert bár valóban így volt, nem akart arra utalni, hogy Skye nehéz ember, ami szintén megfelelt a valóságnak.

– Majd mi megágyazunk – mondta Scarlet. – Rowan, tudod, hol vannak a cuccok?

– Aha – mondta Rowan. – Bár apa alszik majd a kabinban, ahol eddig te.

Caro gyorsan telepakolta a mosogatógépet, aztán a tűzhelyre tette a vízforralót. A többieknek talán nem volt szüksége egy csésze teára és egy kis szusszanásra, de neki nagyon is.

Üldögéltek és lazítottak, amikor Alec visszatért.

– Anya elérte a vonatot? – kérdezte Rowan. Félt, hogy az anyja egyszer csak előugrik az ajtó mögül, és megint veszélybe sodorja a terveit.

– A vonaton ül, teljes biztonságban.

– És tényleg nem bánja, hogy Rowan itt marad, akkor is, ha én nem vagyok itt? – kérdezte Caro. – Végül is nincs rám szüksége Franciaországban.

Alec elvigyorodott, ami rögvest eszébe juttatta Carónak azt a fiút, akivel végigbeszélgetett egy éjszakát egy görög sziget tengerpartján.

– Éppen ellenkezőleg! Miközben megvettem Skye vonatjegyét, rájöttem, hogy nincs nálam a jogosítványom.

Caro nem tudta abbahagyni a mosolygást. Nemcsak hogy

elmegy Aleckel Franciaországba, de most már valódi, rendes oka is volt rá, hogy elkísérje.

– Akkor a legjobb lesz, ha utánanézünk a repülőjáratoknak – mondta, és igyekezett leplezni hangjában az örömteli izgalmat.

– Mutassa a laptopját – mondta Alec. Ő is mosolygott.

Tizenegyedik fejezet

Bár késő volt, egyetértettek abban, hogy Alecnek üzennie kellene a barátjának, Caro pedig utánanéz a repülőjáratoknak. Olyan gyakran vették el tőle ezt a lehetőséget, legalábbis így érezte, de most végre tényleg eljut Franciaországba.

Épp foglalt két helyet a másnap délutáni járatra (drága volt, ám kényelmes), és bérelhető autót keresett, amikor Alec választ kapott.

– Pascal nagyon szívesen lát minket – mondta. – Találkozunk vele Grasse-ban a gyárban, és el tud szállásolni minket pár éjszakára.

– Csodálatos! – mondta Caro, és közben arra gondolt, hogy szívesebben szállna meg valahol félpanzióban vagy valami kis apartmanban, hogy saját fürdőszobája lehessen. Az alvás miatt is aggódott egy kicsit, de bízott benne, hogy Alec tisztázta az e-mailjében, hogy ők nem egy pár. Vagy mégis azok? Már nem volt biztos benne, hogy tudja-e értelmezni Alec testbeszédét, a saját érzései miatt pedig néha menekült az intimitás elől. Remélte, hogy ez a távollét a szeretteiktől lehetőséget ad majd nekik, hogy tisztázzanak mindent.

Amikor végre a saját ágyába bújhatott aznap este, nagyon örült, hogy nem a hajnali öt órai járatra foglaltak helyet. A

becsekkolási idő a London City Reptéren meglepően laza volt a nagyobb repterekhez képest, de akkor is nagyon korán kellett volna indulniuk.

Bár könnyen el lehetett jutni a reptérre HÉV-vel, Alec taxit rendelt. Caro nagyon izgatott volt. Kész volt a kerekes kézipoggyásza, remélte, hogy a megfelelő dolgokat pakolta be. A csomagolással az volt a baj, hogy az ember tudta, a bepakolt ruhák felét úgysem fogja viselni, ám azt nem tudta, hogy melyik felét. Milyen lehet az idő Franciaország déli részén kora nyáron? De mivel volt hitelkártyája, és a világ egy nagyon szép részére készült, úgy érezte, bármi létfontosságút meg tud venni, amit esetleg kifelejtett a poggyászból.

Alec vállán egy viseltes bőr hátizsák volt, látszólag mindent becsomagolt, amire szüksége volt. Caro szerencsésnek tartotta: laza, hétköznapi, sőt rendetlen öltözetben is vonzó volt. Ami neki jól állt, az másokon szörnyen nézett volna ki.

Pezsgett az izgalomtól az autóút közben. A Côte d'Azurre indul egy nagyon vonzó férfival. Bármi történik vagy nem történik köztük, annak jónak kell lennie.

Amióta szakítottak Posy apjával, randizott néhány férfival, és némelyik kapcsolat még jó is volt. De egyik férfival sem akart osztozni a bárkán, és egyikük kedvéért sem akarta odahagyni a hajót, hogy összeköltözzenek. Posy is elég kritikus volt, és ha valakire kicsit is furán nézett, annak mennie kellett. Elgondolkodott, mit szólna Posy Alechez. Neki legalább még volt haja, és megvoltak a saját fogai, Posynál ez volt a minimum követelmény. Bár igazság szerint nem tudta, hogy a férfi kiveszi-e éjszakára a fogsorát. Valószínűleg nemsokára

megtudja.

– Lassan odaérünk? – kérdezte Alecet.

Alec kissé zavarodott volt, de mosolygott. A fogai egészségeseknek tűntek, még ha kicsit szabálytalanok voltak is. Tehát a sajátjai, állapította meg magában Caro. Visszamosolygott, kicsit lelkesebben, mint amit a poén megérdemelt.

Amikor már a gépen ültek, Alec megszólalt.

– Hadd meséljek Pascalról. Nagy hatással volt az életemre.

– Folytassa csak – mondta Caro.

– Az egyetemen találkoztunk. Mindketten kémikusok voltunk, de ő mindig is parfümöket akart készíteni. Nem tudom, hogy tőle vettem-e az ötletet, de én is mindig ezzel akartam foglalkozni. Az egyetem után Pascal beiratkozott az ISIPCA-ra, azaz a „parfümegyetemre" Versailles-ban. – Elhallgatott pár pillanatra. – Megkérdeztem apámat, hogy mehetek-e én is, mondtam, hogy majd én kifizetem, de sajnos a reakciója, nos, eléggé szélsőséges volt.

– Kidobta magát?

Alec bólintott.

– Tényleg? – Caro megdöbbent. – Félig-meddig viccből kérdeztem. Murdo tényleg kidobta otthonról, mert parfümkészítést akart tanulni?

– Néhány egyéb probléma is volt még velem, de ez volt a hab a tortán – vigyorgott Alec. – Sose jöttünk ki túl jól. Én nem vadásztam, lőttem, halásztam annyit, mint azt elvárta, bár horgászni szeretek. Sokkal jobban kijött Lennie-vel.

Caro bólintott.

– De hát ez szörnyű! Azt hiszem, Murdo más generációt képvisel, idősebb a koránál, már ami a modern világban való létezést illeti.

– Soha senki nem vádolhatta apámat azzal, hogy modern, az biztos.

– Nos – folytatta Caro, tudván, hogy a repülőút nem hosszú, és hogy informálódnia kellene Pascalról, mielőtt találkoznának vele –, hogy tanulta ki végül a parfümkészítést? És milyen szerepet játszott benne Pascal?

– Bizonyos értelemben szerencsém volt. Munkát kaptam egy olajfúró tornyon az Északi-tengeren. De Skye-ról és Rowanről is gondoskodnom kellett már igen korán. Ez azt jelentette, hogy a szabadidőmben kellett parfümkészítést tanulnom. Elmentem egy-egy tanfolyamra, amikor épp otthon voltam, de családom is volt, velük is kellett időt töltenem.

– Jobban örült volna, ha nincs családja? – Ez a gondolat elég szívtelennek tüntette fel.

– Sosem fogom megbánni, hogy Rowan megszületett, de őszintén? Skye és én csak azért házasodtunk össze, mert teherbe esett. De mindegy is, a parfüm mindig csak hobbi volt. Időnként találkoztunk Pascallal, ő mesélt nekem arról, hogy mi történik az iparban, ajánlott könyveket, rövid tanfolyamokat, amiket elvégezhettem. Természetesen titkolnom kellett az egészet.

– Skye elől?

– Ó, igen. Nem akarta, hogy olyasmivel foglalkozzak, ami nem kizárólag róla szól.

– Talán amiatt, mert sok időt volt távol otthonról, és ő úgy érezte, magára maradt a gyerekkel. Azt akarta, hogy legyen ott

velük, amikor csak tud.

– Ez nem arról szólt, hogy több időt töltsek Rowannel. Sky azt akarta, hogy rá összpontosítsak, ne a csodálatos kislányunkra. De nem akarom azt mondani, hogy a feleségem nem értett meg. Amúgy nem értett meg, de ez igazából az én hibám volt, nem az övé.

– Szóval a parfüm. Sikerült mindent megtanulnia róla, felsőfokú tanulmányok nélkül?

Alec bánatosan csóválta a fejét.

– Az évek során sikerült egy keveset megtanulnom róla, és bedumáltam magam egy intenzív kurzusra. Nem hiszem, hogy egy francia parfümőr igazán képzettnek tartana, de azt gondolom, tudok eleget, hogy megpróbáljak illatokat keverni. Mindig volt más állásom is természetesen, mert kellett a jövedelem, emiatt nem tudtam teljesen a parfümöknek szentelni magam. A sors iróniája, hogy most, amikor én vezetem a birtokot, kissé több időm van rá. És Pascal segíteni fog bármiben, ha valamit nem tudok.

– Hát ez csúcs. Így még agyafúrtabb, hogy mellékesen és titokban kellett csinálnia.

Alec felsóhajtott.

– Bárcsak Murdo ne ragaszkodna ilyen rendíthetetlenül az elképzeléseihez! Pedig jobban kijönnénk egymással, ha nem könyvelt volna el magában egy mihasznának.

Caro nevetgélt.

– Ha magáról ezt gondolja, mit gondolhat Skye-ról?

– Skye-jal sokkal elnézőbb, hisz csak egy nő, ráadásul szép is. Emellett ő szülte Rowant, akit imád.

– Mind imádjuk. Rowan csodálatos.

– És én nagyon hálás vagyok mindenért, amit érte tett.

– Nincs miért hálálkodnia. Ígéretes művész, és igazán édes gyerek.

Alec a kezét egy pillanatra Caro kezére tette, mielőtt bemondták, hogy a gép rövidesen leszáll.

– Ó, imádom, amikor leszállok egy repülőgépről, és tudom, hogy külföldön vagyok – mondta Caro. – A melegséget, az illatokat és az érzést, hogy valahol máshol vagyok.

A lelkesedése az útlevél-ellenőrzést is túlélte, ahogy a kocsibérlést és a kölcsönzőből való kijutást is. Amint tudott, félreállt azoknak az útjából, akik tudták, merre mennek.

– Nem bánja, hogy a jobb oldalon kell vezetnie? – kérdezte Alec, miközben elővette a telefonját, és megkereste rajta a GPS-t.

– Pár perc alatt megszokom. Már csináltam korábban.

– Nagyszerű. A városi forgalom egy kissé nyugtalanító tud lenni.

– London központjához is hozzá vagyok szokva – mondta Caro. – Bár ha tehetem, nem kocsival megyek, de ha mégis, akkor versenybe szállok a legjobb teherautó-sofőrökkel is.

– Sok mindenben tehetséges!

– Szeretném én is azt hinni. Menjek az autópályára? Grasse felé?

– Az jó lesz. Majd én navigálok.

Egy autóban utazni ilyen körülmények között olyan volt, mint a közös fürdőszoba, gondolta Caro, igazi veszélyt jelenthet a kapcsolatra. Szerencsére Alec jó utas és jó navigátor volt.

Nemsoká a Grasse feliratot látták a táblákon az út mentén, és alig egy óra múlva már a célállomásuk meredek, szűk utcáin tanakodtak.

– Álljak be abba a parkolóba? – kérdezte Caro. – Innen valószínűleg már egyszerűbben odatalálnánk gyalog.

– Jó ötlet. – Alec rápillantott. – Meg kell mondanom, igazi mágus ezeken a kis utakon.

– Londonban és Cornwallban tanultam vezetni. Itt a forgalmat, ott a szűk, meredek, kacskaringós utakat szoktam meg. Na, hol találkozunk Pascallal?

– Valahova felírtam. – A telefonját tanulmányozta. – Azt hiszem, erre lesz.

Miután bezárták a kocsit, és eszükbe vették, hogy hol állnak, Alec kézen fogta Carót, és elindultak.

Caro úgy érezte magát, mint egy szerelmes tinédzser. Nem volt biztos benne, hogy Alec azért fogja a kezét, mert meg akarja érinteni, vagy csak aggódik, hogy el fog veszni, de igazából nem is érdekelte. Franciaországban volt azzal a férfival, akit szeret, és nyíltak a rózsák.

Úgy vélte, hogy Alecnek nem tűnnek fel a rózsák, de ő sosem fogja elfelejteni azt az együtt töltött éjszakát Görögországban. Ott, ahol ültek, volt egy vadrózsabokor, halvány rózsaszín, apró virágokkal tele. Időnként hullajtani kezdte illatos hópihékre emlékeztető szirmait az eltelt órák alatt.

– Pascal egy nagyon kicsi parfümgyárban dolgozik – magyarázta Alec, még mindig fogva a kezét. – Á! Itt is van!

Caro agya kicsit kikapcsolt, miközben Pascal és Alec megölelték

egymást, és franciául beszélgettek száz mérföld per órás sebességgel. Mosolygott magán, hogy még a bárkán felajánlotta Alecnek, hogy a tolmácsa lesz. Hisz folyékonyan beszéli a nyelvet! De ahogy feloldódott, kezdett picit többet érteni. Amikor Pascal odafordult hozzá, megragadta a karját és háromszor arcon csókolta, már képes volt franciául üdvözölni.

– Á! *Vous parlez français couramment!* – mondta elragadtatva. – De megengedi, hogy gyakoroljam az angolt?

Bár elégedett volt, hogy addig a percig állta a sarat, Caro megkönnyebbült, hogy már nem kell franciául beszélnie. Pár nap alatt hozzászokik a füle, utána már szívesen használja is, de egyelőre elég nagy kihívásnak bizonyult.

– Hadd vezessem gyorsan körbe, aztán iszunk egy aperitifet – mondta Pascal. – Holnap megmutatom a laboratóriumot, de most jöjjön, nézze meg az antik üvegcséinket. *Allons-y!* A közeli parfümmúzeum természetesen cáfolná ezt, de szerintem a mi gyűjteményünk jobb, mint az övék.

Igazi műalkotások voltak. Caro az örökkévalóságig el tudta volna nézegetni a sok csodálatos porcelánt és üveget, ami valaha parfümöt tartalmazott. Úgy tűnt, egy időben az edény ugyanolyan fontos volt, vagy talán még fontosabb, mint a tartalma. Állatok, emberek, mindenféle ház, mind képviseltette magát.

– Most már értem, milyen fontos volt a hattyúforma Lalique üvegcse, ami Serena Swan parfümjéhez készült – mondta Caro. – Nem tűnt volna különlegesnek, ha csak egy szokványos üvegcsében lett volna.

– Könnyen elkalandozik az ember – mondta Alec. – Azért

jöttünk, hogy újraalkossuk azt az elveszett parfümöt, amelyet Anton Dolinière készített generációja egyik leghíresebb filmcsillagának, ha nem a leghíresebbnek.

Pascal vállat vont.

– Nem lesz egyszerű. Ha tudod is, hogy milyen eredményt akarsz elérni, az összetevők másmilyenek manapság.

– És sajnos az egyetlen minta, amiről tudunk, magánkézben van Amerikában – mondta Alec.

– Ah! – Pascal tett egy kézmozdulatot, ami Carót egy régi világbeli bűvészre emlékeztette. – Szerencséd van! Ismerem Dolinière unokáját, és erősen gyanítom, hogy a *grand-père* nem engedelmeskedett volna az utasításnak, hogy semmisítse meg az alkotását. Milyen parfümőr tenne ilyet? Ez valóságos… szentségtörés lenne! Szóval lehet neki még egy üvegcsével. De milyen állapotban lehet mostanra? Ki tudja?

– De az elképesztő szerencse lenne! – mondta Caro.

– Nem szerencse, hanem jó ügyintézés, nem így mondják Angliában?

– Néha így mondjuk – helyeselt Caro.

– Ma már túl késő felhívni a barátomat, idős, és délutánonként szundikál, de meglátjuk, hogy meg tudjuk-e győzni holnap, hogy adja kölcsön nekünk az üvegcséjét. Már ha van neki persze. De figyelmeztetlek, hogy nemet mondhat.

– Már egy szippantás is segítség lenne – mondta Alec. – És ha mind megszagoljuk, van esélyünk. Caro pedig tudni fogja, hogy az illat megfelelő-e Scarletnek, vagy sem. Nagyon jól emlékszik az illatokra, és különleges érzéke van ahhoz, hogy mi működik, és mi nem.

Carót melegség öntötte el örömében. Kissé úgy érezte magát a kalandjukon, mint egy ötödik kerék, Alec pedig tett róla, hogy erősítse az önbizalmát. Ha kellett volna még egy ok, hogy szeresse, hát most kapott egyet.

– Pár dolgot még be kell fejeznem, aztán eljöhettek velem haza.

Alec és Caro visszament a múzeumi részre.

– Azt hiszem, Pascal barátjának lesz mintája, nem gondolja? – mondta Caro.

– Úgy hangzott – mondta Alec egyetértően. – Szerintem ad az öregúrnak egy esélyt, hogy megtartsa magának, ha nem akarná megosztani velünk.

– Nagyon szeretném látni az eredeti hattyúüvegcsét – mondta Caro. – A tárolóedények láthatóan nagyon fontosak voltak.

– Biztos lesz róla egy kép valahol, de lehet, hogy Scarlet valami kicsit mást szeretne a saját parfümjének. Nem túl valószínű, hogy pontosan sikerül majd újraalkotnom az illatot, talán az üvegcsének is tükröznie kellene ezt a különbséget.

– Ez lényegében Scarleten múlik. Kíváncsi lennék, mit tud az üvegcséről. Írok neki egy e-mailt, és kiderítem.

– Jó, hogy itt van velem, Caro – mondta Alec.

Caro boldogan felsóhajtott.

– Jó itt lenni! Csodás időjárás a csodás Franciaországban, nyílnak a rózsák: minden gyönyörűséges.

Meglepetésükre Pascalnak nem egy kis lakása volt Grasse-ban, ahogy arra mindketten számítottak. Caro a városon kívülre

követte, fel a dombok közé, kissé gyorsabb tempóban, mint ahogy szeretett vezetni.

– Biztos ez az Alpes-Maritimes – mondta Caro egy éles kanyar után. – Szép vidék, nem igaz?

– Csodálkozom, hogy ilyen messze lakik a munkahelyétől – mondta Alec.

– Nem is annyira messze, lefordul… arra a hosszú útra – tette hozzá meglepetten. – Alec! Nem mondta, hogy Pascal egy *château*-ban lakik.

Az út végén egy gyönyörű épület volt, mint egy gyerekrajz egy kastélyról: szimmetrikus, az ablakokon zsaluk mindhárom emeleten, és a két végén egy-egy torony. Körülötte parkos terület, mindkét oldalon melléképületekkel. Hátul kis erdős rész, mögötte pedig a hegyek. Caro megállt, hogy méltó módon befogadhassa a látványt.

– Esküszöm, nem tudtam erről – mondta Alec. – Mindig kis lakásokban élt azelőtt. Meg is lepődtem, amikor azt mondta, hogy el tud minket szállásolni, de itt a magyarázat rá.

– Ez gyönyörű! – álmélkodott Caro. – És remélem, parfümmel kereste meg az árát.

– Attól tartok, ez nem túl valószínű. Pascal simán kaphatna állást valamelyik nagy parfümgyártónál, de jobban szereti a saját dolgát csinálni.

Caro felsóhajtott.

– Jól van, lényeg, hogy benne lakhatunk, akárhonnan volt is rá pénze.

A bérelt kocsival beállt Pascal kis sportkocsija mellé.

– Hé! Pascal! Mikor vetted ezt? – kérdezte Alec a *château*-ra

mutatva.

Pascal megvonta a vállát.

– Nem vettem. A húgom és én a bácsikánktól örököltük. Igazi pénznyelő, de nagyon szép, így megbocsátjuk neki.

A bejárathoz vezető lépcső tetején egy nő jelent meg. A harmincas évei végén járhatott, munkásruhát viselt, a fejét kendővel kötötte be. Sötét haja volt, és nagyon vonzó, nagyon francia megjelenése. Franciául szólt a bátyjához, rendkívül gyorsan beszélt, közben bocsánatkérő pillantásokat vetett Alec és Caro felé.

– Annyira sajnálom – mondta angolul, erőteljes akcentussal. – Pascal csak akkor hozhat vendégeket, ha előre szól. A szobáink még nincsenek kész. Tele vannak pókkal, és dohosak.

Mielőtt Caro kimenthette volna magukat valahogy a helyzetből, a nő folytatta.

– De ha igaz barátok, megbocsátanak egy kis rendetlenséget, *non?* – Széles, nagyon barátságos mosolya volt.

– Roppant kedves önöktől, hogy vendégül látnak – mondta Caro. – De ha csak egy kicsit is terhükre vagyunk, kereshetünk a városban egy szállodát vagy panziót.

– *Pas du tout!* – mondta a nő. – *Chambres d'hôtes*-t fogunk szolgáltatni, magukon gyakorolhatunk.

Úgy tűnt, Pascal jól szórakozik ezen az egészen.

– Ő a húgom, Amelie. Amelie, ő Alec, a régi barátom, akiről már hallottál, ő pedig Caro.

Aztán puszik és kézfogások következtek, és Caro rájött, hogy Amelie valójában nagyon örül, hogy itt vannak.

– Egy szoba van csak kész – magyarázta Amelie, miközben

felkísérte őket egy csodás ívű lépcsősoron, szépen kifényesített korláttal, ami azért kiáltott, hogy lecsússzanak rajta. – A közvetlenül mellette lévő pedig felújítás alatt áll. Azt hiszem, az *összes* szobánkra azt fogom mondani, hogy „felújítás alatt áll", amikor fizető vendégeink lesznek. Akkor nem panaszkodhatnak majd, ha nem tökéletesek.

Pascal, aki a csomagokkal követte őket, közbeszólt.

– Soha semmi sem lesz elég tökéletes a húgomnak, ezért jó neki, hogy *château*-nk van. Meg kell tanulnia együtt élni a tökéletlenségekkel.

– De olyan szép – mondta Caro ámultan. – Senki sem bánná, ha valami mállik, vagy nincs befejezve.

– Pont ez a nagy tervem! – mondta Amelie kacsintva. – Látom, már be is vált! *Et voilà!*

Kinyitotta az ajtót, és egy óriási hálószoba tárult eléjük. Caro egy hatalmas franciaágyat, az ablakból csodás kilátást, és egy óriási, ősrégi tükröt, mögötte antik tapétát látott.

– Alec, azt javaslom, ez legyen a maga szobája. – Amelie egy valamivel kisebb szobát is megnyitott. Egyelőre még nem volt kitapétázva, de az ágy óriási volt, a kilátás pedig lenyűgöző.

– Gyere le a hátsó *terrasse*-ra, ha elkészültél – mondta Pascal. – Pezsgővel ünnepeljük meg, hogy láthatjuk a régi barátunkat, és hogy megismerhettük Carót.

– Ejha! – mondta Caro, amikor kettesben maradtak Aleckel. – Kissé sok ez így egyszerre!

– Ne legyen. Igazán fantasztikus emberek. Láthatta, milyen kedvesek és barátságosak. Miért nem mos kezet, vagy valami, amíg én gyorsan váltok pár szót Pascallal? Nem fog eltévedni?

Vagy jöjjek vissza magáért?

Szíve mélyén Caro azt szerette volna, hogy érte jöjjön, de csak mosolygott.

– Majd követem a pezsgősdugók hangját, és megtalálom magukat.

Caro átvitte a táskáját a másik szobába. Hagyott magának pár pillanatot, hogy befogadja a nagyságát. Kevés bútor volt benne, de az mind csúcsminőségű és antik, a halvány rózsaszín mohertakaróval leterített pamlagtól kezdve az aranyozott öltözőasztalig, aminek három tükre és három apró fiókja volt.

Egy nyitott ajtó a fürdőszobába vezetett, ami annyira modern volt, amennyire maga a szoba régies.

Caro úgy érezte, nem lenne helyes jobban kisminkelnie magát, amikor Amelie olyan igézően festett még a munkásruhájában is. Úgyhogy csak kezet mosott, letörölte az elmosódott szemfestéket a szeme alól, megigazította a haját, és megelégedett ennyivel. Aztán vett egy nagy levegőt, és elindult a teraszra.

Tizenkettedik fejezet

Megittak egy pohár pezsgőt, és lezajlott a szokásos beszélgetés: az utazásról, a csodálatos időjárásról, a *château* történetéről. De amikor Pascal újra töltött a poharakba, Amelie felállt.

– Caro! Tapasztalatból tudom, hogy ezek a fiúk régi barátokról és a parfüm világának újdonságairól akarnak beszélgetni. Szeretné, hogy addig körbevezessem? Vihetjük az italainkat is. Nagyon szeretném megmutatni az erőfeszítéseimet valakinek, aki értékeli a finom tapétát és a szöveteket.

Caro felállt.

– Az én vagyok. Nagyon örülnék, ha körbevezetne!

– Akkor jöjjön.

Caro boldogan követte Amelie-t, aki a szalonon és a kétszárnyú ajtón át az előcsarnokba vezette.

– Ez csoda szép – mutatott körbe Caro. – Az a gyertyatartó elképesztő.

– Az egyik régi pajtában találtuk. Sok munkába került restaurálni és még többe felakasztani. – Amelie elégedett mosollyal nézett fel.

– Imádom a felújított dolgokat – mondta Caro. – Mikor apám még élt, segítettem neki hajókat és bárkákat felújítani. Általában én végeztem el az utolsó simításokat, a francia polírt, a

burkolatokat, ilyesmiket.

– Manapság miért nem csinálja? – Amelie úgy fürkészte, mintha tényleg érdekelnék a válaszai. – Úgy hangzik, mintha hiányolná.

Caro megvonta a vállát.

– Nem akartam továbbvinni apám vállalkozását a halála után, és van egy lányom. Stabilabb munkát akartam. Egy művészellátóban helyezkedtem el végül. Azt nagyon szerettem, és évekig csináltam, de az üzlet sajnos bezárt. – Egy pillanatra felidézte magában Alec őseinek otthonát. Egy kis diszkrét restauráció sokat javítana a helyen.

– És mióta vannak együtt Aleckel? – kérdezte Amelie.

A kérdés kissé sokkolta, maga a feltételezés, hogy egy párt alkotnak.

– Igazság szerint olyan értelemben nem vagyunk együtt. Inkább kollégák vagyunk, azt hiszem.

– De szeretnének egy pár lenni?

Amelie egyenessége ellenállhatatlan volt.

– Hát, én igen, de abban nem vagyok biztos, hogy Alec is.

– Értem. Én is a viszonzatlan szerelemtől szenvedek. Volt egy barátom hosszú évekig, de nem akart elköteleződni. Úgy éreztem, el kell hagynom, mielőtt kifutok az időből, és nem tudok gyermeket szülni.

– De hát az még évekig nem fog bekövetkezni! Mármint hogy kifusson az időből.

Amelie vállat vont.

– Még meg kell találnom a megfelelő apát. Jöjjön, nézze meg az üvegházat, az a kevés befejezett projektünk egyike.

Végigsétáltak egy folyosón, amelynek a falain részben hiányos volt a tapéta. Carónak tetszett a látvány.

– Pascalnak könnyű – mondta Amelie. – Neki van barátnője. Ha elkészül a lakrészük, beköltözhet hozzánk. De remélem, nem fog. Nem kedvelem. Jobban szeretném, ha a bátyám meleg lenne, és lenne egy aranyos barátja, aki segíthetne nekünk a felújításokban – egy pillanatra elhallgatott. – De a dolgok ritkán alakulnak úgy, ahogy szeretnénk. Meg is érkeztünk!

Az üvegház nagyszerűen festett. A hatalmas, ívelt üvegtető, amely boltíves ablakokban folytatódott, lenyűgöző volt. A padlót régi csempe borította, kissé egyenetlen volt, néhol repedt, vagy hiányzott egy-egy darab, de a késő délutáni napsütésben úgy hatott az egész, mintha mindet aranyba mártották volna.

– Imádom ezt! – mondta Caro. – Narancsot és citromot fognak itt termeszteni?

Amelie nagyon gallosan megvonta a vállát.

– Talán. Nem tudjuk eldönteni. Tarthatnánk itt rendezvényeket is, de a padló olyan egyenetlen, hogy fel kéne szednünk és újra kéne csempéznünk az egészet. Az pedig drága. Pascal fákkal akarja megtölteni, az illat kedvéért, *naturellement.*

– Azért kell kiadniuk, hogy pénzhez jussanak? – Caro már meg sem kérdezte, hogy sokba kerül-e a *château* tatarozása és fenntartása.

– Igen! A bácsikánk sok évvel ezelőtt vette, mindössze pár frankért, elmondása szerint. De sosem újíttatta fel, csak abban a részben élt, ahol jó volt a tető. De ha rendezhetnénk, mondjuk, esküvőket, lenne esélyünk rendes pénzt keresni.

– Akkor rakjanak le új padlólapot – mondta Caro. – Még

akkor is szép lenne, ha nem pótolnák a törött csempéket, csak tennének róla, hogy ne legyen balesetveszélyes.

Amelie nevetett.

– Tetszik az ötlet. Érdemes megfontolni. De most jöjjön a konyhába. Ott kezdtem. Még nincs befejezve, de imádom.

Caro is imádta. Hatalmas volt, és régebben valószínűleg nem konyha lehetett. A falak részben finom faburkolatúak, részben gipszvakolatúak voltak. Az egész házat körülölelő teraszra franciaablak nyílt.

A bútorzat több nagy, régi szekrényből állt. Középen egy hatalmas konyhaasztal, körülötte székek. Egy jókora tál gyümölcs volt rajta, és hosszú, világmegváltó, italozós estékért kiáltott.

Nem voltak beépített bútorok, csak egy sor szekrény a falak mentén, a dupla mosogató két oldalán, köztük munkafelületek. Egy két láb hosszú mágneses késtartón különböző fajta és méretű konyhakések sorakoztak. Az ódon falakra vágódeszkákat és egy edénykészletet akasztottak.

– Ez mesés! Pont főzésre való! – mondta Caro. Csodálatos ételillat fokozta a helyiség varázsát.

– *Oui.* A barátom főszakács volt, így sokat segített a tervezésben. – Amelie felsóhajtott. – De többé már nem része az életemnek. Ezt el kell fogadnom.

– De szeret főzni? – Szomorú volt rágondolni is, hogy ez a csodás konyha ne szerezzen örömet a szakácsnak.

– Ó, igen. Természetesen. Különben nem ennénk ma este. De Pascal is főz, amikor itthon van. – Amelie odament a nagyon modern tűzhelyhez, és levette a fedőt egy lábasról, ami

egyidősnek tűnt a *château*-val. A finom illat egyre terjengett, amikor belemerítette a fakanalat, és megkóstolta az ételt. – Még egy tíz perc kell neki. Ideje megnéznünk a szalont. A szalon és a többi szoba még igencsak félkész állapotban van. Az étkezőben nincs parketta. Elrohadt…

Másnap reggel a kissé hosszúra nyúlt éjszaka és elég sok bor után Alec és Caro elindult a városba. Pascal kapcsolatba lépett Dolinière unokájával.

– És igen, a magángyűjteményében van egy minta a híres Swan-parfümből!

– Megengedi majd, hogy használjuk a küldetésünkhöz? – kérdezte Alec lélegzet-visszafojtva.

Pascal ugyanolyan gallosan vonta meg a vállát, mint a húga.

– Még nem szánta rá magát, de bizakodó vagyok.

– Egyelőre ennyivel kell beérnünk – mondta Alec.

– Hogy van a feje ma reggel? – kérdezte az autóút során Carótól.

– Többé-kevésbé oké. Sok vizet ittam, és bevettem egy fájdalomcsillapítót, mielőtt lefeküdtem – válaszolta Caro. – És a magáé?

Alec és Pascal jóval tovább fenn maradtak, konyakoztak, és a világ dolgairól beszélgettek.

– Voltam már jobban is, be kell vallanom.

– Túrjon bele a táskámba. Van benne fájdalomcsillapító és egy palack víz.

– Köszönöm – mondta Alec. Miután megtalálta, amire szüksége volt, hozzátette. – Jó, hogy itt van velem.

Caro rámosolygott.

– Sofőr, gyógyszerész, komplett jó fej…

A férfi mosolygott, és behunyta a szemét.

Nem volt könnyű parkolóhelyet találni, de hála Alec jó szemének, és annak, hogy Caro ügyesen bemanőverezett bármilyen kis helyre, végül sikerült.

– Nagyon jól parkol! – mondta elismerően Alec, amikor kiszállak az autóból.

– Nő létemre, igaz? Még gondolni se merészelje!

– Esküszöm, hogy nem úgy értettem! Én nem tudtam volna beállni erre a szűk helyre.

– Ha valaki autóval közlekedik Londonban, annak meg kell tanulnia parkolni. Merre is van az a lakás?

Ezt a kérdést Pascal válaszolta meg, aki előttük, egy ház balkonjáról integetett.

– Hát megérkeztetek! Máris beengedlek.

Caro úgy érezte, időutazásban vesz részt, és egy tizenkilencedik századi regénybe csöppent bele, amelyben női divatáru vagy csipke készítői szerepelnek. A lépcső nagyon keskeny volt, kacskaringós, és rosszul megvilágított. Miközben felfelé haladtak, Caro elgondolkozott, hogy egy idős ember vajon hogy boldogul itt. Enyhén lihegett, amikor felértek.

– *Entrez!* – mondta Pascal. – Elmagyaráztam, hogy miért van szükségünk a mintára. Főzök kávét.

Dolinière úr szinte beleolvadt a fotelba. Hajlott volt, és vékony, mégis nemes megjelenésű és méltóságteljes. Nyilván határozott elképzelése volt a társadalomban elfoglalt helyéről.

Carónak oda kellett figyelnie, hogy ne pukedlizzen, amikor bemutatták. Az idős úr nyájasan fogadta.

Noha a társalgás pergő francia nyelven zajlott, Caro többnyire megértette, bár nagyon kellett figyelnie. Amikor belefáradt, körbenézett a lakásban. Olyan volt, mint egy régi épület reprodukciója, amilyet a múzeumban láthat az ember.

A sötét falak valaha krémszínűek lehettek. A polcokon temérdek üvegcse sorakozott, valaha parfümöt tartalmaztak. Caro észrevette, hogy némelyikben még mindig volt, de a sötétbarna folyadék valószínűleg már nem illatozik úgy, mint az eredeti. A bútorzat egy kis heverőből, pár fotelből és több, sötét színű faasztalból állt, mind a szoba közepébe zsúfolva. Monsieur Dolinière egy kopott bőrfotelben ült, ami valószínűleg pár évszázaddal idősebb volt nála.

Igen, tudott a parfümről. És igen, a nagyapja készítette. Hogy megtartott-e belőle valamennyit, amikor a megrendelő hatalmasságok azt kívánták, hogy pusztítsanak el minden mintát? *Bien sûr!*

Ez után a kedélyes, élénk kijelentés után hosszú szünet következett. Végül Pascal megkérdezte, hogy megszagolhatják-e a parfümöt.

Caro ezt jórészt Dolinière úr testbeszédéből fordította le magának. Végül a válaszát is kikövetkeztette: „Igen, ha meg tudják találni.”

– Készítek még kávét – mondta Pascal. – Szükségünk lesz rá.

– Majd én elkészítem – ajánlkozott Caro. – Eléggé nehezemre esik elolvasni a címkéket az üvegcséken.

– Nekünk is – mondta Alec.

Caro mégiscsak maga akarta elkészíteni a kávét. Látni akarta Dolinière úr konyháját. Apró volt, és olyan, mint egy régiségboltban a konyhai eszközöket bemutató részleg. Ebben a konyhában még Elizabeth David, a múlt század híres gasztroírója is jól érezte volna magát. Carónak nagyon tetszett.

Egy idő után Pascal megszólalt.

– Azt hiszem, ez az.

Dolinière úr látni akarta az üvegcsét.

– Ez az! – jelentette ki diadalittasan, mintha ő maga találta volna meg. – Természetesen volt egy üvegcsével a parfümmúzeumban, de a baleset után megsemmisítették. Ez az egy maradt.

Caro nem említette azt a mintát, amelyet Serena Swan öltöztetőnője őrzött meg. Előbb Pascal, aztán Alec, végül Caro szippantott belőle egy mélyet. Caro nem tudta, hogyan kezdjen neki az eredeti összetevők elkülönítésének, mivel a minta kissé avas volt.

– Egy örökkévalóság lesz azonosítani az összetevőket – mondta Alec angolul.

– Miért tartana addig? – kérdezte Dolinière úr. – Megvan a receptje.

Pascal és Alec tátott szájjal nézett az idős férfira.

– Megőrizte a receptet? – kérdezte Pascal szintén angolul.

– Pedig azt hittem, hogy a parfümház, amely eredetileg készítette, megsemmisítette a recept összes másolatát – mondta Alec. – Merthogy a birtoklása már-már halálos véteknek számított!

Dolinière úr rendkívül önelégült arcot vágott.

– Az apám gyakornok volt akkoriban, keményen dolgozott ezen a parfümön, ő járt el a hozzávalókért. Megtartotta a *liste de courses*-t.

– És magának még megvan ez a lista? – kérdezte hitetlenkedve Alec, és Caro látta, hogy az öregúr megmerevedik.

– *Bien sûr!* – mondta, visszaváltva franciára. – És természetesen elolvashatják, de nem vihetik el. Nagyon becses számomra.

Caro észrevette, ahogy Alec és Pascal kétségbeesetten egymásra pillant.

– Rendkívül nehéz lesz újraalkotni a parfümöt, ha nem vihetjük magunkkal a receptet a laboratóriumba – mondta Alec angolul.

– Tudom! – Pascal Dolinière úrhoz fordult. A franciája túl gyors volt, hogy Caro könnyedén követhesse, de a testbeszédéből meg tudta állapítani, hogy Pascal esdekel, és hogy Dolinière úr csóválja a fejét, egyre hajthatatlanabbá válva, minél jobban könyörög Pascal.

Caro jól értett az idős urakhoz, ez volt az egyik különleges képessége. Finoman félretolta Pascalt, és rámosolygott Dolinière úrra. Aztán elővette a legjobb francia tudását, és megkérdezte, hogy lehetséges-e, hogy lemásolják a listát.

– Ha ezt megtehetnénk, ennek a nagyon különleges és becses dokumentumnak el sem kellene hagynia a házat – mondta továbbra is mosolyogva, és némi tétovázást látott az idős férfi szigorú tekintetében. – Én magam fogom lemásolni, és alaposan kezet mosok, mielőtt nekilátnék.

Dolinière úr hosszan hallgatott, kétségek közt tartva vendégeit, ám végül megenyhült az arca, bár csupán egy icipicit, a korábbiakhoz képest. Caro észre sem vette volna, ha nem figyeli árgus szemmel.

– Hát jó. Lemásolhatja. De a *grand-père* iránti tiszteletből rendes tollat kell használnia, nem golyóstollat. – Még franciául is érezhető volt az ellenérzése az ilyen új keletű találmány iránt. Caro örült, hogy nem javasolta, hogy majd a telefonjával lefényképezi a receptet. De erről rögvest eszébe jutott, hogy a készüléket a töltőn hagyta. Sebaj, Alecnél bizonyára ott a telefonja.

– Van valakinek töltőtolla? – kérdezte Caro a társaitól kissé kétségbeesetten.

Alec is, Pascal is a fejét csóválta.

– Van egy bolt a városban – mondta Pascal. – Veszek egyet.

Alec és Caro leült, míg Dolinière úr szundikált, Pascal pedig vélhetőleg Grasse utcáin rohangált, hogy találjon egy töltőtollat. Alec gyorsan írt neki egy SMS-t, hogy egy jegyzetfüzetet is vegyen, amibe írhatnak.

Caro elgondolkodott, hogy vajon képes lesz-e elolvasni és rendesen átírni a hozzávalók listáját. A jó ég tudja, hogy Alecnek mi járt a fejében, de ő is feszültnek tűnt.

Pascal végre megérkezett pár töltőtollal, hogy Caro ízlése szerint választhasson, és egy kemény fedelű jegyzetfüzettel, Caro sejtése szerint a legrégebbi fazonúval, amit talált. Láthatóan nem akarta kivívni Dolinière úr nemtetszését azzal, hogy modern, új keletű írószereket hoz.

– Rendben, lemásolhatja a listát – adta meg az engedélyt

Dolinière úr, ezúttal angolul. – Ott van, abban a könyvben, a sarokban.

Pár téves próbálkozás után megtalálták a becses könyvet, majd rengeteg bútortologatás és lámpakeresgélés után Caro végre munkához láthatott.

Dolinière úr azonban nem akarta végignézni, ahogy Caro másol, bármennyire fontos volt is neki a lista.

– Uraim, azt javaslom, menjünk el valahova, és igyunk egy konyakot, míg a hölgy dolgozik.

Némi csend állt be, míg Alec és Pascal próbálta kitalálni, hogyan kezeljék a helyzetet. Aztán Alec szólalt meg.

– Pascal, elkísérnéd Dolinière urat? Úgy érzem, itt kellene maradnom Caróval, hátha nehézsége támad a kézírással vagy a fura nevű hozzávalókkal.

– Ez igazán kedves – mondta Caro franciául.

Amikor végre kimozdították Dolinière urat a fotelből, lejuttatták a lépcsőn, és Pascal kikísérte, Caro és Alec kettesben maradtak.

– Magánál van a telefonja? – kérdezte Caro a férfitól.

– Hát persze – felelte Alec, és már elő is vette. – Ó, a fenébe! Lemerült az akku!

– Micsoda? Egy pici kakaó sincs benne? Csak annyi, hogy lefotózzam a receptet.

– Egy szemernyi sincs. És hol a magáé?

Caro elfintorodott.

– A hálószobában hagytam a töltőn.

– Ezt nem hiszem el! – kiáltott fel Alec.

– A siránkozás nem segít. Hiszen csak le kell másolnunk.

Rémes, mennyire függünk a modern technológiától. Hihetetlen.

– Kísértést érzek, hogy elmenjek egy üveg brandyért, hogy mi is jól érezzük magunkat – mondta Alec. – Mit szól hozzá?

– Klassz lenne, de dolgoznom kell, és feltételezem, nem lesz olyan egyszerű, mint lemásolni egy bevásárlólistát. – Rápillantott a papírlapra, amelyet gondosan az asztalra helyeztek. – Nem tudom elolvasni az első hozzávalót – mondta, hirtelen megrémülve a feladattól. – Ez nem lesz egyszerű.

Az volt a gond, hogy a listát gyorsan írták, és sok hozzávaló nevénél rövidítéseket használtak. Ráadásul a tinta is megfakult, és a kézírást is nehéz volt kisilabizálni.

– Oké, lássuk – mondta Alec. – Majdhogynem biztos vagyok benne, hogy az tubarózsa. És legalább a számok jól kivehetők.

– Maga diktál, én írom – javasolta Caro. – Így könnyebb lesz, mert maga nagyjából tudja, hogy mit keres.

– Nem egyszerű kézírás – mondta Alec, miután egy ideig tanulmányozott egy hozzávalót. – Ez lehet „tömjén”, de lehetne akár az is, hogy „tüsszentettem”.

– Legyen inkább a tömjén – mondta Caro. – Azért egy picit az mégis valószínűbb. De ha valami később nem stimmel, megpróbálunk hozzáadni egy kis fikát.

Caro nagyon kellemetlennek érezte, de korogni kezdett a gyomra.

– Elugrom szendvicsekért – mondta Alec. – Órák óta itt vagyunk. Rengeteg hozzávaló van!

– És honnan tudjuk, hogy ezek pont ennek a parfümnek az összetevői? Ha az ember elmegy hozzávalókért, más parfümök alapanyagát is beszerzi egyidejűleg, nem igaz?

– Lehet, hogy így volt. Majd ha már a laborban leszünk, tisztul a kép.

– Oké, menjen. Nem akarom, hogy Dolinière úr egy fél bagettel a számban találjon itt, amikor visszajön. Tiszteletlenség lenne.

– Arról szó sem lehet! Egy perc és itt vagyok.

Amikor aztán Alec finomságokkal teli barna papírzacskókkal tért vissza, Caro így szólt:

– Nézze, gondolkoztam.

– Miről? – kérdezte Alec.

– Dolinière úr azt mondta, van egy receptje, de egy bevásárlólistát adott nekünk.

– Igen?

– Szerintem megvan neki a tényleges recept a mennyiségekkel.

Alec fintorgott.

– Igaza lehet. És ha tényleg megvan neki, az sokórányi munkát megspórolna nekünk. Végül is a végeredmény ízlés kérdése.

Caro bólintott.

– Lényeg, hogy Scarlet úgy érezze, a lehető legközelebb áll az eredetihez. És szeresse.

– Biztos, hogy tudunk készíteni olyat, ami tetszeni fog neki. – Odaadta Carónak az egyik zacskót. – Tessék, egyen csak. Láttam Pascalt és Dolinière urat ebédelni. Van elég időnk nekünk is enni, és átkutatni a könyvtárát a recept után. Áldom az eszét, Caro.

Caro beleharapott a bagettbe, és próbált nem tudomást venni

arról, hogy elgyengül, valahányszor Alec kiejti a nevét.

A listán szereplő többi hozzávalót gyorsan lemásolták a Pascal-féle szépséges jegyzetfüzet kellős közepére, hogy kitéphessék az oldalakat saját használatra. Ezután szisztematikusan átvizsgálták a régi jegyzeteket és aktákat Dolinière úr polcain. De rengeteg volt belőlük. A parfüm művészetének több évszázadát képviselték. Még a felével sem végeztek, amikor hallották, hogy Pascal és Dolinière úr visszatér. Amikor beléptek a szobába, Caro a töltőtollal írt a kemény fedelű jegyzetfüzetbe, és Alec rejtélyes hozzávalók rövidített nevét diktálta neki.

– Még nem végeztek? – kérdezte Dolinière úr, akit láthatóan nem lágyított meg a konyakszag alapján italokban gazdag ebéd.

– Nem, sajnos lassú vagyok – mondta Caro, és közben olyan bocsánatkérően mosolygott, ahogy csak telt tőle.

Dolinière úr méltóságteljesen hátradöntötte a fejét.

– Nagy kár, ugyanis most el kell menniük. Szieszt̀aznom kell.

– Lehet róla szó, hogy folytassam, míg ön alszik? – javasolta Caro. – És amikor felébred, készíthetnék önnek egy gyógyteát.

Dolinière úr látszólag fontolóra vette a lehetőséget.

– *Non* – mondta franciára váltva. – Rengeteg ideje volt, hogy leírja a hozzávalókat.

Caro vett egy mély lélegzetet, odament Dolinière úr székéhez, és leguggolt elé.

– Dolinière úr – mondta a legjobb francia tudásával a lehető legudvariasabban. – Ön és a családja a világ legnagyobb tiszteletnek örvendő parfümőrei közé tartoznak. Biztosra

veszem, hogy miután ilyen hosszú időn át őrizték e parfüm titkát a szívükben, valahol megőrizték a pontos receptet is. Nem engednék, hogy ez a kincs messze vándoroljon a nagyszerű parfümök e központjától. Itt kell lennie, és szépen kérem önt, engedje meg nekünk, hogy elolvassuk. És esetleg lemásolhassuk – tette hozzá nagyot kockáztatva, nem tudva, hogy ez a hízelgés segít-e bármennyire is.

– Miért tenném? – kérdezte Dolinière úr arisztokratikusan.

– Ha megengedi, hogy újraalkossuk ezt a különleges illatot, a Dolinière név méltán híres lesz. Az összes modern parfümház tisztelegni fog a neve előtt.

Caro azt kívánta, bárcsak lett volna ideje dolgozni ezen a beszéden. Jó lett volna idézni pár híres parfümház nevét, de akkor épp nem jutott eszébe egy sem. Persze ha rossz nevet említ, az csak rontott volna a helyzeten.

A sötét, levegőtlen szoba olyan volt, mint egy szépiafénykép: rendíthetetlen, múltat idéző, és Caro számára nagyon-nagyon feszült légkörű. Mintha senki sem vett volna levegőt Dolinière úr kivételével. Caro térde kattant egyet, mint egy pisztolylövés, bár érezte, hogy annyira mégsem lehetett hangos. Nem segített a tudat, hogy valószínűleg nehezére esik majd felállni ebből a görcsös testhelyzetből.

– Legyen hát – mondta az öregúr, és a hangján érződött, hogy szomorú, amiért enged. – Ha megígéri, hogy elismeri a Dolinière-házat, átadom önöknek a receptet.

Caro kissé mereven felállt, míg Alec és Pascal milliószor megköszönte az idős úrnak franciául és angolul.

Dolinière úr elégedettnek tűnt. Nagylelkűen felfedte a titkot,

amelyet annyi éven át őrzött, mert így érezte helyesnek.

– Lemásolhatják a receptet – mondta. – És el is vihetik. Most aludnom kell. Négyre hozzák vissza – nézett szigorúan Caróra. – Az elegendő idő lesz?

– Természetesen – mondta Caro, reménykedve, hogy Pascal hozzáfér egy szkennerhez. – Gyors leszek, amennyire csak telik tőlem.

Tizenharmadik fejezet

Pascal Alec és Caro rendelkezésére bocsátotta a magánlaboratóriumát, amely a grasse-i lakásának a padlásán volt.

– Micsoda lenyűgöző kilátás! – ámuldozott Caro kissé lihegve, miután megmászták a lépcsőt.

Eltekintve a többi háztetőtől, amelyek csak ebből a magasságból váltak láthatóvá, és lenyűgözték Carót, erkélyeket láttak cserepes muskátlikkal és futónövényekkel, a napfényben mosakodó macskákat, alant pedig az utcákat. A keskeny utakon haladó autókat, kávézókat, ahol a pincérek tiszta abroszt terítenek a kinti asztalokra, tinédzser lányokat, akik tinédzser fiúk csoportjain nevetgéltek, férfiakat és nőket, akik kezükben papírba csomagolt bagettekkel épp eszmecserét folytattak ismerőseikkel, szomszédjaikkal. És a messzeségben, túl a több mérföldön át húzódó szőlőkön, termőföldeken és folyókon, ott magasodtak az Alpok hósipkás csúcsai.

Nagyon meleg volt, még a nyitott ablak és a működő ventilátor mellett is. Caro azt kívánta, bárcsak azt a ruhát viselné, amelyet magával hozott, és nem a farmert a felsővel, ami még nyári viseletnek tűnt, amikor Londonban bepakolta.

– Kölcsönvenném Pascal laborköpenyét, ha maga szerint

nem bánná – mondta Caro.

– Még egy réteg ruhát akar ebben a hőségben? – kérdezte meglepetten Alec.

– Nem egészen. A vécé eggyel lejjebb van, igaz?

Amikor visszatért, deréktól felfelé Caro már csak a laborköpenyt viselte. Kicsit bő volt, így szellősebb, mint a saját felsője, bár a farmer továbbra is rátapadt. Szemérmességből nem vette le, ugyanis a laborköpeny legalsó gombja combközépnél volt.

Alec nem bajlódott laborköpennyel, ő rövid ujjú inget viselt rövidnadrággal.

Nekiláttak. Először is Alec a cibetolajat kicserélte a modern parfümkészítők által előnyben részesített alapanyagra (ennek állatvédelmi okai voltak, Alec magyarázata szerint), az ámbrát pedig a szintetikus változatra. Amikor már meglehetősen biztos volt benne, hogy az alap megfelelő, nekiállt újraalkotni a szívillatot.

Caro olvasta fel a hozzávalókat és a mennyiségeket a másolt receptből, már amikor feltüntették, de a számok gyakran nem voltak egyértelműek, vagy épp hiányoztak, így Alecnek kellett megítélnie, mennyi lehet a megfelelő mennyiség. Nagyon időigényes munka volt.

Pár órája már dolgoztak, amikor Alec felsóhajtott.

– Szép dolog Pascaltól, hogy megengedi, hogy használjuk ezt – a „parfümorgonára" mutatott, amely a parfümőrök számára ismeretes összes illatból tartalmazott mintát. – De még így is nagyon nehéz.

– Már közel járhatunk – mondta Caro, aki felírta a

mennyiséget, valahányszor Alec hozzáadott valamit.

– Ehhez mit szól? – kérdezte Alec meglengetve egy papírcsíkot, amelyet belemártott a legutóbbi próbálkozásba.

– Csodás – mondta Caro. – De szerintem nincs értelme pont olyanra csinálni ezt a parfümöt, mint volt, ha nem illik Scarlethez.

– Honnan fogjuk tudni, hogy illik-e vagy sem? – kérdezte Alec. – Nincs itt.

– Majd én tudni fogom – mondta Caro. – Kissé fura, ezért nem említettem eddig, de olyan illatmemóriám van, hogy az már földöntúli. És érzem a dolgokat a tévét nézve is. Persze valójában nem érzem az illatukat, csak azt hiszem. Valószínűleg csak túl élénk a fantáziám, de ha bűzös pocsolyákat vagy rothadó holttesteket mutatnak a tévében, át kell kapcsolnom más csatornára.

– Ó! Ez fura – mondta Alec félretéve a fiolákat, pipettákat és a mérleget egy percre.

– De a finom illatokat is érzem. A Chelsea Virágkiállítás nagyszerű! De ami a lényeg, hogy emlékszem, mi kell Scarletnek egy illathoz. Emlékszem azokra, amelyeket nem szeretett, és ez a fura képességem az illatokkal azt jelenti, hogy tudom, mi nem lesz jó.

– Szóval akár készíthetnénk is neki valamit, és hagyhatnánk a fenébe ezt a halovány kézírást és az olvashatatlan számokat.

Caro tudta, hogy ez a javaslat nem komoly Alec részéről.

– Az csalás lenne, és tudná, hogy nem az az illat, amelyet szeretett volna. De egy kicsit hozzáidomíthatjuk.

– Oké – bólintott Alec. – Most kerítek magunknak egy palack

vizet, aztán hajtunk tovább.

Caro kihasználta a lehetőséget, és levette a farmert. Már nem érdekelte, hogy esetleg túl sokat mutat a lábából, csak hűsölni akart. A szandálját is levette, a haját az egyik fiókban talált befőttesgumival összefogta, hogy ne melegítse a nyakát. Máris kissé lehűlt a teste, és úgy érezte, az agya és, ami fontosabb, az orra jobban működik.

Sajnos ismét kizökkent a nyugalmából, amikor a vízzel visszatérő Alec szemöldöke felszaladt a csodálkozástól.

– Úgy néz ki, mint egy Bond-lány.

Ez sokkolta Carót.

– Micsoda?

– Tudja, mint aki a gonosz szervezetnek dolgozik, mielőtt találkozna Jamesszel. Bár kellene még egy túlméretezett szemüveg.

Caro azon kapta magát, hogy rettenetesen elpirul.

– Nem is értem, miről beszél – mondta, remélve, hogy nem hangzik őszintétlennek. Feladatuk volt, koncentrálnia kellett, nem engedhette eljutni a tudatáig a gondolatot, hogy Alec szexinek találja. De az, hogy már nem volt olyan melege, határozottan segített.

– Ehhez mit szól? – kérdezte Alec egy újabb félóra elteltével, és Caro orra alá dugott egy tesztcsíkot.

– Csodálatos. Tényleg nagyon tetszik, és már majdnem jó – mondta, eközben erősen Scarletre gondolt, és mozgott az orra. – De picivel több karakter kéne neki. Egy leheletnyi kesernyés aroma.

– Talán egy kis keserű narancs. – Kivont pár cseppet egy üvegcséből. – Mondjuk, fél gramm?

Caro leírta.

– És most milyen?

Caro behunyt szemel szagolgatta. Nem szólalt meg azonnal.

– Ez igazán csodás – mondta végül. – És tökéletes Scarletnek. De mit gondol, mennyire hasonlít az eredetire?

Alec felsóhajtott.

– Nem tudom. Gyanítom, hogy egy kicsit túl modern. Kicsit állni hagyjuk, aztán lesz még pár napunk. Hetekbe is telhetett megalkotni az eredetit.

Caro a faliórára pillantott.

– A nemjóját! Már hat óra van! Vissza kellene mennünk vacsorázni! – Aztán észrevette, hogy Alec őt bámulja. – Mi az? – kérdezte kissé aggódva.

– Igazából semmi – mosolygott Alec. – Csak elgondolkodtam, hogy igaz-e, amit a hedionról mondanak.

– Az a nagyon zöld illat, mint a jázminé, nem igaz? – Rengeteget tanult a parfümökről az elmúlt pár órában.

Alec bólintott.

– És mit mondanak róla?

– Hogy beindít bizonyos receptorokat az orrban, és afrodiziákumként hat a nőkre.

Ez határozottan flörtölésként hatott, és Caro szinte hadarni kezdett.

– Én magam sem tudom soha, hogyan érezzek a fehér virágok illatával kapcsolatban, például a liliomával. Némi romlás érezhető bennük, ami egy kicsit sok tud lenni. Bár ebben

nem érzem a romlást. – Még egyszer megszagolta a papírlapkát.

– Szerintem hagyjuk békén most már, és nézzük meg, milyen az illata holnap reggel.

Caro ásított, kifárasztotta a hőség és az összpontosítás.

– Akkor én most hazaviszem – mondta Alec. – Biztos vagyok benne, hogy valami szénsavas ital vár majd minket a *château*-ban.

Caro nem tudta elfojtani a mosolygást.

– Nem hiszem el, hogy *château*-ban lakunk – mondta, bár a *château* csak részben indokolta a mosolyát. – De jobb lesz, ha előbb felöltözöm.

Caro végre lazított, miközben a Côte d'Azur vidékén suhantak át. Sosem volt oda az olyan kifejezésekért, mint az „éld meg a pillanatot", de most úgy érezte, végre megértette, mit jelent. Az összes érzéke élesebbnek tűnt. Lehet, hogy a zöld, virágos illat, a hedion (ami a hedonizmust juttatta eszébe) volt az, ami így hatott rá. Vagy csak a legromantikusabb arcát mutató Dél-Franciaország, és a férfi, akire igazán vágyott. A gyönyörű környezet és a gondolat, hogy ő is tetszik a férfinak, ha csak kicsit is, bárkit mosolyra fakasztott volna.

Amelie a *château* lépcsőjén várt, amikor behajtottak a ház elé, és láthatóan nagyon örült nekik. Máris a kocsi ajtajánál termett, még mielőtt elült volna a por.

– Itt van Pascal barátnője. Sajnálom, nem a legjobb társaság. Nem túl kedves ember – mondta gyorsan, és Caróra pillantott a kocsi ablakán át. – Hosszú napjuk volt, és nagyon keményen dolgoztak. Remélem, sikerrel jártak!

Alec kiszállt.

– Meglehetősen – mondta, aztán megkerülte az autót, hogy kisegítse Carót.

Caro nem tudta eldönteni, hogy ez most udvariasság a részéről, vagy az alkalmat keresi, hogy megérinthesse. Mindkét változat tetszett neki. Aztán rájött, hogy izzadt és rendezetlen a külseje Amelie-hez képest, aki láthatóan átöltözött a vacsorához.

– Jöjjenek, igyanak valamit – invitálta őket Amelie még mindig sietősen. – Tudom, le akarnak zuhanyozni, és hagyom is magukat, de előbb beszéljenek ezzel a nővel legalább pár szót. Rettenetesen sznob, és semmi érzéke a régi épületekhez. Éppen azt tervezi, hogy lebontatja az üvegházat, és konferenciatermet építtet a helyére – mondta Amelie kínjában mosolyogva. – De a jó hír az, hogy berendeztem egy új üldögélőhelyet. Amiben a *château* igazán jó, az az üldögélőhely. Ehhez még szökőkút is tartozik. Jöjjenek velem.

Carót általában kissé kellemetlenül érintette volna a tudat, hogy egy olyan típusú nővel fog találkozni, mint amilyet Amelie leírt, de most annyira boldog volt, hogy az izzadságfoltjai és a csapzott haja sem zavarta. Nem érdekelte, hogy úgy fog találkozni egy elegáns francia hölggyel, hogy ugyanaz a ruha van rajta reggel óta. Alec új keletű figyelmességének és látható érdeklődésének köszönhetően szexinek és erősnek érezte magát, és ezen semmiféle Chanel kosztümös barátnő nem fog változtatni.

Ugyan nem viselt Chanel kosztümöt, de Laure selyempulóvere és a testhezálló farmer, amelyet mintha ráfestettek volna a csontos lábára, és a magas sarkú cipő,

ugyanaz volt, csak a lazább verzió. A nagy arany ékszerei valószínűleg több kilót adtak hozzá a testtömegéhez. Az enyhe undor, ami bemutatásukkor kiült az arcára, csaknem megnevettette Carót.

Amikor már mindenki kezet fogott mindenkivel, Laure így szólt.

– Bizonyára nagy megkönnyebbülésükre lesz, hogy tökéletesen beszélek angolul. Tisztában vagyok vele, hogy a briteknek nehézségeik vannak a nyelvekkel.

Caro remélte, hogy a franciája legalább olyan jó, mint Laure enyhén modoros angolja.

– Köszönöm, de nem. Egész nap tökéletes angolsággal beszéltem. Most ennek a szépséges országnak a szépséges nyelvét akarom használni.

Laure előkelő szemöldöke kissé megemelkedett, és Caro elnyerte jutalmát.

Pascal rákacsintott, miközben odanyújtott neki egy pohár pezsgőt, és franciául válaszolt.

– Mindig nagy öröm, amikor egy angol franciául beszél. És olyan bájos. De megengedné, hogy gyakoroljuk az angolt?

Caro elvette a poharat, és Pascalra emelte. Egy igazi kincs volt. Tudta, hogy Caro elég jól beszél franciául, de azt is, hogy talán nem tartana ki egész este, miután elfárad.

– Örömömre szolgálna.

De miközben a pezsgőjét iszogatta, elgondolkodott, hogy vajon mit lát Pascal Laure-ban, majd megállapította, hogy a férfi nem annyira ittas a szerelemtől, mint azt Laure szeretné. Az Amelie iránti rokonszenvből örült ennek.

Caro és Alec is lezuhanyozott, és átöltöztek. Caro felvette a ruháját, egy egyszerű, virágmintás darabot, amit jócskán leárazva vett a Bodenben. Nem érdekelte, hogy inkább „szakadt tyúknak” mutatta a viselőjét, mint az ellenkezőjének. Caro mégis úgy érezte, hogy jobban illik ehhez a környezethez, mint Laure magas sarkúja és farmerja. Ezt az összeállítást különben is mindig kissé lotyósnak tartotta. Az étkezőbe kísérték őket.

Amelie, aki ugyanolyan ápolt megjelenésű volt, mint Laure, olyan lakomát készített, ami még a legínyencebb franciának az elismerését is kivívta volna. Caro maga sem volt rossz szakács, de sokkal kipirultabb és zaklatottabb lett volna, ha neki kell ezt a rengeteg ételt feltálalni.

Házi készítésű csirkemájpástétommal kezdtek, amit pirított brióssal ettek. Ezután egy tökéletes bárányccomb következett, belül rózsaszín, kívül ropogós. És végül, a zsenge saláta és a sajt után, a csokoládékrém.

– Látom, igaz, hogy az angol nők szeretnek enni – mondta Laure, aki a salátát és a spárgát ette csak meg, ami a bárányhoz volt köret. Megvetően nézett Caróra.

– Valóban igaz, hogy az angol nők szeretik megtisztelni a szakácsot azzal, hogy örömüket lelik a főztjében – mondta Caro mosolyogva. Immunis volt Laure szurkálódására, szeretett enni, és elégedett volt az alakjával, akkor is, ha teltebb volt, mint Laure, aki nyilván selejtnek tartott mindenkit, aki nullásnál nagyobb méretet viselt.

– Alec és Caro egész nap parfümöt készítettek – mondta Pascal. – Csalódás is lenne, ha nem lennének éhesek.

– És mit tudnak az angolok a parfümről? – kérdezte Laure.

– Körülbelül ugyanazt, mint a franciák – mondta Alec. – Bár én skót vagyok.

Laure láthatóan összezavarodott, Amelie pedig véget vetett a vacsorának.

– Menjenek, üljenek le a szökőkútnál – adta utasításba. – Hozok kávét és likőrt.

– Engedje meg, hogy segítsek! – mondta Caro, és felállt. – Dolgozott eleget.

– Nem, köszönöm, Caro. Nagyon kedves, hogy felajánlja, de a konyhám rendetlen. Nem akarom, hogy családtagokon kívül bárki lássa. Pascal! Hogy is mondják? Nyújtanál nekem segítő kezet?

– Nézd el neki – mondta Laure franciául –, de szeretném, ha megmutatná nekem a lakrészünket, baj lenne, ha most nem segítene?

Caro úgy tippelte, Amelie a bátyjának megbocsátana, de a barátnőjének nem. Az is feltűnt neki, hogy a két nő még mindig nagyon kimérten, már-már hivatalosan beszélt egymással.

– Majd én kitöltöm a brandyt – mondta Pascal. – A kávé várhat.

Úgy alakult hát, hogy Caro és Alec kettesben ült a szökőkút mellett egy-egy pohár konyakkal, és várták a kávét. Amelie ragaszkodott hozzá, hogy a kávéra szükség van, és hogy majd ő elkészíti.

Az új üldögélőhely igazán kellemes volt. Távolabb volt a *château*-tól, mint a többi hasonló hely, ahonnan élvezni lehetett a kilátást, és egy használaton kívüli, fallal leválasztott kert része

lehetett, ahol zöldségek és rózsák is termettek. Egy régi, kőből épült ívet teljesen beborítottak, apró, halvány rózsaszín pomponok és nagy, sötét bársonyvörösek. Erőteljes illatukat csak felerősítette a meleg kő.

Valaki, valószínűleg Amelie, egy kifakult párnákkal borított fapadocskát helyezett el az ív alá. A lugas a rózsáktól még sűrűbbnek hatott, olyan volt, mint egy szoba, amit rózsafal választ el a világtól.

Caro boldogsága csak fokozódott a korábbiakhoz képest. Teljesen ellazult (pár pohár bor segített), de az érzékei pengeélesek voltak. Hallotta a madarakat, látta az őt körülvevő szépséget, de leginkább a rózsák illatát érezte. Kortyolt a brandyjéből, de nem szólalt meg. Csak az ronthatott volna a boldogságukon, ha Laure és Pascal csatlakozik hozzájuk. De gyanította, hogy Amelie a szíve mélyén egy igazi kerítő, és az a szándéka, hogy összehozza őt Aleckel.

Alec átkarolta, és magához ölelte. A torkát köszörülte és megszólalt.

– Kellemes itt, ugye?

– Igen – válaszolta Caro, és azt kívánta, bárcsak megcsókolná a beszéd helyett.

De hiába nevezte „kellemesnek” a helyzetet, Alec feszültnek tűnt. Míg Caro úgy érezte, már túl vannak az udvarias társalgáson, ő láthatóan nem így volt vele.

– Hosszú nap volt – mondta.

– De sikeres, nem gondolja? Kis híján eltalálta a parfümöt.

– Nem járok elég közel.

– De még van legalább két napunk, hogy tökéletesítsük, nem

igaz? – Caro türelmetlenkedni kezdett. Tényleg szerette volna, ha együtt tölthetnek pár éjszakát a csodás hálószobában, ami most csak az övé volt. Ilyen tempó mellett sosem fog megtörténni.

– Annyi időre biztosan szükségem lesz, valószínűleg egy kicsit többre is, ha lehetséges.

– Nekem azonban vissza kell mennem – mondta Caro. – Scarlet tanfolyama nem olyan hosszú, utána meg vissza kell utaznia Amerikába. Nem hagyhatom Rowant Joe-val, különben Skye leharapja a fejemet.

Alec nevetett.

– És az enyémet.

Caro ivott még egy korty konyakot.

– Amelie nem sieti el a kávéfőzést. Talán segítenem kellene neki.

Alec a karjára tette a kezét, hogy megállítsa.

– Figyelj, meg kell kérdeznem valamit – váltott tegezésre. A dolog olyan sürgősnek hangzott, hogy Caro szíve hevesebben kezdett verni, de nem az izgatottságtól, hanem az aggodalomtól.

– Mi lenne az?

Alec ismét a torkát köszörülte.

– Kissé furán fog hangzani.

Caro lába elgyengült. Érezte, hogy mi következik, de úgy tűnt, Alec egy cseppet sem örül.

A férfi nagy levegőt vett.

– Egyszer, még nagyon fiatal koromban, egy görög szigeten átbeszélgettem egy éjszakát egy fiatal lánnyal, akit nem is láttam rendesen. Elmondtam neki mindent, a reményeimet, az

álmaimat. Tudod, ahogy szoktuk, amikor azt gondoljuk, úgysem fogunk többé találkozni az illetővel.

Caro hallgatott. Nem jutott eszébe helyénvaló válasz.

– Az a fiatal lány te voltál, igaz?

Caro felsóhajtott. Ha Alec legalább örömmel mondta volna ezt, ő is örülhetne. Ám nem tagadhatta le csak azért, hogy Alec megkönnyebbüljön.

– Igen. Hogy jöttél rá?

– Az illatod. Ismerős volt többször is, de csak most, itt, a rózsák közt bizonyosodtam meg róla.

– És hogy érzel a dologgal kapcsolatban?

– Te jó ég, Caro! – tört ki belőle, és megcsókolta.

Pár perc múlva engedték csak el egymást, amikor valaki közeledett. Mindketten hevesen lélegeztek, és kissé ziláltak voltak. De amikor megpillantották Pascalt és a nyomában Amelie-t, elmosolyodtak.

Pascal szólalt meg elsőnek.

– Alec. Kerestek telefonon. Murdóról van szó. Összeesett, bevitték a kórházba.

– Micsoda? – rémült meg Alec. – Ugye nem…?

– *Non* – mondta Amelie. – A nővére, ő telefonált. Nagyon rémült volt a hangja.

Laure is megjelent.

– Nagyon sajnálom. Így a franciaországi nyaralásuk nyilván megrövidül.

Alec Caróra pillantott, de nem szólt egy szót se. Caro bólintott, de nem jegyezte meg, hogy dolgozni jöttek. Mind visszamentek a *château*-ba.

Tizennegyedik fejezet

Ahogy az illatos estében sétáltak, Caro úgy érezte, minden megtett lépéssel egy-egy álma vész oda.

A meghitt hangulat, amelyet Aleckel oly rövid ideig élvezhettek, az est melege, a rózsák, a szökőkút és az elégedettség, hogy az egész napi kemény munkával valami szépet alkottak, elmúlt. Ezek után talán már sosem jönnek össze rendesen. Mindig az apja halálához köti majd őt, vagy legalábbis az utolsó betegségének a kezdetéhez. És ha Murdo többé nem tér magához, nem tudnak kibékülni Aleckel, ami szörnyű lenne.

Mindez azt is jelentené, hogy a parfüm sosem készül el, ami szintén nagy csapás lenne Alecnek, pedig már közel voltak a célhoz. Scarlet talán elveti az ötletet, ha nem kaphatja meg időben az esküvőjére, így Alec sosem bizonyíthatja be a világnak, hogy képes rá.

Murdo miatt is szomorú volt. Nagyon megkedvelte a lobbanékonysága és az emberekre pisilő kutyája ellenére is. Megrekedt egy korábbi évszázadban, mint a saját apja is, de mégis valahogy különleges volt.

A *château* a napfény után sötétnek hatott, ami jól tükrözte Caro reményvesztettségét.

Alec és Pascal eltűnt Pascal irodájában, hogy megtervezzék a leggyorsabb utat Skóciába.

Amelie a konyhába hívta Carót, és gyógyteát készített neki. Caro lebeszélte a sima teáról, az valahogy sosem volt az igazi Franciaországban, legalábbis sötét hangulatában így gondolta.

Laure, aki csatlakozott hozzájuk a konyhában, felállt.

– Van egy ötletem – mondta, és a dolgozószobába ment a férfiakhoz.

Caro érezte, egyetértenek Amelie-vel abban, hogy Laure inkább a férfitársaságot részesíti előnyben, és valójában ezért ment el.

– Elmegy Aleckel? – kérdezte Amelie, és brandyt töltött Carónak a borsmentatea mellé. – Vagy itt marad velem? Nagyon szívesen látnám. Segíthetne a javításokban.

Caro hálásan megérintette Amelie kezét.

– Csodás ajánlat, de teendők várnak rám otthon. De ha valamikor Londonban jár, lakhat nálam a bárkámon.

– Szerintem jobb lesz, ha Aleckel megy. Addig üsse a vasat, amíg lehet.

– Meleg – mondta Caro. – Addig üsd a vasat, amíg meleg.

Amelie bólintott.

– Köszönöm. Amikor jól beszélsz angolul, nem szól senki, ha nem egészen helyes, amit mondasz. De akkor hogyan fejlődjön az ember? – emelte a karját az ég felé, ami nagyon franciás volt.

Caro vonakodva mosolygott.

Kortyolgatták a teát, udvariasan társalogtak, és várták, hogy hírek érkezzenek.

Caro jobban érezte volna magát, ha ő nézhetett volna utána a

repülőút részleteinek egy laptopon. Akkor hatékony lehetett volna, ehelyett arról beszélgetett, hogy mik a kézműves padlócsempe előnyei a modernebb megoldásokkal szemben. Majd belepusztult.

Aztán végre belépett Laure.

– Megoldottam a dilemmát!

Caro óhatatlanul ismét megállapította magában, hogy Laure ugyan nagyon jól, de roppant hivatalosan beszélte az angolt.

– Az apám holnap kora reggel Párizsba repül. Vele mennek majd a magánrepülőgépén. És onnan továbbrepülhetnek Glasgow-ba.

Alec és Pascal is megjelent a konyhában.

– Kivételes szerencse – mondta Alec. – Laure apja elvisz minket Párizsba. Onnan megy egy korai járat. Birminghamben át kell szállnunk, de az nem baj.

– Akarod, hogy veled tartsak? – kérdezte Caro.

Alec zavarodott arcot vágott.

– Miért, nem tudsz?

– Dehogynem! – válaszolta. – Csak nem akartam útban lenni.

– Dehogy, szükségünk van rád – mondta, és vágyakozva a brandyre pillantott. – Inkább nem iszom. Négykor el kell indulnunk.

– A bérelt autó az én nevemen van – mondta Caro –, majd én vezetek. De hogy juttatjuk vissza?

– Azt majd mi elintézzük – mondta Pascal. – Nem lesz gond. Hagyjátok csak itt a kocsit. Én majd elviszlek benneteket holnap reggel Laure apjához.

– Pascal! – tiltakozott Caro. – Ezt nem engedhetjük.

Pascal megérintette Caro kezét.

– Caro, ragaszkodom hozzá. Kérem. Hadd tegyem meg ezt önért és Alecért.

Caro Alecre nézett.

– Ez tényleg nagyon kedves – mondta a férfi. – De csak ha tényleg nem gond.

– Legalább jó korán kezdődik a napom – mondta Pascal határozottan, elejét véve a további vitának.

– Alec – szólította meg Amelie. – Mégiscsak igyon egy kis brandyt. Jót fog tenni.

Alec hálásan mosolygott, és elvette a felkínált poharat.

– Felhívtam Lennie-t – mondta Carónak. – Murdo eszméletlenül fekszik a kórházban. De Lennie is szörnyű állapotban van. Nem tudom, miért. Ez annyira nem jellemző rá. Általában gyakorlatias és higgadt.

– Ez csak normális, nem? – mondta Laure. – A szeretett papája beteg. Én is romokban hevernék.

Alec bólintott.

– Apám nagyon idős. Már akkor idős volt, amikor apa lett. A nővérem felkészült rá, hogy meg fog halni, ahogy én is. Valami más is lehet a háttérben.

Caro óránként felébredt, míg nem csörgött a vekker. Alec a szomszéd szobában aludt, és Caro azt kívánta, bárcsak együtt tölthették volna az éjszakát, bár tudta, hogy akkor is elvonta volna a figyelmüket Murdo állapota.

A lépcső tetején találkoztak, olyan korán, hogy úgy tűnt, mintha az éjszaka közepe volna. Alec elvette Caro táskáját, és

lementek a földszintre.

Pascal a konyhában volt.

– Tessék, kávé – mondta.

Caro több kanál cukrot tett a magáéba, hogy elviselje az erejét. De utána élénkebbnek érezte magát. Öt perccel később már az autóban ültek, és a magánreptér felé hajtottak, ahol Laure apja a gépét tartotta.

Caro nem bánta volna, ha a repülőút Párizsból Birminghambe kicsit tovább tart. Épphogy elaludt, amikor már meg is kezdődött a leszállás. De annak örült, hogy ott van vele Alec, mert csak követnie kellett az indulási kapuhoz, és nem kellett kitalálnia, hogy merre menjen, amikor végre megérkeztek Glasgow-ba.

Lennie várta őket az érkezési csarnokban. Már nem tűnt annyira zaklatottnak, de a testvére nyakába borult, és hagyta, hogy Alec megölelje. Beszélni kezdett, és úgy tűnt, abba sem bírja hagyni.

– Caro! Hála istennek, hogy itt van! Óriási segítség lesz! Apa bajától eltekintve még Skye is beindult. Pokoli! Sok mondanivalóm van neked, Alec, de előbb a kórházba megyünk.

– Ne kelljen tovább kínlódnom – mondta Alec az anyósülésről, úton a kórház felé. – Murdo haldoklik?

– Nem feltétlenül, de őszintén szólva, nem miatta aggódom ennyire. Nagyon furcsa telefonhívásaim voltak. – Felsóhajtott, és a fejét csóválta, mintha próbálná megérteni a helyzetet.

Ez nem az a magabiztos, mindent kézben tartó nő volt, akivel Caro Londonban találkozott.

– De ki telefonálgat neked? – kérdezte Alec. – Ugyanaz a személy hívott többször, vagy mindig más?

– Ketten voltak. – Lennie elhallgatott, és a forgalmat figyelte. – De beszélhetnénk erről inkább a kórházban?

– Persze – mondta Alec.

– Tudom, hogy nagyon aggódhattál – mondta Lennie, és együttérzőn rápillantott az öccsére. – És nem is rángattalak volna ide Franciaországból, de nem tudtam, mitévő legyek.

– Jól tetted, hogy hazahívtál minket – mondta. – Legalább nem egyedül kell megbirkóznod a helyzettel.

Végre találtak helyet a kórház parkolójában. Lennie mélyeket lélegzett, próbálta összeszedni magát.

– Oké, szóval a telefonhívások. Nos, az első az a férfi volt, akinek eladtuk a területet a tavacskával.

Alec bólintott.

– Richard Percy. Mit mondott?

– Üzenetet hagyott. Azt mondta: „Remélem, ezzel a földterülettel nem lesznek ugyanazok a problémák, mint a legutóbbival."

– De hát nem is áruljuk a földet! – mondta Alec.

– Úgy tűnik, mégis, mert valaki más is hívott ezzel kapcsolatban. Vele közvetlenül beszéltem, a neve megvan otthon, felírtam, azt mondta, nem akarta felhívni a mobilszámot, amit az ügynök adott neki, mert előbb ellenőrizni akarta, hogy tényleg a miénk-e a föld.

– Ezt nem hiszem el! És végül mihez kezdtél a dologgal?

Lennie vállat vont.

– Diplomatikusan azt mondtam, hogy az öcsém foglalkozik a

földdel kapcsolatos ügyekkel. – Elhallgatott, és megváltozott az arckifejezése. – Azt hiszem, ezzel nyertem magunknak egy kis időt, de mielőbb a végére kell járnunk ennek.

– Természetesen úgy is lesz – mondta Alec. – De mi van apával?

– Tényleg nem tudok sokat. Mint már mondtam, eleinte miatta aggódtam, de most jobban aggaszt ez a telekügy, bár amikor jobban belegondolok, apánk miatt is pánikba esem. Szerintem kiszúrták maguknak, és átverte valami szélhámos. Valószínűleg, mert most már tudható, hogy nem ő irányítja a dolgokat.

– De hát már egy ideje visszavonult, nem igaz?

– Igen, de azután is mindig kézben tartotta a kormányrudat, ahogy ő mondaná – felelte Lennie. – Az övé volt a végső szó, ami elindított, de gyakrabban megakadályozott dolgokat. – Eltűnődött. – De már nem így van.

Hosszas csend következett, majd Alec megszólalt.

– A végére kell járnom ennek a telek dolognak.

– Igen – mondta Lennie. – De nem akarod előbb apát látni?

– Ha csak ott fekszik eszméletlenül, akkor, azt gondolom, előbb meg kellene akadályoznom, hogy eladják a birtokunkat a tudtunk nélkül. Ez a legjobb, amit tehetek érte.

Lennie tiltakozni kezdett az öccse gyakorlatias elképzelése ellen.

– Hadd javasoljak valamit – szólt közbe Caro, mielőtt a testvérek vitatkozni kezdtek volna. – Mi lenne, ha én vigyáznék Murdóra, hogy senki se férkőzhessen a közelébe, míg ti ketten megoldjátok a telekproblémát? Csak nem tart olyan sokáig.

Csupán annyit kell mondani, hogy a föld nem eladó, valami tévedés történt. Aztán már rohanhattok is vissza Murdóhoz.

– Azt is ki kell derítenünk, hogy ki kezdte el árulni – mondta Lennie. – És hogy miért gondolja, hogy megteheti.

– Frazerhez lehet köze – jegyezte meg Alec.

Lennie elfintorodott.

– Tényleg? Mindig úgy tűnt, hogy nagyon szereti apát.

– Tudod, hogy mit gondoltam róla – mondta Alec komoran.

– Akkor menjek én Murdóhoz? – szólt közbe Caro élénken. Próbált nem olyannak tűnni, mint aki hajnali négy óta talpon van, és előtte is alig aludt valamicskét.

– Az nagyszerű volna – mondta Lennie. – Ha tartaná a frontot, míg visszaérünk a kórházba, nem kéne aggódnom a vén gazember miatt – elcsuklott a hangja.

– Pihennie kellene egy kicsit – mondta Caro. – Megyek, megkeresem Murdót, maga meg lazítson kissé. Alec majd kideríti, hogy mi a helyzet a földdel.

Bár miközben a kórház épületéhez igyekezett a parkolón át, eszébe jutott, hogy soha semmi sem egyszerű.

Carót Murdo szobájába irányították, miután azt mondta a nővérnek, hogy a rokona, és erre rásegített Lennie is, aki a kocsiból odatelefonált, hogy megerősítse. Az öregúr egyágyas szobában feküdt. Ugyan csövek lógtak ki belőle, de nagyon békésnek tűnt.

Caro leült a székre, és azt kívánta, bárcsak hozott volna egy könyvet. Aztán behunyta a szemét, és már csak azt vette észre, hogy valami zaj felébreszti álmából.

Egy férfi állt Murdo ágya végében. Murdo lázlapját

olvasgatta, de Caro azonnal tudta, hogy nem kórházi alkalmazott. Úgy döntött, nem mozdul, és nem szól egy szót sem. A szemét csak résnyire nyitotta ki, hogy lássa, mit csinál.

A férfi elolvasta a lázlapot, és visszatette a helyére. Aztán Caro felé fordult.

– Tudom, hogy ébren van, de ki maga? És mielőtt itt mellébeszélne nekem, tudom, hogy nem családtag.

Carónak száguldott az agya.

– Ezt én is kérdezhetném magától.

Tudta, hogy ez a férfi Frazer Neal, akiről korábban beszéltek, de tőle akarta hallani.

– Én kérdeztem előbb – mondta a férfi óvatosan.

– A családnak dolgozom alkalmanként – mondta Caro. Elégedetten látta, hogy ennek hallatán a férfi kicsit megnyugodott.

– Én is. Fura bagázs, nem igaz? Murdo lehetne az oka, hogy azt mondják a skótokra, kapzsik.

Caro elnyomta magában a késztetést, hogy Murdo védelmére keljen, és csak bólogatott. Frazer semmit sem fog felfedni, ha azt gondolja róla, hogy a család oldalán áll.

– Szóval ki maga? Még nem mondta el.

– Én is nekik dolgoztam régebben. Jól kijöttünk az öregúrral – a mozdulatlanul fekvő Murdóra mutatott – a szűkmarkúsága ellenére is. Minden remekül ment, amíg a fia vissza nem tért, a jó ég tudja, honnan, és nekem el kellett mennem. A fia féltékeny volt. Én jól kijöttem Murdóval, ő meg nem.

Caro bólintott, mint aki egyetért.

– Tehát azért jött vissza, mert hallotta, hogy Murdo beteg?

Frazer bólintott.

– Nagyon közel álltunk egymáshoz, mint említettem.

– El akart búcsúzni tőle, mielőtt meghal?

A férfi majdnem elnevette magát, mintha ez képtelen feltételezés volna.

– Annyira azért nem álltunk közel egymáshoz.

– Akkor miért jött vissza? És mi is a neve? Én amúgy Caro vagyok.

Tudta, hogy régebben Alec elment megkeresni Frazert, hogy megkérje, látogassa meg az apját, de sosem kérdezte meg tőle, hogy sikerrel járt-e. Ám Murdo nyilván úgy érezte, hogy nagyon közel állnak egymáshoz. Caro már a gondolattól is dühbe gurult, de ügyelt rá, hogy az arca kifejezéstelen maradjon.

A férfi méregette, ami emlékeztette a koszos farmernadrágjára és a napfelkelte előtt sebtében felvitt sminkjére. Ez eggyel több okot adott Carónak, hogy ne kedvelje, és ne bízzon meg benne.

– Frazer Neal vagyok – mondta, és kezet nyújtott. Caro kénytelen volt felállni, hogy megrázza. – Tudja, úgy látom, hogy van pár dolog, ami közös bennünk. Meginna velem valamit, amikor éppen ráér?

Caro nem akart vele meginni semmit, és biztos volt benne, hogy valójában ő sem tetszik a férfinak, de valószínűleg szüksége van rá valamiért, ami sokkal érdekesebb volt.

Így hát bólintott.

– Jó lenne egy kis időt eltölteni valakivel, aki nem a McLean klán tagja, de nem tudom biztosan, hogy mikor leszek szabad.

Elővett egy névjegykártyát. Carónak az volt a benyomása, hogy Frazer az a fajta férfi, aki még a fürdőnadrágjában is névjegyet hord vízisíeléskor, hátha szükség lesz rá.

– Hívjon fel.

Caro zsebre vágta a kártyát.

– Úgy lesz – mondta, és az arcára erőltetett egy mosolyt. Aztán rápillantott az órájára. – Nem tudom, mikor mehetek majd el. Csak azért vagyok itt, hogy szóljak a családnak, amikor Murdo felébred.

– Arra számítanak, hogy felébred?

– Ó, igen – mondta Caro reménykedve, hogy igaz, amit mond. – Csak nem akarják, hogy egyedül legyen, amikor magához tér.

– Szóval nem azért van itt, hogy őrizze? – Frazer próbálta ezt úgy mondani, mintha tréfálkozna, de nem igazán sikerült neki.

Most Carón volt a sor, hogy gúnyos hangnemet üssön meg.

– Neeem! Ugyan miért kellene őrizni? Hisz nem drogbáró, vagy kém! Mi rossz történhetne vele? Hiszen kórházban van!

Frazer lassan bólogatott.

– Akkor én indulok is. – Az ajtóból még visszafordult. – Ne felejtsen el felhívni.

Amint biztos volt benne, hogy Frazer hallótávolságon kívül van, felhívta Alecet, és beszámolt neki a Frazerrel való találkozásáról. Alec töprengett egy kicsit, majd így szólt:

– El tudnád viselni, hogy megigyál vele valamit? Bármennyire is utálom a gondolatát, de így elmondhatja neked, hogy mire készül, ami igazán hasznos lenne. – Felsóhajtott. – Nem kérnélek erre, ha lenne más módja, hogy kiderítsük.

– Természetesen. Végül is csak egy vagy két óra az életemből – ez valóban kis időnek tűnt Carónak, amikor a család ilyen bajban van. – Odahaza minden rendben?

– Nem igazán. Skye rázendített. Rowan Londonban akar maradni, telefonon keresztül ordítoznak egymással. Neked meg biztosan jólesne lezuhanyozni és átöltözni – mondta. – Odamegyünk Lennie-vel, ő majd hazavisz, akkor pihenhetsz egy kicsit.

Letették a telefont, de némi gondolkodás után Caro rájött, hogy Alec terve logisztikai szempontból nem működőképes. Fölösleges lett volna elmenni a távoli Glen Liddellbe, hogy aztán visszajöjjön Glasgow-ba. Ha meg akart inni valamit Frazerrel még az este, sokkal jobb lenne, ha a városban maradna.

Felhívta Lennie-t és elmondta neki a tervet. Lennie elszörnyedt.

– Caro! Nem mehet el iszogatni azzal a rémes férfival!

– Én sem vagyok oda az ötletért, de sok hasznos információhoz juthatok így. Esetleg kölcsön tudna adni egy tiszta farmert és egy felsőt? Szerintem nagyjából egyezik a méretünk.

– Belátom, ez így egyszerűbb, mint oda-vissza utazgatnia – egyezett bele Lennie. – Körülnézek, hátha találok valamit.

A méretük valóban egyezett, a stílusuk azonban nem. De amíg tisztának érezhette magát, ez nem zavarta Carót. Legalább a saját sminkkészlete nála volt.

Míg Lennie-re várt, Caro felhívta Frazert. Frazer örült a hívásának, és még jobban örült, amikor Caro azt javasolta, hogy

találkozzanak aznap este.

– Nem tudom, mikor fogok legközelebb ráérni – magyarázta Caro.

– Örülök, hogy szeretne velem dolgozni. Talán pont magára van most szükségem – mondta a férfi, miután egy bárt jelölt meg helyszínként.

Caro nem is tudta, hogy „szeretne vele dolgozni”, de feltételezte, hogy az ő szemszögéből így fest a helyzet.

Lennie megérkezett, sokkal jobban nézett ki, mint korábban.

– Alec elnézést kér, el akart jönni, de túl elfoglalt a birtokeladási ügy felderítésével. Az is zavarja, hogy el kell mennie iszogatni Frazerrel, de abban egyetértettünk, hogy rendben van, ha belefér a jó cél érdekében.

– Talált nekem farmert kölcsönbe? – kérdezte Caro. Nem lepődött meg, amikor Lennie arcára kiült a döbbenet.

– Találtam – mondta Lennie –, de otthon felejtettem. Annyira sajnálom!

– Semmi baj – mondta Caro. – Nem mintha érdekelne, hogy mit gondol rólam.

Lennie ismét jókedvre derült.

– Találtam magának egy csodás kis panziót. Egy barátom barátjáé, és igen színvonalas! Egy perc és elviszem oda, csak előbb beszélek a nővérekkel Murdóról…

Tényleg csodás kis panzió volt, ahogy Lennie megígérte, és a kedves házinéni még egy vasalót is kölcsönadott Carónak, így felvehette a ruháját, amelyet Franciaországban viselt. Felvesz hozzá egy kardigánt, és jó lesz.

Miközben a ruhát vasalta, akaratlanul is felidéződött benne,

hogy érezte magát, amikor legutóbb felvette, úgy huszonnégy órával korábban. Akkor teli volt reménnyel és elégedettséggel, miután egy jó napi munkával létrehoztak Aleckel egy izgalmas parfümöt egy gyönyörű fiatal nőnek. Egy gyönyörű *château*-ban volt, Franciaország egy gyönyörű részén. Csak azon tépelődött, hogy Alec vajon mikor fogja végre kézen, hogy ágyba vigye.

Most randizni készült egy férfival, akitől több okból is kirázta a hideg, és nem lehetett goromba vele. Ki kell derítenie, mi történik a Glen Liddell-i birtokkal, és hogy miért gondolta valaki, valószínűleg Frazer, hogy eladhatja egyes részeit.

Jó jel volt, hogy Frazer a bárpultnál várta. A férfi jobban akart találkozni vele, mint ő a férfival, ami Caro malmára hajtotta a vizet, és megerősítette, hogy valamiért szüksége van rá. De hogy pontosan miért, az egyelőre még rejtély volt.

– Caro – üdvözölte Frazer, és felállt, majd arcon csókolta. – Örülök, hogy el tudott jönni.

– Én javasoltam, így hát itt vagyok. – Caro úgy érezte, talán flörtölnie kellene, mintha ez egy randi volna, de nem tudta rávenni magát. Ez az üzletről szólt.

– Egy italt?

Caro gyorsan kiszámolta, hogy mennyi idejébe telik megszerezni a szükséges információkat.

– Egy fröccsöt kérek száraz fehérborból. – Úgy gondolta, barátságtalannak tűnne, ha csak szódát inna. Végső soron mégiscsak egyfajta randevú volt ez.

Frazer egy whiskyt rendelt, csendben üldögéltek, míg ki nem hozták. Caro nem akart többet beszélni a szükségesnél. Meg

akarta adni a lehetőséget Frazernek, hogy felfedje a lapjait.

Miután koccintottak, Caro szerint teljesen fölöslegesen, a pohara felett a férfira nézett.

– Nos, Caro! – mondta Frazer, talán kissé dühösen, hogy Caro nem akart csevegni vele. – Mit csinál itt?

– Iszogatok magával.

– Nem erre gondoltam, és ezt nagyon jól tudja. Miért botlottam magába Murdo McLean betegágya mellett?

– Nézze – mondta Caro elhagyva fagyos stílusát egy kissé bizalmasabb hangnemért, annak reményében, hogy a férfi is nagyobb bizalommal lesz iránta. – Az a feladatom, hogy Murdo mellett üljek, amíg fel nem ébred. Szükségem van a munkára.

– És arra számítanak, hogy ez meg fog történni? Hogy magához tér?

Caro vállat vont.

– Gondolom. Nem akarják, hogy arra ébredjen, hogy egyedül van. Dolgoztam neki még az idén, kicsit korábban, úgyhogy ismer engem. A család elszállásolt egy panzióban, hogy rendelkezésre állhassak a kórházban.

– Szóval nem tudja, hogy mi folyik a birtokon?

Volt valami a modorában, ami azt súgta Carónak, hogy nagyon szeretné tudni, így kitérő választ adott.

– Nos, bizonyos mértékig a bizalmukba fogadtak. Magának még van valami kötődése hozzájuk?

– Igen is, meg nem is – felelte Frazer. – Hadd kérjek magának még egy fröccsöt, és megmagyarázom. Vagy inkább fehérbort inna csak úgy magában?

– A fröccs jó lesz, köszönöm. – Caro a lehető legkevesebb

alkoholt akarta fogyasztani.

– Szóval el tudja mondani nekem, hogy mi történik az otthonukban? – kérdezte a férfi, amint visszatért egy nagy whiskyvel és a fröccsel.

– Sajnálom, Frazer, de miért tenném? – Caro megfontoltan beszélt, mint aki kész titkokat kiadni titkokért cserébe. – Ha információkat adok tovább magának, mit tud nekem adni viszonzásul?

A férfi hosszú ideig méregette, de nem úgy, mint ahogy egy nőt szokás, hogy tetszik-e vagy sem, hanem ahogy egy potenciális üzlettársszal tenné az ember.

Caro arca kifejezéstelen maradt. Fogalma sem volt, hogy néz ki valaki, aki képes alattomosan viselkedni. Különben is hosszú napja volt, és fárasztotta a színészkedés.

– Mint már említettem, szerintem dolgozhatnánk együtt, Caro. Határozottan szükségem van valakire.

– És mit kellene csinálnom? Azt mondta, megmagyarázza, amint visszajön az italokkal.

Még mindig habozott, de aztán közelebb hajolt.

– Legyen a szemem és a fülem itt, amíg elmegyek üzleti ügyben. Ez az itteni ügy még nem sürgős, de bármikor azzá válhat.

– Oké – mondta Caro, és bátorítóan bólintott, hogy folytassa. – Feltéve, hogy én is jól járok. – Remélte, hogy a mosolya azt üzeni, hajlandó segíteni, amennyiben a feltételek kielégítőek.

– Tudnom kell, hogy jöttek-e ajánlatok eladó területekre. A Glen Liddell-i birtokon.

– McLeanék földjén?

Frazer bólintott.

– Az a helyzet, hogy nem tudják, hogy a piacon vannak. Még nem. Persze rá fognak jönni. El kell adnom a földet, mielőtt megállíthatnának.

– De hogy tudja eladni a földjüket? Nem értem. – Ezúttal teljesen őszinte volt. Tudta, vagy inkább sejtette, hogy a pasas akarja eladni a földet, de hogy hogyan, az rejtély volt.

– Tudja, mi az az ügyvédi meghatalmazás? – kérdezte.

Tizenötödik fejezet

– Szóval ez a terve. – Caro az ágyán feküdt a panzióban, és Lennie-vel beszélt telefonon. – Amikor Murdónak dolgozott, rávette, hogy belemenjen egy ügyvédi meghatalmazásba. Még nem használta fel, úgyhogy most vár, hogy Murdo meghal-e, ha igen, megteszi. Ha Murdo felépül, várnia kell. Akkor hirdette meg a földet, amikor hallott Murdo első stroke-járól, hogy gyorsan léphessen, mielőtt bárki megállíthatná.

– Képtelen vagyok elhinni! – hüledezett Lennie körülbelül tizenhetedszerre. – Ki más, mint Frazer próbálna kihasználni egy törékeny, idős embert, akit állítólag annyira kedvelt.

– Tudom. Csak az a szerencsénk, hogy annyi piszkos ügylete van folyamatban, hogy ezt most hanyagolnia kell egy másik kedvéért – mondta Caro, szintén ismételve magát. – És természetesen majd elmondom neki, hogy nincs miért aggódnia.

– De hát most már bizonyára nem szükséges, hogy bármi közük is legyen egymáshoz! – mondta Lennie a telefonba kissé felháborodva.

– Valószínűleg tartanom kell vele a kapcsolatot – mondta Caro –, de nem a magam jószántából. – Visszagondolt a közös italozásra Frazerrel, és megrázkódott. Búcsúzóul meg akarta csókolni, és már az emléktől is újra kirázta a hideg.

– Jó, hogy nem kell éjjel-nappal őriznünk Murdót – mondta Lennie. – Sikerült beszélnem egy orvossal. Agyvérzése volt, fontolgatják, hogy megoperálják, de ez természetesen nagyon kockázatos. Bár ha jól sül el a dolog, Murdót át lehetne hozni ide, a közeli kis vidéki kórházba, ami jócskán megkönnyítené az életünket.

– Te jó ég, hát persze. Az, hogy háromóránnyira vannak egymástól, nyilván óriási nehézség.

– Valóban az. – Pár pillanat csend következett. – És most mihez kezd, Caro? Bizonyára vágyik a saját ágya után. Én egyre inkább így vagyok vele, ahogy öregszem.

– Igen – sóhajtott Caro. Tényleg az otthona kényelmébe kívánkozott, de még annyi minden volt, amit szeretett volna, olyan dolgok, amikre gondolni sem mert, nemhogy megosztotta volna őket bárkivel is.

– Annyira hálásak vagyunk magának, Caro – mondta Lennie. – Nagyon sokat tett értünk ebben a nehéz időszakban. Nem is tudom, hogyan hálálhatnánk meg.

Caro nyelt egyet, gombóc volt a torkában.

– Örülök, hogy segíthettem. Azt hiszem, holnap, amint lehet, hazautazom, de szóljanak, ha megint szükségük van rám. Nagyon kedvelem Murdót, de ezt tudják.

– Természetesen fizetjük a repülőjegyét. Most rögtön intézkedem.

Lennie kedves volt, és nyilván nagyra értékelte, amit a családért tett, de Caro nem várt érte hálát. Egy esélyt szeretett volna igazából, hogy folytathassák Aleckel, amit elkezdtek Franciaországban. De Frazer mesterkedése miatt, és mert

Alecnek utána kellett járnia mindennek, nem úgy nézett ki, hogy ez valaha is meg fog történni.

Hosszú ideig csak feküdt ébren az ágyban, mire végre elbóbiskolt, bár másnap korán kellett kelnie, hogy elérje a gépét. Bőven volt mit átgondolnia. Az egyik dolog a Rowantől kapott SMS volt. Tizenegy órakor érkezett, és enyhén hisztérikus hangnemben. *Segítenie kell! Anyám egy zsarnok! Kérem, jöjjön vissza a bárkára, amint tud!*

Caro csak annyit válaszolt, hogy már úton van, és másnap délelőtt már meg is érkezik. Aztán kikapcsolta a telefonját.

– Hát veletek meg mi történt? Csak pár napig voltam távol! – mondta Caro. A táskáját bevágta a kormányosfülkébe, és egyenest a nappaliba ment. Négyen néztek rá úgy, mintha földönkívüli volna. Hármukat ismerte, a negyedik egy fiatalember volt, akiről úgy sejtette, ő lehet Rowan bajainak forrása.

– Ugye számítottatok az érkezésemre? Szóltam, hogy jövök.

Rowan észhez tért, felállt, és Caro karjába vetette magát.

– Megint meg fogok szökni! Nincs más, amit tehetnék!

– Drágám – mondta Scarlet fáradtan –, ne tedd. – Kötőtűt és fonalat vett kézbe, úgy tűnt, új hobbija van.

– Nem kell pánikba esni emiatt – mondta Joe. – Tényleg nem szükséges.

Mindenkinek érződött a hangján, hogy már egy ideje Rowan melodrámájával foglalkoznak. Caro kételkedett benne, hogy tud bármi olyat mondani, amitől jobb lesz a helyzet, de készen állt megpróbálni.

– Hadd készítsek önnek egy teát – mondta a fiatalember. – Aaron vagyok, színész. A drámatanfolyamon vettem részt, amin Scarlet is. Rowan eljött, és lerajzolt minket munka közben. Remélem, nem bánja, hogy itt vagyok.

Caro azonnal megkedvelte, sőt azt gondolta, akkor is megkedvelte volna, ha nem ajánlotta volna fel, hogy készít teát.

– Nem bánom, Aaron. Isten hozta.

Amint Carónak felszolgálták a teát és a pirítóst, máris jobban érezte magát.

– Szóval, mi történt?

Rowan leroskadt mellé a heverőre.

– Anya ANNYIRA fafejű! Azt mondja, azonnal haza kell mennem.

– Drágám – mondta Scarlet –, úgy szólt a megállapodás, hogy velem maradhatsz, amíg tart a tanfolyamom, de nemsokára vége, neked pedig haza kellene menned. – Nyilván már többször elmondta ezt, de Rowan képtelen volt elfogadni.

– Akkor még nem ismertem Aaront! – Rowan ég felé emelte a karját olyan drámai gesztussal, hogy azt akár a színitanfolyamon is elleshette volna, ahová elvileg csak a résztvevőket lerajzolni ment.

Caro szótlanul ette a pirítóst, és itta a teát. Felelősnek érezte magát. Bár első alkalommal nem bátorította Rowant, hogy szökjön meg, lehetővé tette számára, hogy itt maradjon. Ahogy azt is, hogy megnézzen művészeti iskolákat, és lássa a világot, ami a gyönyörű völgyön túl van, ahol nevelkedett. Eszébe sem jutott, hogy Rowan fülig szerelmes lehet. De hát természetes, hisz Aaron volt az első jóképű fiatalember, akivel találkozott, és

nyilván szerelmes is akart lenni. Része volt a lázadásnak, a Londonba szökésnek.

– Hogy ment az interjúd a művészeti iskolában?

– Remekül – mondta Scarlet. – Nagyon tetszett nekik a portfóliója.

– De csak jövőre tudok jelentkezni – mondta Rowan. – Addig pedig Aaronnal akarok utazgatni. Látni akarom a világot!

Caro anyai énje riadót fújt, és hogy palástolja, nagyot harapott a pirítósba. Rowan talán lefeküdt ezzel a fiatalemberrel, aki alig több még fiúnál? És ha igen, vajon védekeztek?

– Édesem, nem hinném, hogy Skye ebbe belemenne – mondta higgadtan.

– Totál bekattant – mondta Rowan. A szavai jól mutatták, hogy az óvón felnevelt lány, aki idejött Skóciából, örökre eltűnt.

– Ezt úgy hívják, hogy szeretet – mondta Caro. – Túl fiatal vagy még ahhoz, hogy hátizsákkal körbejárd a világot. Posy miatt is aggódnék, pedig ő már húszéves.

– De ő már körbejárta a világot, nem igaz? – vágott vissza Rowan. Nyilván már jó előre kigondolta ezt az érvet. – Meg sem állt Ausztráliáig! Mi is el akarunk menni Ausztráliába!

– Ő repülővel utazott Ausztráliába, hogy az apjával lehessen – mondta Caro. – Az nem ugyanaz, mint hátizsákkal nekivágni a világnak. Nagyon nem.

Amint ezt kimondta, eszébe jutott, hogy ő maga is bebarangolta Európát hátizsákkal körülbelül ennyi idősen, akkor találkozott Aleckel is. De több volt tizenhétnél, és sokkal többet tudott a világról, mint Rowan.

– Szóval megkérdezted Skye-t, és nemet mondott? – Caro tisztán akarta látni a helyzetet. Skye csak úgy, különösebb ok nélkül kattant be (ami nem volt teljesen valószínűtlen), vagy elhangzottak a „hátizsák” és „Ausztrália” szavak is a beszélgetésben?

Rowan drámaian felsóhajtott.

– Csak annyit mondtam neki, hogy barátom van, és hogy együtt szeretnénk tölteni egy kis időt. Talán mondtam neki valamit az utazásról is.

Amikor Caro megismerte Rowant, csendes, megfontolt és félénk volt. Mostanra nagyon is az anyja lánya lett belőle, hajlott a túlzásokra, és kissé énközpontú lett. Talán London szabadította fel benne a dívát, vagy az első szerelem. Akárhogy is, Caro még mindig nagyon szerette őt.

– És mondtad, hogy a fiúd színész?

Aaron bólintott, Rowan pedig elpirult.

– Oké – folytatta Caro. – Szóval felhívtad Skye-t, és azt mondtad, „Szia, anya, lett egy király pasim, aki színész, és körbe fogjuk járni a világot együtt. Hát nem nagyszerű?”

Rowan nevetgélni kezdett.

– Nem!

– Vagy talán nem voltál ennyire tapintatos? Nem válogattad meg a szavaidat?

– Valószínűleg nem elég jól – ismerte el Rowan.

– Elmondom, szerintem mi itt a baj – folytatta Caro. – A félelem az ismeretlentől. Sosem volt még barátod. Ha megismerhetné Aaront, valószínűleg másképp vélekedne a dologról. Bár nem hinném, hogy bármivel meg tudnád győzni,

hogy elengedjen utazgatni, mielőtt a művészeti suliba mennél.

– Carónak igaza van – mondta Joe. – Ha Skye találkozhatna Aaronnal, és látná, hogy milyen gyönyörű ember, igazán megkedvelné.

Caro gyanította, hogy Joe Aaron belső szépségére utal, nem pedig a Hugh Grant-es homlokára és a férfias orrára. Skye valószínűleg nőiesebben reagálna, és azt látná, hogy milyen szép férfi.

– Mit akar ezzel mondani? – kérdezte Rowan.

– Hogy tégy úgy, ahogy minden jó kislány tesz, és vidd haza a fiúdat bemutatni anyukádnak! – mondta Caro mosolyogva, hogy ne tűnjön olyan ijesztőnek az ötlet.

– Micsoda? Vigyem oda, abba a bolondokházába? – Rowant láthatóan lesújtotta ez az egyszerű javaslat.

– Nem is bolondokháza – mondta Caro. – A ti házatokról nem tudok nyilatkozni, a nagy ház valóban egy kissé furcsa, de Aaron biztosan megbirkózik a helyzettel. – Annak tudatában, hogy úgy beszélnek róla, mintha ott sem lenne, Caro rámosolygott a fiúra.

– Ezt nem tehetem meg vele – tiltakozott Rowan, és védelmezőn átölelte a fiatalember térdét, mert az volt a legközelebbi része, amit el tudott érni.

Caro úgy érezte, próbára teszik a türelmét.

– Boldogulni fog, hidd el. – Ismét barátságosan a fiúra mosolygott, hogy ne érezze magát tárgyiasítva a párbeszédük miatt. – Igaz, Aaron?

Aaron bólintott.

– Természetesen elmegyek, és megismerkedem

édesanyáddal, Ro, ha ezen múlik. És igazán szép lehet ott felétek.

– Én is szívesen felmennék Skóciába, és megnézném az otthonodat – csatlakozott Joe. – Elkísérhetnélek benneteket.

– Briliáns ötlet! – kiáltott fel Caro. – Joe majd megvéd titeket Skye haragjától.

– Skye igazán tiszta lélek – mondta Joe halkan, de határozottan. – De ez egy beavatási szertartás. Szüksége lesz a támogatásra.

Scarlet abbahagyta a kötést, és felnézett.

– Beavatási szertartás?

– El kell fogadnia, hogy a kislánya nővé érett, ez egy mérföldkő. És nem éppen könnyű. – Joe gyengéden mosolygott, Scarlet letette a kötőtűket.

– Így még sosem gondoltam a dologra – mondta. – Teljesen igazad van. Az én anyám sem tudta elviselni, amikor a férfiak elkezdtek érdeklődni irántam.

– Féltékeny volt? – kérdezte Rowan, és már a gondolat is elborzasztotta.

Scarlet bólintott.

– De az én anyám fura.

– Az enyém is az! – mondta Rowan.

– Csak egy kicsit túlságosan félt – mondta Caro, miközben ő is kissé furának tartotta Skye-t.

Scarlet felállt.

– Akárhogy is, nekem készülődnöm kell. David hamar visszaért az Államokból, és nemsokára itt lesz, hogy elvigyen. Hát nem nagyszerű?

– Mikor? – kérdezte Caro, és végignézett a szobán, hogy megállapítsa, mennyire rendetlen, mielőtt eldöntötte volna, hogy valóban nagyszerű-e vagy sem.

– Háromig nem bukkan fel – mondta Scarlet –, de addigra szépnek kell lennem.

Caro ezen őszintén felnevetett.

– Drágám, olyan csodásan nézel ki, hogy akár felvehetnéd Joe overallját is, abban is szenzációsan festenél.

Scarlet elpirult.

– Köszönöm. De tudjátok, hogy megy ez. Gyönyörű hollywoodi színésznőkkel találkozott, és mind próbálja magára vonni a figyelmét. Nem akarom, hogy azt gondolja, úgy érzem, már az enyém, így aztán már nem is kell igyekeznem, és elhanyagolom magam.

– Ne má – mondta Caro, és remélte, hogy ez a kifejezés nem túl idejétmúlt.

Caro a szennyest válogatta éppen, amikor megszólalt a telefonja. Bármily megfontolt volt is, nagyot dobbant a szíve, aztán csalódott, amikor látta, hogy nem Alec keresi. Skye volt az. Egy pillanatig eljátszott a gondolattal, hogy nem veszi fel, de tudta, hogy Skye úgyis megint felhívná.

– Skye! Üdv! Hogy mennek a dolgok odafenn Skóciában? – kérdezte könnyedén. – Murdóval minden oké?

– Persze hogy minden oké! Erős, mint egy bivaly, még ha kómában fekszik is! – csattant fel Skye. – Nem emiatt keresem. Rowanről van szó.

– Beszélni szeretne vele? Nincs bekapcsolva a telefonja? Ezek

a tinik, igaz? Mindjárt szólok neki.

Caro szinte látta a villámokat, amelyeket Skye szeme szórt idegességében, még a telefonon keresztül is.

– Magával akarok beszélni. Azt akarom, hogy hozza helyre a zűrzavart, amit elindított. Azonnal küldje haza!

– Minden tőlem telhetőt megteszek, Skye. Már megmondtam neki, hogy haza kellene mennie. Scarlet szintúgy. Tudja, a színésznő, aki itt volt nálam. Mindketten hangsúlyoztuk, hogy haza kell mennie. De nem hajlandó Aaron nélkül.

– A fiúja nélkül? Akit öt perce ismer? Hát vele nem is jöhet! Nem tűröm meg a házamban!

– Skye, őszintén szólva, ha nekünk, szülőknek nagyon tetszik a fiú, akit hazahoznak, akkor nagyon hamar kiszeretnek belőle, ezt vegye jó tanácsnak. Aaron amúgy nagyon édes. Olyan, mint a fiatal Hugh Grant – tette hozzá, de nem volt biztos benne, hogy ez jelent-e bármit is Skye-nak.

– Megígéri, hogy így fog történni?

– Semmit sem ígérhetek, de abban szinte biztos vagyok, hogy jobb érzése lesz a dologgal kapcsolatban, ha találkozik a fiúval.

Skye igazán kemény, gondolta Caro.

– Akkor jobb lesz, ha szépen elhozza őket ide – mondta Skye haragosan.

– Joe is velük tartana, ha esetleg nem bízik benne, hogy egyedül boldogulnak a reptéren – mondta Caro határozottan. – És nem látom okát, hogy maga miért ne mehetne eléjük.

– Elfoglalt vagyok!

– Ahogy mindenki más is, Skye! De úgy látom, nincs miért

aggódnia. Mással végezteti el a piszkos munkát. – Caro már nem palástolta idegességét. – Hívjon vissza, ha lefoglalta a repjegyeket.

– De nem tudná maga…?

– Tudnám, de nem fogom. Viszhall, Skye!

Caro kiment a kabinjából, és csatlakozott a többiekhez a nappaliban. Rowan és Aaron kitakarítottak, Rowan épp a porszívó csövét tekerte fel. Carót elöntötte az irántuk érzett szeretet, és rádöbbent, hogy hiányozni fognak neki, még Aaron is, akit csak most ismert meg.

– Ó, így már sokkal szebb minden! – mondta. – Skye felhívott. Beleegyezett, hogy Aaron veled menjen, ha Joe is elkísér benneteket. Ő merre van?

– Azt mondta, elmegy tajcsizni – mondta Aaron.

– Nem tudom, mikor megy a repülőtök – folytatta Caro. – Skye szervezi az utat.

– Biztos? – kérdezte Rowan. – Még életében nem foglalt jegyet repülőre. Azt mondja, az ilyen honlapok rosszul hatnak az aurájára, pánikrohama lesz tőlük.

– Mind így vagyunk ezzel – mondta Caro határozottan. – De túl kell esnünk rajta.

Pár órával később Aaron és Rowan egy fotelben nyomorogtak boldogan. Caro Scarlet mellett ült a heverőn, és jól érezte a lány izgatottságát, a térde fel-le járt. Nagyon édes volt.

– Tudom, butaság – mondta Scarlet. De már egy ideje nem láttam Davidet, és most nagyon izgulok.

– Átérzem – mondta Rowan sóhajtva.

– Megértem, és ez csodás – mondta Caro élénkebben. – De miért itt akartál vele találkozni? Nem lett volna egyszerűbb mindkettőtöknek, ha a szállodában találkoztok?

Scarlet a fejét rázta.

– Itt nincsenek paparazzók. És imádjuk a bárkát.

– De emberek vannak – mondta Caro, és közben Aaronra és Rowanre nézett.

– Jól van ez így! – mondta Scarlet. – Ti már olyanok vagytok, mint a családom.

David már ismerte a kódot a kapuhoz, így Scarlet a lépteit figyelte a hajóhíd irányából. Amint meghallotta felugrott, és megiramodott.

– Mint patkány az ereszcsatornán – mondta Joe, aki abbahagyta a tajcsit, és épp egy italt kevert.

Caro nevetgélt. Patkányhoz hasonlítani a szépséges Scarletet tényleg mulatságos volt.

– Magányos leszel, ha mind elmegyünk? – kérdezte Joe.

Caro bólintott.

– Egy ideig, aztán örülni fogok, hogy van személyes terem. Olyan mozgalmas és furcsa volt minden mostanában. Jót fog tenni a hétköznapiság.

Kis idő múlva Scarlet és David lejöttek. Scarlet gyűrött volt, és boldog, David pedig csak nagyon boldog.

– Isten hozta, David! – Caro átadta magát a nagy, meleg ölelésnek, így is, hogy valami ízletes étel illatát árasztotta. – Hogy van? Kér egy sört vagy bármi mást?

– Csak egy jó csésze angol teát kérek szépen!

Míg elkészítette a teát, Caro Davidet hallgatta.

– Szóval, édes, mi lenne az a hely az Államokban, amin a legjobban meglepődnél, ha azt mondanám, ott jártam?

Scarlet elég hamar feladta a találgatást.

– Szóval merre jártál?

– Anyádnál látogatóban.

Scarlet kisebb sikolyt hallatott.

– Meglátogattad anyát? Nem hiszem el! És beengedett?

– Nem kis munkámba került, azt elmondhatom, de egy idő után úgy gondolta, érdemes lenne megtudni valamit a gazemberről, aki elnyerte a lánya szívét.

– Sosem gondoltam volna, hogy valaha is ezt hallom. – Scarlet szemében könnyek csillogtak.

– Ráadásul még a szobádba is beengedett.

Scarlet arckifejezése kissé megváltozott.

– Miért akartál bemenni a szobámba?

– Hogy megkeressem a parfümöt. És megtaláltam. Magammal hoztam.

– Uram, teremtőm! – mondta Scarlet, mint valami úri kisasszony a déli államokból.

– Megszagolhatom? – kérdezte Caro, és közben a kemény munkára gondolt, amellyel megpróbálták újraalkotni az illatot Aleckel. – Remélem, ugyanaz, mint amit Grasse-ban szagoltunk.

A parfüm illékony, képes megváltozni, és a tárolás körülményei is hatással vannak rá.

– A nagy bőröndömben van, amit a hotelbe vitettem, de amint lehet, előszedem.

Túl könnyed hozzáállásnak tűnt ez most Carónak, de tudta, hogy nem siettetheti.

– Gondolkodtál az esküvőről? Szerintem tényleg ki kellene jelölnünk egy időpontot.

Scarlet hátravetette a fejét.

– Nem mondod, hogy a szüleim is el akarnak jönni! Hacsak nincs valami boszorkányság a dologban részedről. Inkább meghalnának, mint hogy végignézzék, amint hozzád megyek.

– Semmi boszorkányság – mondta David.

– „Nem fogom végigasszisztálni, ahogy a lányom egybekel egy olyan férfival, akinek filmekhez van köze!" – utánozta Scarlet az anyja hanghordozását. – Miközben apa anyukája egy filmsztár öltöztetőnője volt.

Rowan kuncogott.

– Ezt úgy mondtad, mint valaki nagymamája.

– Pont, mint a névrokonod az *Elfújta a szél*ből – tette hozzá Caro.

– Nemzedékünk egyik nagy színésze mellett tanultam. – Scarlet kihangsúlyozta az „észét". – Hatással volt rám. – Scarlet olyan boldog volt, szinte sugárzott, mint valami fényforrás. De aztán elhalványult. – Biztosan meggondolnák magukat, ha belemennék, hogy hazamegyek, és a lelkész ad össze minket, és olyan esküvőm lesz, amilyet ők képzeltek el nekem. De akik már ezer éve ismerik a családomat, csak azért jönnének el, hogy megbámulhassanak, és azt mondhassák, hogy beképzelt vagyok.

– Egy hollywoodi esküvő ugyanilyen – mondta David. – Sok ismeretlen, még több fényképész, és mind azt a képet akarja elkészíteni, ahol kissé fáradtnak nézel ki, vagy valami nem stimmel a ruháddal. De nagyrészt szponzorált lenne, így

megspórolna nekem egy rakás pénzt.

Scarlet a fejét rázta.

– Ezt nem akarom, David, és te sem. Rowan, drágám. Megmutatnád még egyszer a rajzfüzetedet?

– Á, a templom a dombtetőn – mondta David. – És csak azok lennének ott, akiket mi akarunk.

Scarlet bólintott.

– És egy vidám lagzi, például egy pajtabál.

– Egy *ceilidh* – mondta Rowan. – Ismerek egy remek zenekart.

– Te lehetnél az egyik koszorúslányom – folytatta Scarlet.

– Aaron meg lehetne koszorúsfiú, nem? – javasolta Caro. – Remekül festene kiltben.

– Mindenkinek kiltet kéne viselnie? – kérdezte David.

– Nos, valószínűleg azt viselhetne, amit csak szeretne, de a hagyomány szerint igen – mondta Caro. Hirtelen azon kapta magát, hogy illetlen gondolatai támadtak a kiltet viselő Daviddel kapcsolatban. Nagyszerűen nézne ki. – De Scarlet menyasszonyi ruhát viselne.

– Korábban már beszéltünk róla – mondta Scarlet vágyakozva.

Pár pillanatig senki se szólalt meg, majd David törte meg a csendet.

– Miért nem megyünk el Skóciába és nézzük meg ezt a templomot? És kérdezzük meg Rowan családját, hogy tarthatjuk-e ott az esküvőt.

Scarlet David nyakába vetette magát.

– Lehet? Komolyan gondolod? Biztosan nem bánnád?

– Persze hogy nem bánom! Én csak azt szeretném, hogy olyan esküvőd legyen, amilyet szeretnél, hogy ne kelljen mások véleményével foglalkoznunk. És ha ebben a kis templomban nem lehet, akkor keresünk egy másikat, valahol máshol Skóciában.

– Jaj, ne! – mondta Rowan. – Mármint elnézést! Scarletnek természetesen azt a templomot kell megkapnia, amelyiket szeretné, de tényleg, a Michael Kirk olyan bájos, és olyan gyönyörű környezetben van. Szomorú lennék, ha nem lehetne ott az esküvője és a fogadás a birtokunkon.

– Lehet, meg kell majd győznöd a családodat – mondta David. – Ha nincsenek hozzászokva, hogy a birtokukat esküvői helyszínül használják, nem biztos, hogy szívesen belemennek.

Caro és Rowan tekintete találkozott, mindketten ráharaptak az ajkukra, hogy elfojtsák a nevetést.

– Szerintem Rowan meg tudja győzni a családját – mondta Caro. – De a ház meglehetősen, hogy is mondjam, felújítatlan.

– Hogy érti ezt? – kérdezte David.

– Nem ártana neki egy kis tatarozás – mondta Caro.

– Szerintem igazán romantikusan hangzik – szólalt meg Aaron. – A nagyszüleim háza is hasonló. És imádom.

– Az biztos, hogy romantikus – mondta Caro. – És a környező táj csodálatos, igazán látványos.

– Az ilyen helyeket sokba kerül kibérelni – mondta David. – Természetesen a teljes aktuális árat kifizetnénk egy ilyen különleges helyszínért.

– Az jól hangzik – mondta Rowan. – Mindig le vagyunk égve! Bár nem tudom, miért, amikor Murdo eladta azt a

területet…

– Na de! – vágott közbe Caro. – Biztos vagyok benne, hogy használhatják a helyet akkor is, ha már nem a birtokhoz tartozik.

Csak találgatni tudott, hogy Scarlet és David esküvője mennyi pénzt hozhatna a birtoknak. Biztosan sokat számítana.

– Tényleg el kell kezdenünk a szervezést – mondta David, és elővette a telefonját. – Vajon hol találunk jó szállást?

Mivel tudta, hogy David igazából nem vár választ a kérdésre, Caro felhozott egy témát, ami aggasztotta.

– Mielőtt mind útnak indultok északnak, megszagolhatnám a parfümöt? Csak mert amikor Aleckel voltam, mármint segítettem neki, készítettünk egyet. Szeretném ellenőrizni, hogy többé-kevésbé eltaláltuk-e.

– Sikerült kevernetek egyet? Meg se mertem kérdezni! Olyan lehetetlennek tűnt – ámuldozott Scarlet.

– Majd belehalt a kíváncsiságba – mondta David. – De nem volt hajlandó szólni.

Caro nevetett.

– Ez igazán tapintatos volt tőled! Akkor esetleg beleszippanthatnék a tiédbe…?

– Természetesen – mondta Scarlet. – De Caro! Velünk kell jönnöd! Azt akarom, hogy te szervezd meg az esküvőmet!

Tizenhatodik fejezet

David és Scarlet magukkal vitték Carót a Ritzbe kocsival, hátrahagyva a többieket a bárkán, hogy boldoguljanak maguk. Caro végre beleszippanthatott a parfümbe, amelyet jó nyolcvan évig féltve őriztek. Nem volt róla meggyőződve, hogy alkalmas esküvőszervezőnek, de abban biztos volt, hogy minden tőle telhetőt meg kell tennie, hogy a parfüm jó legyen.

Tisztában volt vele, hogy David és Scarlet nem látták egymást már egy ideje, így megfogadta, hogy elköszön, amint teheti, de abba belement, hogy Scarlet pezsgőt rendeljen nekik, míg David a becses üvegcsét kereste.

Bevitte a szobába, és átadta Carónak. Nem a René Lalique-féle gyönyörű kristályhattyúban volt, abból csak egy készült, de egy nagyon régi üvegcsében. Az üvegdugót régi ragasztószalaggal rögzítették, aztán később újabb rétegekkel.

– Érezheted az illatát, ha erősen szimatolsz – mondta Scarlet, amint leült Caro mellé a heverőre.

– Nem bánnád, ha kinyitnám?

Scarlet habozott.

– Csakis rajtad áll – folytatta Caro. – Csak ellenőrizni szeretném, hogy ugyanaz-e, mint amit Alec készít neked. De nem számít, szerintem imádni fogod Alec verzióját.

Scarlet hangosan fújt egyet.

– Nem. Nyissuk ki. Csak tudod, évekig nem nyitottam ki, meg akartam őrizni, ameddig csak lehet.

Beletelt egy kis időbe lehámozni a rétegeket, amelyeket Scarlet még gyerekkorában ráragasztott.

Scarleté volt az első szippantás.

– Ugyanaz az illat, mint amelyet akkor éreztem, amikor először megkaptam az üvegcsét nagyanyámtól. – Egy könnycsepp gördült le az arcán.

Kis szünet következett, amikor megérkezett a pezsgő és kitöltötték, aztán Carón volt a sor, belélegezte az illatot. Behunyta a szemét, visszaemlékezett Pascal fülledt laboratóriumára, és megállapította, hogy az illat nem egészen ugyanaz.

Időre volt szüksége, hogy kitalálja, hogyan közölje ezt, vagy hogy egyáltalán szükség van-e erre. Végül is Scarlet valószínűleg nem venné észre a hangyányi eltérést. Ugyanakkor nagyon fontos volt, hogy az illat megfelelő legyen. Ivott pár korty pezsgőt. Rájött, hogy muszáj megemlítenie.

– Nem egészen ugyanaz, mint amit Alec készít. El kellett jönnünk, mielőtt befejezhettük volna. El kell döntened, melyiket szereted jobban: ezt, amit hosszú évek óta ismersz, vagy Alecét, ami kicsit frissebb. Szerintem mindkettő jól állna neked.

Scarlet megérintette az arcát, és behunyta a szemét. Caro ráébredt, hogy ez a parfüm sokkal több, mint egy csodálatos illat, sokkal inkább egy emlék.

Megfogta Scarlet kezét.

– Mesélj nekem a nagymamádról. Persze csak ha szeretnél.

Scarlet mély lélegzetet vett, és megitta a maradék pezsgőjét.

– Szeretnék. Ő volt a támaszom, a példaképem, mindez egyszerre. Tudod, anyámnak mindig volt valami baja velem. Én vagyok a legidősebb gyerek, a két öcsém nem sokkal utánam született. Anyám mindig fiút szeretett volna, és bár örült, hogy segítek a ház körül, mindig őket részesítette előnyben. Mindig engem hibáztatott mindenért, olyasmikért is, amikhez semmi közöm nem volt.

– Ó, Scarlet! – Caro érezte, hogy az ő szeme is megtelik könnyel.

– De rendben volt ez így! Nagyanyám velünk élt, és ő szeretett. Megdicsért engem, éreztette velem, hogy fontos vagyok, és szép. Olyanokat mondott nekem, amiket az anyák szoktak mondani a gyerekeiknek, kivéve az enyémet. Az én anyám csak azt akarta, hogy jól viselkedjek, hogy helyesen cselekedjek, énekeljek a templomban, és hogy a megfelelő emberhez menjek feleségül. Azt nem akarta, hogy színésznő legyek, ó, nem! – Szomorúan elmosolyodott az emlékekre. – De a nagyanyám elmondta, hogy anyámnak mindig baja lesz velem, így sose felejtsem el, hogy ő mellettem áll, és ez mindig így lesz, még a halála után is.

Caro a poharáért nyúlt, és örült, hogy David újratöltötte. Tragikus volt, hogy ezt a csodálatos lányt nem szerette az anyja.

– Akkor az új parfümnek, amelyet Alec készít, pont ugyanilyennek kell lennie.

– Eljössz velem, és segítesz megtervezni az esküvőmet? – kérdezte Scarlet. – Anyám nem lesz ott, és ha ott lenne, akkor is csak átvenné az irányítást, amit utálnék.

Caro várt egy pillanatot. Nem annyira esküvőszervezőként, inkább pótanyaként lenne rá szükség. És bár Posy még nem ment férjhez, tudta, hogy egy anya szerepe a lánya esküvőjén főleg az, hogy azt mondogassa, „szerintem ez csodás lenne", kivéve, amikor már tényleg nem megy.

– Nagyon szívesen!

– Az a helyzet – mondta David –, hogy vissza kell mennem az Államokba egy hónapon belül. Annyi idő alatt meg tudunk szervezni egy esküvőt, mégpedig nem egy szokványos szállodában?

– Édesem, már az nagy szerencse lenne, ha egyáltalán találnánk egy szállodát ilyen rövid idő alatt – mondta Scarlet.

David elégedetten mosolygott.

– Szerintem, ha igazán szállodát akarnánk, kapnánk.

– De ha nem hagyományos szállodát akartok, biztos vagyok benne, hogy a McLean család és a Glen Liddell-i ház találna megoldást. – Caro ebben nem volt egészen biztos, de sok tettre kész munkás élt ott, ha megkérik őket, hogy rendezzenek esküvőt, akkor úgy lesz. – Bár természetesen Lennie-t kell megkérdeznünk, ő Alec nővére. Igazából az ő és Alec háza.

– Írok egy üzenetet, amit átadhatnál neki – mondta Scarlet. – Az úgy rendben lesz?

– Igazán elragadó lenne – mondta Caro, és remélte, hogy tényleg beválik. Nem akart nemet mondani Scarletnek, anyai érzéseket táplált iránta.

Miután nemet mondott a vacsorameghívásra, azt elfogadta, hogy taxit hívjanak neki, ami hazaviszi a bárkára, Caro elővette a telefonját, hogy felhívja Lennie-t. El kell mondania neki, hogy

mi történik. Aztán majd felhívja Alecet, vagy SMS-t ír neki. Jó oka van rá, nem tűnne ürügynek, rendben lesz. De aztán eszébe jutott Frazer. Azt várta, hogy lássa el hírekkel Murdo állapotáról. Gyorsan küldött neki egy SMS-t. *Murdo állapota változatlan, nem kell átjönnie. Még jelentkezem.*

Frazer szinte rögtön válaszolt is. *Egész pontosan mi baja van?*

Carónak nagyon nem fűlött hozzá a foga, hogy bármilyen valós információt kiadjon a pasasnak, mivel nem tudta, mire fogja felhasználni. Úgy döntött, hazudik. *Nem tudom. Később keresni fogom,* írta válaszul.

Aztán felhívta Lennie-t és megbeszélték, hogy mit mondjon Frazernek. Öt perccel később ismét írt a férfinak. *Murdo elesett, emiatt vérömleny keletkezett az agyában.*

Úgy gondolják, életben marad?, szólt az újabb kérdés.

Még három hét, hogy kiderüljön, írta Caro, anélkül hogy megnevezett volna bárkit is. Úgy gondolta, jó lenne, ha sikerülne ennyi ideig feltartani Frazert. Addigra tisztázhatnák a jogi kérdéseket, és törvényi úton megakadályozhatnák, hogy Frazer szabadon rendelkezzen Murdo birtokával.

Rendben, válaszolta a férfi. Caro ennyiben is hagyta.

Ezután üzent Lennie-nek. *Nem akarom megijeszteni, de mi lenne, ha esküvőt kellene rendeznie? Egy hatalmas, még meg nem határozott összeg fejében?*

Eltelt némi idő, mire Lennie válaszolt. *Semmit sem utasíthatunk vissza, ami bevételt jelent, de én személy szerint per pillanat inkább vájnám ki a saját szememet. Magának kellene megoldania.*

Amint biztosította Lennie-t a segítségéről, írt Alecnek.

Caro tervei közt nem szerepelt, hogy felutazzon Skóciába Rowannel, Aaronnal és Joe-val, de úgy tűnt, Skye így akarta. Legalább a repülőutat elintézte, persze Caróra maradt a neheze, összegyűjteni mindenki útlevélszámát, végül pedig megadta a saját hitelkártyaadatait.

Az út során Caro csöppet úgy érezte, mintha egy osztálykirándulást vezetne. Rowan hajlamos volt elcsavarogni Aaronnal, Joe-nak pedig teljesen idegen volt bármilyen időbeosztáshoz tartania magát, de valahogy mégis megérkeztek. Ewan üdvözölte őket, Heather férje, akiről Heather egyszer azt mondta, ő az az ember, aki megcsinálja mindazt, amit senki más.

– Helló, Ewan! – üdvözölte Rowan, és szeretettel megölelte a férfit. – Örülök, hogy látlak!

– Hát, szia – mondta Ewan, és alig észrevehetően bólogatott Rowan öröme láttán.

– Alec maga jött volna el, de bement a kórházba.

– Murdo? – Carónak egyszerre sírhatnékja támadt, és tudta, hogy nem csak egy idős ember esetleges halála miatt. – Jól van?

– Reméljük – mondta Ewan, miközben mutatta az utat. – Megműtik.

Carónak támadt egy ötlete.

– Ki tudna tenni a kórháznál? Fontos megbeszélnivalóm van Aleckel.

– Hogyan fogsz visszajönni a kórházból? – kérdezte Joe. – Azt hittem, a birtok elég messze van Glasgow-tól.

– Alec majd elvisz – mondta Caro kissé megnyugodva, mintha már jobban ura lenne a helyzetnek. Így tud beszélni

Aleckel a parfümről, elmondhatja neki, hogy amit készítettek, kissé eltér Scarlet mintájától.

Beletelt egy kis időbe Murdo nyomára bukkanni, mivel átvitték egy másik kórterembe, de végül megtalálta, és vele Alecet is, aki az ágy mellett ült, és épp tanulmányozott valamit.

– Helló – köszönt halkan Caro.

Alec úgy nézett rá, mintha kísértetet látna.

– Caro! Hát te mit keresel itt?

– Rowannel és a barátjával érkeztem, meg Joe-val, de valami fontosról kell beszélnem veled. David elment Scarleték házába és elhozta a parfümöt. Tartok tőle, hogy nem egészen ugyanaz, mint amiből Grasse-ban mintát vettünk.

– Biztos vagy benne? Valószínűleg megváltozott kissé a tárolás körülményei miatt.

– Más, de igazad van, tényleg nem olyan nagy a különbség… – Elhallgatott. Alec a parfümőr, nem ő. – David és Scarlet nemsoká eljönnek, és elhozzák magukkal, akkor megállapíthatod magad is.

Caro tisztában volt vele, hogy Alec nem bízott teljesen az orrában. És miért is tenné? Ritka tehetség volt az övé, és Alec nem is tudott róla.

– Miért jönnek ide? Csak hogy megmutassák nekem a parfümöt? – Alec zavarodottabb volt, mint bármikor azelőtt.

– Itt akarnak összeházasodni. Hosszú történet. – Caro nem gondolta, hogy Alec kíváncsi lenne David és Scarlet tervezett esküvőjének részleteire. – És mi van Murdóval? Azt hallottam Ewantől, hogy meg fogják operálni.

– Már megoperálták. Az éjszaka.

– Te jó ég! Vészhelyzet volt?

– Nem. A műtőkben manapság éjszaka sincs megállás. Minden jól ment. Arra várok, hogy magához térjen.

– Hozzak neked valami italt? Vagy ennél valami rendeset? Addig itt maradhatok vele.

Alec habozott. Caro látta, hogy tanakodik magában.

– Mióta vagy már itt? – kérdezte.

– Pár órája.

– Tarts egy kis szünetet. Én mellette leszek.

– De hát most szálltál le a repülőről…

– Minden rendben, még nem érzem az időeltolódást.

Alec megmosolyogta a vicckezdeményt.

– Akkor megyek, eszem egy falatot. Hozhatok neked is valamit?

Caro hezitált. Nem jutott eszébe semmi, amit szívesen megevett volna.

– Talán egy csésze teát.

– Meglátom, mit tehetek.

Nehéz volt megmondani, hogy mi történik Murdóval. Hasonlóan festett, mint amikor kómában volt, még a műtét előtt. De békés volt mellette ücsörögni. Annyi jövés-menésben volt része mostanában, hogy nyugtatóan hatott rá a csendes üldögélés. A táskájában ott lapult a Kindle, az utolsó pillanatban dobta be, de semmi kedve nem volt olvasni.

Alec egy nagy zacskó étellel tért vissza. Hozott teát, egy palack vizet, szendvicseket és csokoládékat.

– Gondoltam, az étel látványa meghozza az étvágyadat.

Így is lett. A teával kezdte, aztán elpusztította a szendvicseket, a vizet, majd a csoki egy részét.

– Máris jobb – mondta. – Nagyon köszönöm.

– Én köszönöm, hogy eljöttél. Így én is tudtam enni valamit, és jártam egyet.

Alec mosolygott, de Caro érezte, hogy feszengenek egymás jelenlétében.

– Szóval mennyi esélye van Murdónak a felépülésre?

– Jók a kilátások. Az operáció sikerült, és ha minden terv szerint megy, egy héten belül átvitetjük a vidéki kórházba.

– Az praktikus lenne.

– Valóban. Nehéz ilyen távol lenni otthonról, amikor annyi minden történik. – Hallatszott a hangján a fáradtság.

– A Frazer által piacra dobott földek ügye ennyire bonyolult?

– Bonyolult és költséges. De legalább a férfi, akinek a természetvédelmi területet eladtuk, belement, hogy visszavásároljuk. Persze az általa kifizetett árért, ami több, mint amit mi kaptunk, mert természetesen benne volt Frazer kenőpénze is. – Alec elfoglalta helyét Murdo ágya mellett.

Caro odavitt egy másik széket az ágy túloldalára, és leült.

– Nem tudom, hogy elég lesz-e, de Scarlet és David esküvője is bevételt jelent majd. Rövidesen beszélni fognak Lennie-vel ez ügyben. Természetesen a hotelben fognak megszállni, de igénybe fogják venni az idejét. Egyáltalán nem lelkesedett, amikor írtam neki a dologról, de azt is mondta, hogy nem utasíthat vissza semmit, ami pénzt hoz a konyhára. – Caro pár pillanatra elhallgatott. Alecet láthatóan kissé megrémisztette a gondolat, hogy két híresség az ő otthonában tartaná az

esküvőjét. – Tényleg hatalmas bevétellel járna. Egy ilyen rendezvényért nagyjából annyit kérsz el, amennyit csak akarsz. Talán még fedezné is a különbözetét annak, ami a föld eladásából megmaradt, és amit az eladó kér érte.

– Persze hogy segítene, ráadásul David a parfümért is fizetni fog nekem…

– Ha megfelelő – mondta Caro kissé meggondolatlanul, hisz sem az idő, sem a hely nem volt alkalmas rá, hogy felhívja Alec figyelmét az illat pontatlanságára. – De mennyit kérhetnél el érte?

Alec vállat vont.

– Nem tudom, de további üzletek lehetnek belőle. Így vagy úgy, de megkeressük a szükséges pluszpénzt.

És ekkor, miközben Caro bátorító szavakon törte a fejét, mozgást észleltek az ágyban.

Alec közelebb hajolt, és megfogta Murdo kezét.

– Te vagy az, Alexander? – kérdezte Murdo.

– Igen, apa, én vagyok.

– Jó látni, öregfiú – mondta Murdo. – Hosszú idő telt el.

A hangja kissé gyenge volt, de azért érződött benne a régi Murdo. De vajon az eszméletlenül töltött időre gondolt, vagy arra, amit Alec az otthonától távol töltött?

– Most már itt vagyok – mondta Alec. – Hogy érzed magad?

– Gyenge vagyok, mint egy kölyökmacska, de örülök, hogy látlak. – Murdo összevont szemöldökkel nézett Caro felé. – Ez kicsoda? A feleséged? Szép lány. Azt a másikat annyira nem kedveltem. Persze szép volt, mint a hajnal, de savanyú.

– Ő Caro – mondta Alec, láthatóan pironkodva. –

Gondoskodott rólad egy darabig, mielőtt megbetegedtél.

– Ha a betegségem előtt volt, miért kellett rólam gondoskodni?

Caro megfogta a másik kezét.

– Leginkább is azért voltam ott, hogy ne unatkozzon. Mindig megvert kétkezes bridzsben.

Öreg arcvonásait elnézve a gondolat örömmel töltötte el. Aztán eltorzult az arca.

– Sok hibát követtem el hosszú életem során – jelentette ki.

– Biztos nem túl súlyosakat – mondta Caro, aggódó pillantást váltva Aleckel. Nem akarták, hogy most letargiába essen. – Nem kellene szólnunk a nővérnek, hogy magához tért? – olvasta le Alec az ágy túloldalán ülő Caro szájáról.

– Jó ötlet – mondta Alec, és felállt.

– Ne! Majd én. Te maradj Murdóval. – Caro is felállt.

Alec a fejét csóválta.

– Inkább én mennék. Nem tart soká. Te maradj apával.

Caro visszaült, és megfogta Murdo kezét. Csupa csont és erek, Caro csak arra tudott gondolni, hogy mi mindent tettek ezek a kezek Murdo hosszú élete során. A legtöbb olyan dolog lehetett, amivel Caro nem értett egyet, lövöldözés, ölés, de bizonyára jó is volt közöttük.

Úgy tűnt, elmélkedő hangulata Murdóra is átragadt.

– Makacs vén bolond voltam, Caro – mondta. – Hagynom kellett volna, hogy Alec a maga útját járja. Sosem rajongott a vadászatért, de átkozott jó volt a műlegyes horgászatban.

– Tényleg? Maga tanította meg neki? – Caro szinte látta őket maga előtt, a férfit és a kisfiút, ahogy combig a gyorsan áramló

folyó vizében állnak, és a csalit a whiskyszínű vízbe dobják.

– Igen, de többnyire arra a vadászkísérőre bíztam a dolgot, aki akkoriban nekünk dolgozott. Ha közelebb álltunk volna egymáshoz, talán nem akart volna elmenni, és butaságokkal foglalkozni.

– Szerintem minden ember az, aki, bármit teszünk is – mondta Caro. – Szülőként szeretjük azt hinni, hogy ahogy bánunk a gyerekeinkkel, az valóban hat a személyiségükre, így aztán megtanítjuk őket szépen kérni és megköszönni dolgokat, hogy tegyenek rendet maguk után és hasonlók. De ma már nem hiszem, hogy ez túl sokat számítana. Azok az emberek válnak belőlük, akik. Szülőként mindössze annyit tehetünk, hogy megpróbáljuk életben tartani őket, hogy mit érnek el, az nagyrészt rajtuk áll.

– Szóval nem az én hibám, hogy Alexander nem akarta átvenni tőlem a stafétát?

– Nem hiszem. És bár nem akarja vezetni a birtokot, igazán szereti a földet.

– Valóban?

– Igen! Elvitt, hogy megmutassa a dombon túli részt. Ahol a tavacska is van – majdnem azt mondta, „amit eladott”, de még időben visszanyelte a szavakat. – Ahol a vidrák járnak, meg a kékes rétihéja.

– Ó, igen!

– Igazán szereti – ismételte Caro bénán. Már másodszor járatta a száját anélkül, hogy gondolkodott volna. Ha valamiről nem lett volna szabad beszélnie a törékeny Murdónak, az pont ez a földterület volt.

– Rossz emberekben bíztam meg – mondta Murdo hosszas hallgatás után. Caro azt hitte, elaludt.

Caro nem válaszolt. Csak megsimogatta a csontos kezet a hüvelykujjával. Nagyon megkönnyebbült, amikor hallotta, hogy Alec visszatért a nővérrel. Elnézést kért, és kiment a kórteremből.

A női mosdóba ment, és megmosta az arcát. Murdo nagyon törékenynek tűnt. Lehetséges, hogy haldoklik. Támasza akart lenni Alecnek, de nem akart közé és az apja közé állni, amikor úgy tűnt, hogy kibékülnek.

Egy nővér állt Murdo szobájának ajtajában, amikor visszatért. Gyorsan megpróbálta kideríteni, hogy ez jó jel-e, vagy sem.

– Maga bizonyára Caro – mondta a nővér vidáman.

Caro azt gondolta, ez nem feltétlenül rossz jel.

– Így igaz.

– Én Alison vagyok. Alec visszavisz Glen Liddellbe. Azt mondta, maga is jön.

Szóval ez volt ő Alecnek, valaki, akit elvisz egy darabon.

– Igen.

– Beugrom, ránézek Murdóra. Nagyon jó hír, hogy felébredt. Körülbelül fél óra múlva lejár a műszakom.

Caro a kórterem előtt várakozott, minden energiája elfogyott, lelkileg a fényes, zöld padlóra került. Tudta, hogy nemsokára jobb lesz. Az, hogy Murdo magához tért, és jót beszélgetett Aleckel, ragyogó hír volt.

Egy szülő elvesztése a legszörnyűbb dolog a gyermekünk elvesztése mellett (az utóbbiról, hála az égnek, nem volt

tapasztalata), de bizonyára tovább nehezíti a dolgot, ha a szülőnek és gyermekének lezáratlan ügye volt egymással. Ha Murdo úgy hal meg, hogy tiszteli Alecet, Alec pedig tudná, hogy Murdo valóban szerette, annak ellenére, hogy parfümöt akart készíteni, az sokban enyhítené a gyászt.

Amikor Alec kilépett az ajtón, így szólt:

– Ki kell hoznunk innen – aztán megindult a kijárat felé.

– De miért? – kérdezte Caro, igyekezve tartani vele a lépést. – Nekem úgy tűnt, tisztességesen ápolják.

– Semmi gond az ápolással – mondta Alec –, csak otthon kell lennie.

– Mi van a vidéki kórházzal? Nem úgy volt, hogy oda viszitek?

A férfi hirtelen megállt, Caro majdnem nekiütközött.

– Az embernek jogában áll ott meghalni, ahol akar, ha megoldható. És ő otthon akar lenni. Fogadhatunk ápolókat, szerezhetünk orvosi berendezéseket, felszerelést is, de a saját otthonában érje a halál.

Caro a hátsó ülésen találta magát, így a kétórás autóút során, amitől azt remélte, hogy majd alkalmat ad neki és Alecnek újra megélni azt az intimitást, amit Franciaországban, hallgathatta, ahogy Alison és Alec cseverészik. Sok közös barátjuk volt még az iskolából, és mindenkiről volt mit megtudni: hány gyerekük van, ki házasodik, ki válik éppen. Caro nem bánta volna annyira, ha legalább egy kicsit botrányos lett volna bármelyik eset is, de nem volt az.

Amikor végre hazavitték Alisont, és megérkeztek a házhoz,

Caro semmit sem akart jobban, mint egy hatalmas whiskyt és lehetőleg egy zabfalatot.

Lennie a kocsi ajtajánál termett, amint megálltak.

– Ó, hála istennek, hogy itt van, Caro! – mondta. – Úgy fest, hogy Skye elszökött egy sokkal fiatalabb férfival, akit csak sámánként emlegetett, Rowan pedig az állítólagos barátjával felment az egyik vendégszobába. Talán épp most esik teherbe, miközben beszélünk.

Lennie úgy nézett ki, mint aki nem tudja, hogy sírjon vagy nevessen. Caro megkönnyebbülésére az utóbbi mellett döntött, és megeresztett egy bánatos kacajt.

Caro mosolygott.

– Biztos minden rendben van, Lennie. Csak hadd szusszanjak egyet, és máris kiderítem, hogy mi történik.

– Beszélnünk kell apáról, Len. Haza kell jönnie.

– Ó, istenem, mennyibe kerülne az? – mondta Lennie. – És mi van ezzel az esküvővel, amit itt akarnak tartani? – Aztán felemelte a kezét. – Ne, ne is mondd. Ehhez whisky kell.

– De még mennyire! – helyeselt Alec. – És nem hinném, hogy egy blended megteszi. Menjünk, üljünk le – ezzel elindult a nappali felé, és a bárszekrényhez lépett. – Lennie – mondta Alec, miközben poharakat keresett, és whiskyt töltött –, első hallásra szörnyűnek tűnhet, de a pár, akik itt akarnak összeházasodni, David és Scarlet, igazán kedves emberek, és Caro is itt lesz, nem igaz?

– Természetesen. Ha beleegyezik, hogy itt legyen az esküvő. Scarlet kért meg, hogy segítsek. Az anyja kissé rémálomba illő, amennyire tudom.

Lennie ijedtében az arcához kapott.

– Erről jut eszembe, Caro, nem tudna felmenni és megnézni, hogy mit művel Rowan és az az Adónisz, ha megkérem? Én nem merem.

– Hadd igya meg előbb szegény az italát – mondta Alec.

– Lehúzom egyben, aztán kiütöm őket a whiskys leheletemmel – mondta Caro, és kezdte úgy érezni, hogy lassan megbolondul.

Lennie nevetett.

– Megnézem az ételt a tűzhelyen. Megint ragu lesz, de Heather készítette, szóval ehetőnek kell lennie.

– Már várom, hogy beszélhessek Heatherrel – mondta Caro, és szeretettel gondolt a nőre, aki az első barátja volt a Glen Liddell-i házban.

– Ő is nagyon fog örülni magának. Ő gondoskodik George-ról, amióta Murdo kórházban van.

Caro bólintott.

– Nagyon rendes tőle. – Aztán fújt egy nagyot. – És most jobb lesz, ha meglepem Romeót és Júliát.

Ahogy Caro felfelé ment, és érezte lába alatt a szőnyeget, amelyet a szövetszalag tartott egyben, elgondolkodott, hogyan fogja meggyőzni Scarletet, hogy az ócska valójában elegáns.

Tizenhetedik fejezet

Caro kopogtatott a vendégszoba ajtaján. Valaki sírós hangon mondta, hogy „szabad”.

Rowan és Aaron az ágyon ültek egymást átkarolva, mint két árva a hóban. Rowan szipogott.

– Anyát nem lehetett leállítani – mondta. – Folyton csak azt hajtogatta, hogy megrontott engem London. Hála istennek Joe a szárnyai alá vette, és elvitte magával.

– Mint egy sas? – kérdezte Caro. Rowan és Aaron értetlenkedve néztek rá, hát folytatta. – Nem érdekes. Az a helyzet, hogy ez az egész nagyon új még Skye-nak. Pár héttel ezelőtt még alig hagytad el a birtokot. Aztán egyszer csak Londonban termettél. Aztán a képed megjelenik egy pletykalapban. Most meg barátod van. Ezek nem tyúklépések, hanem strucclépések.

– Úgy érti, ez sok neki így egyszerre? – kérdezte Aaron.

– Igen! – mondta Caro, és örült, hogy legalább az egyikük megértette a lényeget. – De rendben lesz, biztos vagyok benne. Különösen, ha vele van Joe.

– Joe nem túl fiatal hozzá? – kérdezte Rowan.

– Nem gondolom, hogy feltétlenül együtt maradnak – mondta Caro, és arra gondolt, mennyire megnehezítené az

életét, ha Joe elköltözne a bárkáról. – De egyelőre rendben lesz ez így.

– Szerintem anya sem hiszi, hogy mi együtt fogunk maradni, de akkor is úgy lesz – mondta Rowan. – És a közös utazás csak még szorosabbra fogja fűzni a köteléket.

– Ó, drágáim! Módszeresen cincáljátok szegény anyád idegeit. Ahhoz, hogy elszakadjon nála a cérna, és elszálljon a sztratoszférába az aggodalomtól, már csak az kell, hogy bejelentsd, hogy terhes vagy. – Carót hirtelen elragadta az érzés, hogy milyen szörnyű is lenne ez. – Ha terhes vagy, csak holnap mondd el nekem.

Aaron kissé döbbentnek tűnt, Rowan pedig kissé szemtelenül rámosolygott.

– Még jó, hogy nem vagyok terhes. Túl fiatal vagyok hozzá!

– Attól, hogy fiatal vagy, még megtörténhet, ugye, tudod.

Rowan könnyei már szerencsére elapadtak, és a szemét forgatta.

– Könyörgök! Caro! Nem kell kioktatni minket arról, hogyan születnek a kisbabák.

– Hála istennek, hogy ez a helyzet. Most lemegyek, és megnézem, hogy elkészült-e a vacsora, és ha igen, le kell jönnötök enni. Aztán elmegyek Skye-hoz, jöttök ti is, és elmondom neki, hogy milyen megfontolt, felelősségteljes fiatalok vagytok. – Az ajtóhoz ment, de miután kinyitotta, megtorpant. – Úgyhogy ezt a szerepet legyetek majd szívesek játszani, amikor ott leszünk nála.

– Én nem vagyok színész – mondta Rowan. – Csak Aaron az.

– Azért csak próbálkozz – mondta Caro, és visszament a

földszintre.

Körülbelül egy órával később Caro átment Skye házába Rowan és Aaron társaságában, s közben rácsodálkozott, hogy minden olyan könnyednek érződik Skóciában, és hogy ez milyen csodálatos. Valami azonosíthatatlan illat érződött a levegőben. A levelek most kezdtek sarjadni, minden csupa ígéret volt. Egy mókuscsaládot pillantott meg, ahogy végigszaladtak egy ágon, és sarjadó páfrányokat vett észre az erdőben.

– Ez egy lenyűgözően szép hely – mondta.

– Tényleg az! – helyeselt Aaron. – Nagyon szerencsés vagy, hogy itt nőhettél fel – mondta Rowannek.

– Ugyanilyeneket mondj Skye-nak, és egy pillanat alatt megkedvel – mondta Caro. – És most készüljetek!

Skye épp a legfelső gombját gombolta be, amikor kinyitotta az ajtót. Nem tűnt túl boldognak, hogy megzavarják, és elég egyértelmű volt, hogy mit csináltak Joe-val. Caro egyszerre érezte mulatságosnak és kínosnak a helyzetet. Remélte, hogy Rowan és Aaron, akik kicsit lemaradtak mögötte, nem vették észre a gombot, és hogy nem fog nekik feltűnni a testbeszéd sem.

– Skye! Hogy van? – kezdte Caro, mintha a legjobb barátnők volnának, és ez baráti látogatás lenne.

– Helló.

Caro látta rajta, hogy próbál érzelemmentes maradni. Erre még szélesebb mosollyal reagált.

– Van rá esély, hogy ihatnánk valamit, ami nem csupa koffein? Valami olyat, ami nem tart ébren egész éjszaka. – Egy

kissé hűtlen volt Lennie-hez, akinek volt borsmentateája a konyhaszekrényben, de ez volt a legjobb, amit ki tudott találni, hogy behívassa magát a házba.

Megjelent Joe.

– Caro! – derült fel, mintha hetek óta nem látták volna egymást. Előrelépett és megölelte. – És Rowan és Aaron is itt van veled?

– Igen. Beszélni szeretnének magával, Skye, és én azt mondtam, eljövök velük.

Skye kinyitotta az ajtót annyira, hogy mindenki bemehessen, mire Gally kilőtt rajta. Míg nézte, ahogy a kutya örül Rowannek, Caro óhatatlanul arra gondolt, milyen ironikus, hogy Skye a szextől féltve a lányát dührohamot kapott, miközben ő maga sem jár elöl túl jó példával.

– Készítek teát – mondta Skye, és eltűnt.

Rowan mindenkit a nappaliba vezetett, Caro leült, és azon gondolkodott, mit fog mondani Skye-nak. Körbenézett a szobában. Álomfogók, fura szobrok és képek tömkelegére számított, ahogy az egy „hippipipi" otthonához illene. De semmi ilyesmi nem volt, a szoba nyugalmat árasztott, és ízlésesen volt berendezve. A szürke és kék színek az égboltot idézték, a székeket puha, vaskos pokrócok borították.

A könyvek már árulkodóbbak voltak. A címek mindenféle fura témákat ígértek, az auralátástól a vízzel történő álomfejtésig.

Skye egy tálcával tért vissza a szobába. Nagyon szép bögréket hozott, egy komplett készletet és házi készítésűnek tűnő süteményeket, amelyeket akár maga is süthetett. Caro látta

Joe-n, hogy úgy érzi, megtalálta spirituális otthonát.

– Tudom, miért jött, Caro – kezdte Skye, miután szétosztotta az italokat. – Meg akar győzni, hogy teljesen rendben van, ha Rowan körbetúrázza a világot egy fiatalemberrel, akivel csak most találkozott.

– Egyáltalán nem ezért – mondta Caro. – Azért jöttem, hogy meggyőzzem, rendben van az, ha Aaron itt marad egy darabig Rowannel. Már megmondtam nekik, hogy szerintem túl fiatalok az utazgatáshoz.

Aaron és Rowan vágyakozva pillantott egymásra.

– Én úgy tizennyolc éves voltam, amikor először nekivágtam – szólalt meg Joe.

– Fiúknál más a helyzet – mondta Skye, Caro pedig bólogatott.

– Nem értem, mennyiben – ellenkezett Rowan. – Jövőre művészeti iskolába akarok menni, nem lesz már rá időm, ha most nem teszem meg.

– De nem kellene vizsgákat tenned még a művészeti suli előtt? – kérdezte Caro. – És az a hely nem egy börtön, a szünetek idején utazhatsz.

– Ez is igaz – mondta Joe.

– És a művészeti iskola irányt mutat majd, hogy merre is utazz – mondta Caro. – Amúgy meg lehet, hogy utazhatsz egy keveset Európában még előtte is. – Skye-ra nézett. Szép volt, de akár egy kő. A szex Joe-val nem puhította meg túl hosszú időre.

– Bárcsak sose mentél volna Londonba! – mondta Skye.

– Hé! Mindenkinek el kell jutnia Londonba egyszer – mondta Joe. – Még akkor is, ha az ember amúgy a

paradicsomban él. – Úgy mosolygott Skye-ra, hogy attól egy kőszobor is ellágyult volna.

Mindenki a teáját szürcsölgette. Senki sem szólt egy szót sem, mígnem Caro, aki már nagyon szeretett volna lefeküdni aludni, megszólalt:

– Miért nem sétálunk egyet, Skye? Nem kéne Rowanről és Aaronról beszélnünk a jelenlétükben. – Barátságosan rájuk mosolygott. – Csak görcsössé tesz minket.

– Oké – mondta Skye, és felállt. Nemcsak megjelenésre volt szép, a mozgása is az volt. Caro magabiztosságának nem tett jót.

Elsétáltak a tó partjáig, mindketten örömüket lelték az igazán szép estében. Egy csapat kacsa repült el felettük, fokozva a varázslatot. Egyikük sem szólalt meg egy darabig, talán nem akarták elrontani ezt a szépséget.

– Biztos azt gondolja, hogy a bolhából elefántot csinálok – kezdte Skye..

– Nem – mondta Caro. – Egyáltalán nem így gondolom. Azt gondolom, hogy kénytelen volt elfogadni, hogy a gyönyörű lánya felnő, és mintha az egész egy csapásra történne.

– Azt hiszem, valóban ilyen érzés. De én csak azt akarom, hogy megőrizze a tisztaságát.

– Attól függ, mit ért tisztaságon, mert lehet, hogy az a vonat már elment, nem tudom biztosan.

Skye sóhajtott egy nagyot. Aztán lehajolt egy kavicsért, és elhajította úgy, hogy az többször megpattant a víz felszínén.

– Azt hiszem, meg kell ismernem ezt az Aaront, és csak reménykedhetek, hogy megunják egymást.

– Ez a legjobb módszer – mondta Caro. – Tartsa itt őket,

egymás közelében, és még akár úgy is dönthetnek, hogy nem illenek össze. Vagy rájönnek, hogy lelki társak – hirtelen ásított egyet. – Jobb lesz, ha visszamegyek. – Egy pillanatra elhallgatott. – Kicsit megbékélt a gondolattal, hogy Aaron itt marad Rowannel?

– Hagynom kellene, hogy egy szobában aludjanak?

– Nem, ha nem akarja. Ezért is jobb, ha itt maradnak magával. Semmi sem tartaná vissza őket, ha a nagy házban aludnának.

Amint elindultak a ház felé, Skye belékarolt, ami kissé furán érintette Carót.

– Mit tudna mondani nekem Joe-ról? – kérdezte.

Amennyi bosszúságot Skye okozott neki, Caro elgondolkozott, hogy válaszul tegyen-e valami csípős megjegyzést kitartott, fiatal férfi szeretőkkel kapcsolatban, de úgy döntött, nem süllyed ilyen mélyre.

– Igazán rendes férfi. Csak ennyit. – Azt, hogy egy olyan igazán rendes férfi, aki szereti a függetlenséget, és akinek azóta nem volt komoly barátnője, hogy Caro megismerte, már nem tartotta kötelességének megemlíteni.

Amikor Caro visszaért a nagy házba, Lennie-t és Alecet a kis szalonban találta. Ez is tele volt trófeákkal és sötét tölgyfa bútorokkal. A függönyök rendetlenül lógtak, és bár lehet, hogy a reggeli órákban besütött a nap az ablakon, a többi napszakban sötét volt. És nem is takarították.

– Itt fogjuk elhelyezni apát – mondta Alec. Sokkal lazább volt, amit Caro a jó minőségű whiskynek tudott be.

– Némi takarítást igényel majd – mondta Lennie. Ő is ellazult, de kissé reálisabban látta a dolgokat.

– De teljes mértékben kivitelezhető – mondta Caro. – Kivisszük innen a bútorokat, és elrakjuk őket valahova. Jól lepucoljuk őket, aztán csak azt rakjuk vissza, ami elfér Murdo kórházi ágya mellett.

Alec széles mosollyal fogadta az ötletet, amit Caro szintén a whiskynek tulajdonított.

– Mi lesz az esküvővel? – kérdezte Lennie.

– Ó! Arról meg is feledkeztem! – Caro elpirult, úgy elszégyellte magát. – Scarlet kézzel írt magának egy üzenetet ez ügyben. Nem akarta, hogy én írjak SMS-t. A bőröndömben van. Megyek, idehozom.

– Nem sürgős – mondta Lennie. – Az SMS is rendben lett volna, de igazán aranyos tőle, hogy így gondolta. – Tovább vizsgálgatta a szobát. – Gondolja, hogy ez a szoba is kellene az esküvőhöz?

– Minden helyre szükségük lesz, minden négyzetcentire – mondta Caro. – Persze csak feltételezem, de minél több helyet használnak fel, annál több pénzt kérhetnek érte.

– Végül is mennyit kérhetünk? – kérdezte Lennie.

– Utána kell néznünk, de szerintem legalább tízezer fontot.

– Az rengeteg pénz – mondta Lennie. Aztán felsóhajtott. – De minden pennyre szükségünk lesz, ha hazahozzuk Murdót.

– És ha visszavásároljuk a földet – tette hozzá Alec.

– Lehet, hogy választanunk kell, hogy melyik legyen? – mondta Lennie. – Lehet, hogy őrültség arra gondolni, hogy hazahozzuk apát, és magánápolókat fogadunk mellé és

hasonlók.

– Az a nővér, Alison, tudod, akit elhoztunk. Alig várja, hogy ne Glasgow-ban kelljen dolgoznia, és közelebb lehessen az otthonához – mondta Alec.

– Nem ez a probléma – mondta Lennie. – Hanem a pénz!

– Valahogy összeszedjük. És ha nem vásároljuk vissza a földet, ám legyen. – Alec elszántnak tűnt. – Hosszú éveken át nélkülöztem apámat, duzzogtam, nem voltam könnyű eset. Szeretném ezt most jóvá tenni.

– Helyes! – mondta Lennie, Caro pedig próbálta elrejteni a könnyeit. Csodás volt, hogy apa és fia végre közel kerültek egymáshoz.

– Megyek, fel is hívom a kórházat – mondta Alec. – Kíváncsi vagyok, hogy van apa. Talán azt is sikerül kiderítenem, mikor lehetne átköltöztetni – azzal Alec kiment a szobából.

– Nem hiszem, hogy a mobilja működne idebent – mondta Lennie kissé szégyenkezve Alec hirtelen távozása miatt.

– Semmi baj. Aggodalomra semmi ok, de…

Lennie vette a lapot.

– Ó, szegény lány! Bizonyára kimerült. Ideje lefeküdnie. – Elgondolkodott. – Szerintem a rózsaszín szoba lenne a legjobb, bár attól tartok, nincs megágyazva…

– Semmi gond – mondta Caro. – Tudom, hogy hol van az ágyneműtartó. Majd én megcsinálom. Van elég dolga. De én most felmegyek, ha nem bánja.

Miközben Caro megtalálta a lepedőket és egyéb ágyneműket, és megágyazott, rájött, hogy oda minden esélye, hogy összejöjjön Aleckel. És bár sok gyakorlati oka volt, hogy

miért nem érdeklődik iránta, mint nő iránt, Alec bizonyára mutatta volna valami jelét, ha ugyanazt érezné, mint ő.

Bár fáradt volt, ébren feküdt az enyhén szöszös ágynemű közt, egy szebb napokat is látott matracon, a minden mozdulatra nyikorgó ágyon. A párnák hepehupásak voltak, és dohosak. Átkozta magát, amiért nem hozta el a saját párnáját, vagy legalább egy kis levendulaolajat, amit ráhinthetett volna mindenre.

De nem is a kényelmetlenség tartotta ébren, hanem hogy próbálta kitalálni, mit kezdjen magával.

Megígérte Scarletnek, hogy segít neki az esküvőnél, és kegyetlenség lenne Lennie-t magára hagyni a feladattal, míg Alec megszállott módjára kórházzá akarja változtatni a ház egy részét. Ez azt jelenti, hogy maradnia kell.

Bár már késő volt, küldött Frazernek egy üzenetet, megírta benne, hogy Murdo állapota változatlan.

Aztán már azt kívánta, bár ne tette volna. Azonnal válasz érkezett: *Tényleg? Akkor lehet, hogy kissé fel kell gyorsítanom az eseményeket.*

Már nemcsak teljesen éber volt, hanem szörnyen aggódott is.

Egy idő után felkelt, és lement a földszintre. Tudta, hogy van egy palack whisky a konyhaszekrényben, ugyanúgy, ahogy Skye házában kellett lennie egy üvegcse nyugtató illóolajnak. Ez már csak így megy.

Megtalálta a palackot, aztán tejet melegített. Egy kanál méz és egy nagy korty whisky tesz majd róla, hogy elaludjon. Majd reggel elrendezi magában a dolgokat.

Miközben felvitte a bögréjét, eszébe jutott, hogy vajon hol

lehet Alec. Talán a kunyhóban, ahol a parfümöket készíti? Vagy a házban valahol? Nem gondolta, hogy az utóbbiban. A női intuíciója megsúgta volna neki.

Miután szokott időben felébredt a rossz alvás után, eszébe jutott, hogy sürgősen meg kell találnia Alecet. Beszélnie kell vele Frazerről. Elmondhatta volna a nővérének is, de Lennie már így sem tudta, hol áll a feje, miután egyszerre kell hazahoznia a mozgásképtelen apját, és megszerveznie a hírességek esküvőjét a házában, amelyet legutóbb talán ötven éve festettek ki.

Miután készített egy csésze teát, és talált egy kis kenyeret és vajat (Heather leghamarabb egy óra múlva bukkan fel), Caro úgy gondolta, tesz egy sétát a birtokon. Az majd segít kitisztítani a fejét. Aztán meg kell találnia Alecet.

Valahogy nem lepődött meg, amikor egy férfi és egy kutya sziluettjét pillantotta meg a tóparton. Lehet, hogy sosem lesz a lelki társa, de meglehetősen összhangban voltak.

A bögrét, amit elvitt magával, és azóta kiürült, a kölcsönvett régi esőkabát zsebébe tette, majd csatlakozott Alechez. Gyönyörű reggel volt. A tó vize mintha üvegből lett volna, felette ködfoltok lebegtek, melyeknek rózsás színezetet adott a felkelő nap.

– Hé! – monda halkan Alec, amikor észrevette, hogy Caro közeledik.

– Neked is hé – válaszolta, és nem bírta ki mosolygás nélkül, amivel elárulta, mennyire örül, hogy látja.

George, Murdo rossz hírű kutyája odaszaladt hozzá.

– Nehogy lepisilj! – üdvözölte Caro a kutyát, de tartotta a

tisztes távolságot.

– Hogyhogy ilyen korán ébren vagy? – kérdezte Alec. – Mert én kutyát sétáltatok, és közben töröm a fejemet, de te?

– Olyan szép idekint, hogy már csak emiatt is érdemes ilyen korán kijönni, de téged kerestelek. Kaptam egy SMS-t Frazertől tegnap este.

– Igazán?

– Kissé aggasztó volt. Megírtam neki, hogy Murdo állapota nem változott, mire azt válaszolta, hogy fel kell gyorsítania az eseményeket egy kicsit.

– Te jó isten – mondta Alec, aztán hosszú pillanatokig nem szólalt meg. – Az a helyzet, hogy találkozóm lesz a jogtanácsosokkal ma reggel. Ki kell találnunk, hogy szabadulhatunk meg ettől az ügyvédi meghatalmazástól, amit kicsalt.

Caro néha azt kívánta, bárcsak ne dolgozna benne ilyen erősen a kötelességtudat. Ez is egy ilyen pillanat volt.

– Szeretnéd, hogy mellette legyek?

Alec jobb kedvre derült.

– Megtennéd? Az csodálatos lenne. De tényleg meg akarod tenni azt a hosszú utat, hogy az öregúrral ücsöröghess?

– Most, hogy már ébren van, egész szórakoztató – mondta. – Bár valamit ki kell találnunk, nehogy azt higgye, őrködöm felette. Valami majdcsak eszembe jut.

– Megkérem Ewant, hogy vigyen el kocsival.

– Jobb lenne, ha magam mehetnék. Kölcsönkérhetek egy kocsit? Így nem vagyok kötve senkihez.

– Persze hogy kölcsönkérhetsz egy kocsit, de mi van, ha

Frazer felbukkan, és eldurvulnak a dolgok? – A homlokát ráncolta, látszott rajta, hogy aggódik.

– Boldogulok – mondta Caro. – A kórházban mindig vannak körülöttünk. De biztonságosabb lenne, ha Murdót át tudnánk költöztetni a vidéki kórházba. Addig úgysem hozhatjuk haza, amíg a szobája el nem készül, és minden sokkal egyszerűbb lenne, ha nem háromórányi távolságra lenne.

– Meglátom, mit tehetek – mondta Alec, és Carónak szemernyi kétsége sem volt, hogy Murdo nemsokára a vidéki kórházban lesz.

Caro próbált nem arra a sok-sok dologra gondolni, amit inkább csinálna egy gyönyörű skóciai reggelen, ahelyett hogy egy beteget őriz. Persze átvillantak a fején, és az egyik dolog a ház előkészítése volt az esküvőre. Nagyon szerette átalakítani a dolgokat, és tudta, hogy a fél évszázadnyi szemét selejtezése és a jó darabok kiválogatása nagyon is kedvére való lenne.

Már órák óta Murdóval volt, és azon töprengett, hogy visszamehetne-e Glen Liddellbe. Murdo aludt, és minden csendes volt, amikor egy ápolónő lépett be.

– Ó! Alison, ugye? – ismerte fel Caro.

– Igen! Üdv, Caro. Mindent megszerveztek, elszállítjuk. Alkalmas az időpont, nincs annyi dolgunk, és az ágyával is boldogulnánk – mondta.

Halkan beszélgettek az átköltöztetésről, hogy Murdo vajon hogy fog reagálni rá, és hasonló dolgokról, amikor Frazer megjelent az ajtóban.

– Jól hallottam, hogy átköltöztetik máshova? – kérdezte.

Alison és Caro meredten néztek rá. Aztán Caro agya beindult.

– Igen! Hadd meséljek róla. – Belekarolt, és suttogni kezdett. – Nem akarok a nővér előtt beszélni. Jöjjön a társalgóba, ott most nem lesz senki. Sőt – folytatta, és közben teljes fordulatszámon járt az agya –, menjünk is ki, ott nyíltan beszélhetek.

Szerencsére Frazer látszólag nyugodtan követte Carót a kórház parkolójába.

– Elszállítják! – mondta, mintha olyan információt osztana meg vele, amit a férfi még nem tud. – Vészhelyzet van.

Frazer meg sem próbálta palástolni elégedettségét a hír hallatán.

– Ó! És miféle?

Caro látványosan megvonta a vállát.

– Nem tudom a pontos orvosi okát, de próbálják megmenteni az életét.

– Tudja, hová viszik?

– Edinburghba.

– Melyik kórházba?

Carónak fogalma sem volt az edinburghi kórházakról. Az ajkába harapott, és a fejét csóválta.

– Mondták, hogy melyikbe, de nem emlékszem. Ha hallanám a nevet, felismerném.

– A Királyi Kórház?

– Az, az! De nemsokára indulnia kell. Valami olyasmit mondtak, hogy rohamkocsival viszik, megkülönböztető jelzéssel.

– Maga is megy?

Caro a fejét csóválta.

– Jelentenem kell a családnak, és majd ők mennek. Ezért kell magának rögtön indulnia! A kórház bizonyára értesíti őket, és egyből indulnak.

Amikor Frazer végre elindult, remélhetőleg az edinburghi Királyi Kórházba, Caro felhívta Alecet, és elmondta neki, hogy mi történt.

– Murdóval maradok, amíg biztonságban be nem teszik a mentőbe. De most komolyan, Oscar-díjat érdemelnék a kis alakításomért.

– Elintézem, hogy megkapd – mondta kedvesen Alec. – És én, vagyis mi, nagyon, de nagyon hálásak vagyunk neked. Valószínűleg megmentetted az öregúr életét.

– Nem szükséges hálálkodnod – mondta Caro, de nem fejezte be a mondatot. Szeretetből tettem, mondta magában.

Tizennyolcadik fejezet

Másnap reggel Caro egy kisebb tömeget talált a konyhában. Ott volt Heather, Lennie és Rowan Aaronnal. (Aaron tehéntejért jött, nem ízlett neki a kendertej, sem a többi növényi tej, amit Skye hűtője kínált.)

Az üdvözlések, ölelések, kérdések, válaszok és a temérdek köszönöm után Caro végül leült a konyhaasztalhoz némi marmite-tal megkent, teljes kiőrlésű pirítóssal. Lennie leült vele szemben.

– Míg Murdót őrizte, beszéltem Scarlettel telefonon. Olyan kedves! Ki gondolta volna, hogy ilyen normális.

– Tudom. És még inkább így fogja gondolni, ha meglátja, hogy milyen elragadó.

– Hát, nemsokára szemügyre vehetem. Dél körül érnek ide. Sikerült lefoglalnom nekik a legjobb szobát a szállodában, amelyet valószínűleg épp most takarítanak patyolattisztára. – Lennie kortyolt a teájából. – Jellemzően kissé rusztikusabb a stílusuk.

Caro elgondolkodott.

– David és Scarlet tényleg nagyon lazának tűnnek, és jól érezték magukat a bárkán, de ha meglátják, hogy milyen itt valójában, lehet, azt fogják gondolni, hogy túl… autentikus.

– Ó, remélem, nem! Most, hogy volt időm átgondolni, már kifejezetten örülök az esküvőnek. Ez olyan dolog, ami eszembe sem jutott volna, amikor Murdo még ereje teljében volt, de így, hogy most már az itteni kórházban van biztonságban, közel, de mégsem a házban, igazán jó ötletnek tűnik. Nálunk megvan a kívánt környezet, felállíthatunk egy nagy sátrat, szúnyogháló is lesz, arra az esetre, ha a kis vérszívók megjelennének.

Caro látta, hogy Lennie tényleg sokat gondolkodott a dolgon.

– Ha esküvői helyszínt működtet az ember, az a lényeg, hogy csak annyi esemény legyen, amennyit ő akar. Egy vagy kettő évente, ha túl nagy felhajtásnak tűnik.

– Jaj, nem! – mondta Lennie. – Jókora bevételforrásnak tekintem a jövőre nézve. A helyiek panziókat működtethetnének, nagyon kifizetődő lehetne. – Elhallgatott, a lelkesedése mintha alábbhagyott volna. – Viszont tényleg vissza kell szereznünk azt a darab földet. Nem lett volna szabad elkerülnie tőlünk. Nagyon fontos része a birtoknak.

– És hogy alakul az ügy?

– Hát, Alec beszélt a férfival, aki megvette, és boldogan eladja nekünk, de mint bizonyára értesült róla, nem tudjuk a teljes árat kifizetni.

– Az esküvő bevétele talán elég lesz rá?

– Remélem, de természetesen az esküvőből befolyt pénz nem lesz egészében tiszta haszon.

Caro evett volna még egy falat pirítóst, de nem akart ropogtatni.

– És hogy boldogul Alec a jogtanácsosokkal?

– Azt gondolom, jól. Hála az égnek, készek várni, hogy kifizessük őket.

– Minden rendben lesz, Lennie – mondta Caro. – Majd mi teszünk róla, hogy minden rendben legyen. – Meglepetésére könnyeket látott ennek a máskor oly összeszedett nőnek a szemében.

– Köszönöm. Általában értékelem az ilyen kihívásokat, de most nagyon aggódtam Murdo, no meg a rémes Frazer miatt. És a lányom miatt is, aki több ezer mérföldre van innen az első gyerekével.

– De ő jól van, ugye? – Caro próbálta elképzelni, mit érezne, ha Posyt és az újszülött gyerekét egy idegen országban kellene hagynia.

– Minden a legnagyobb rendben vele! Nélkülem még jobban is boldogul, biztos vagyok benne.

– Bőven volt oka aggodalmaskodni mostanában, és tényleg szörnyű elképzelni, hogy valaki eladja az ember feje fölül a házat, hogy úgy mondjam.

Lennie bólogatott.

– Igen, és most Scarlet idejön, és meglátja, hogy milyen lerobbant ház is ez valójában. Aztán elmegy, és valahol máshol tartja meg az esküvőjét. Egy rendes kastélyban, ahol a szőnyeget nem szövetszalag tartja egyben.

Ennek valóban fennállt a lehetősége; végső soron Scarlet csak Rowan kézzel rajzolt képeit látta, a valóságban nem biztos, hogy olyan elbűvölően hat a nagy ház a tó mellett.

– Nos, teljes felújításra már nem lesz időnk, mielőtt megérkezik, de talán megnézhetnénk a templomot. Lesz ott

virág?

– Nem. Csak istentiszteletkor helyezünk el virágokat, az meg csak havonta egyszer van.

– Akkor csináljuk azt. Sokat számít, és kivitelezhető. És ami fontosabb, Lennie, kicsit eltereli figyelmét a gondokról.

A templom egyszerű, fehérre festett épület volt, nagyon kevés díszítménnyel, eltekintve a családnak címzett színes üvegablaktól.

Megtöltöttek két vázát levelekkel és vadvirágokkal, volt ott gyűszűvirág, aranyeső és réti füzény is.

– Kár, hogy már nincs harangvirág – mondta Caro. – Tudom, nem kéne leszedni, de mennyei az illata.

– A harangvirág illatos? – kérdezte Lennie meglepetten. – Nekem sosem tűnt fel.

A visszaúton a ház felé Caro úgy érezte, már jobban érti, miért akarta Alec a parfüm iránti szenvedélyét olyannyira titokban tartani a családja előtt. Persze hogy illatos a harangvirág! Isteni illata van!

Mielőtt Scarlet és David megérkezett, Caro alig tudta meggyőzni Lennie-t, hogy ne állítsa ki a személyzetet (vagyis Heathert, Ewant és Rabet a füstölőből) felsorakozva, levett sapkával üdvözölni a vendégeket. Lennie-nek meggyőződése volt, hogy a hollywoodi előkelőségek igényt tartanak az ilyesmire. És ami azt illeti, egy részük valószínűleg tényleg elvárná, látta be Caro.

De Scarlet nem várt el semmilyen ceremóniát. Érkezése pillanatától kezdve el volt ragadtatva mindentől.

– Ó, tisztára olyan, mint egy filmben, amit gyerekkoromban láttam! Trófeák a falon, és minden szétesőben. Imádom! Hány embert tudnánk itt elszállásolni?

Lennie az egész házat készült felajánlani, beleértve a hálószobákat is, de Caro közbelépett.

– Nos, nyilván Lennie döntése, de a földszinti szobák nagy része és az emeleti két hálószoba a rendelkezésetekre áll.

– Hadd ismerkedjek még a hellyel egy kicsit – mondta Scarlet. – David, te mit gondolsz?

– Azt gondolom, hogy amit te szeretnél, pont azt szeretném én is.

– Bárcsak minden férfi ilyen nyájas lenne! – mondta Lennie. – Bár az én drága Tarquinom is meglehetősen nyájas volt. – Felsóhajtott, aztán folytatta: – Hadd mutassam meg a könyvtárat, páratlan hangulata van.

Kicsit később, valószínűleg belefáradva a bútorokkal teli, fakazettás szobák megtekintésébe, David megpihent.

– Hol van Alec? Itt van nálam a parfümminta. – Carót kérdezte, aki erre kérdőn Lennie-re nézett.

– Korán elviharzott egy találkozóra a jogtanácsosokkal, de remélhetőleg nemsokára hazaér – mondta Lennie bocsánatkérőn.

– Ki kér kávét? – kérdezte Heather, kezében egy tálcával. – A teasütemény házi készítésű.

Erre még Scarlet is szünetet tartott, a ház felderítésében, és követte a többieket a nappaliba.

– Ez a sütemény elképesztő! – mondta David.

– Lehetne ez az esküvőnkön is? – kérdezte Scarlet.

– Vagy lehetne ez az ajándék a vendégeknek – mondta Caro. – Így még jobban fogják értékelni. Szépen becsomagolhatnánk, és kedves ajándék lenne tőletek a vendégeiteknek.

– Hány ember férne el itt? – kérdezte Scarlet. – Kis esküvőt szeretnénk, de tudják, hogy megy ez, végül mindig nagyobbra sikerül, mint ahogy az ember eltervezte.

Míg Lennie Scarlet kérdéseire válaszolt (ahogy Caro magában megállapította, rendkívül hatékonyan), Caro kibámult az ablakon. Alec kocsijára lett figyelmes, ahogy beáll a ház elé, a kereke nyomán röpködött a murva.

Felállt, hogy elé menjen és felkészítse. Feszélyezné, ha a szobába lépve csupa olyan emberrel találná szemben magát, akikre nem számított.

– Caro! – mondta Alec, ahogy észrevette az ajtóban. – Istenem, el nem tudom mondani, mennyire örülök, hogy látlak.

– Én is örülök, hogy látlak – mondta, és elcsodálkozott magán, hogy mennyire tudja palástolni az örömét. – Itt van David és Scarlet, az esküvőről tárgyalnak épp. Te hogy boldogultál?

– Jól! Nagyon is jól! Minden megoldódott. Frazer ügyvédi meghatalmazása nincs többé, nekem viszont már van.

– Ó! Ezt el lehet intézni Murdo beleszólása nélkül is?

Alec mosolygott.

– Murdo beleszólt! Mind elmentünk a kórházba, és ő aláírt mindent, amit kellett. Az évek során olyanok voltunk, mint két bika, akik egymásnak feszülnek, most meg olyan volt az apám, mint egy kezes bárány.

Caro nevetni kezdett, részben afeletti örömében, hogy ez a

szörnyű veszély már nem fenyegette a családot.

– Eszembe nem jutott volna bárányhoz hasonlítani.

– Talán kissé túlzás is, de az biztos, hogy olyan jól megértjük egymást, mint még soha. Nagyon hálás volt, hogy áthozattuk a kis kórházba, és közelebb lehet az otthonához.

– Ugye nem mondtad neki, hogy ennek az is az oka, nehogy Frazer eltegye láb alól, hogy olyan helyen legyen, ahol a nővérek mind ismerik, és nem hagyják magára egy pillanatra sem?

– Túl sok lett volna ez így neki! De azt mondtam, hogy hazahozzuk, amint lehet. Komolyan, mintha egy könnycseppet láttam volna a szeme sarkában. Ilyet csak akkor láttál tőle, ha elpusztult egy kutya.

– Ó… – mondta Caro. – A kutyáról jut eszembe, hol van George?

– Nem fogod kitalálni. Ewan elvitte apához a kórházba. Olyan boldogok voltak, hogy viszontláthatják egymást, el nem tudom mondani!

– Nem sok kórház lehet, ahol megengedik, hogy bevidd látogatóba a kutyádat.

– Igyekeztünk feltűnés nélkül intézni, csodás élmény volt az öregnek. Amikor itthon van, George mindig Murdo ágyában alszik.

– Lehet, jobb lenne túlesni David és Scarlet esküvőjén, még mielőtt hazahoznátok. Elhozták a parfümöt. Megállapíthatod, hogy különbözik-e, vagy sem.

– Hát, nem voltunk elégedettek vele, amikor eljöttünk Franciaországból, úgyhogy bizonyára kell még javítanunk rajta.

Együtt mentek be a házba. Caro szinte lebegett a boldogságtól, ahogy Alec kettejüket emlegette, a lába szinte nem is érintette a kopott, skót kockás szőnyeget.

David és Alec férfias gesztussal megölelték és meglapogatták egymást, és valószínűleg a hangok hallatán Scarlet is lejött az emeletről. Nem lehetett nem észrevenni, mennyire hasonlított egy Disney-hercegnőre.

– Imádom a házat! – lelkendezett Scarlet. – Egyszerűen tökéletes!

– Öööö, nem mondanád, hogy kicsit, nos, lerobbant? – kérdezte Alec elégedetten, mégis kissé döbbenten.

– De az, kedvesem! Bocsánat, úgy beszélek, mint valami szétszórt liba.

– Egyáltalán nem – mondta Lennie. – Nagyon is figyelmes ügyfél. – Lennie már láthatóan lazább volt, ami jót jelentett. – De látnia kell a Michael Kirköt. Caróval feldíszítettük virágokkal, hogy még különlegesebb legyen.

– Gyalog vagy kocsival érdemes menni? – kérdezte David.

– Kocsival – mondta Caro némi gondolkodás után. – Bár azon gondolkodom… Alec! Lennie! Van valaki itt a környéken, aki meg tudná oldani, hogy David és Scarlet lovas kocsin közlekedhessen az esküvő napján?

– Úristen, az fantasztikus lenne! – kapta a kezét Scarlet az arcához.

– Van egy vadászhintónk – mondta Alec. – Eléggé poros, de helyre tudnánk pofozni.

– Az öcsém úgy érti, találni fogok valakit, aki helyrepofozza – helyesbített Lennie. – És így is lesz. Tudok is egy nagyon szép

felföldi pónit, szürke pettyes, amit befoghatnánk elé.

– Ez mennyeien hangzik! – mondta Scarlet. – De most menjünk, nézzük meg a templomot.

Alec maradt, Caro a társasággal ment, hogy megnézzék a kis templomot a dombon. Csoda szép volt, és bár Caro mostanában nem gondolt a házasságra, úgy érezte, ez a hely tökéletes lenne. Csak a közeli barátok és a család, aztán mind lesétálnának a dombról a házhoz, a násznép az újdonsült férj és feleség mögött.

Lennie elmondott minden tudnivalót Scarletnek a pappal való egyeztetésről és az esküvő technikai részleteiről (egy barátjuk lánya előző évben ment férjhez a templomban, így naprakész volt a témában), Caro pedig az esztétikai kérdésekben adott neki tanácsot. Az egyszerűség volt a kulcsszó, mert helyénvaló, diszkrét, stílusos és könnyebben kivitelezhető.

Amint visszaértek a házba, Caro látta, hogy Lennie az ebéd miatt aggodalmaskodik. Ugyan volt egy hatalmas fazék skót húsleves a konyhán, amivel egy cserkészcsapatot is jól lehetett volna lakatni, de vajon megfelel-e ez az étel egy feltörekvő filmsztárnak és a híres lovagjának?

David mentette meg a helyzetet.

– Édesem, asztalt foglaltunk ebédre, és még Alecnek is el kell hoznunk a parfümöt, hogy befejezhesse a munkát.

– Mikorra legyen kész? – kérdezte Alec.

– Melyik? Az esküvő vagy a parfüm? – kérdezte David. – Lehetőleg két héten belül.

– Annyi idő alatt aligha szerzek ruhát! – mondta Scarlet. – De tudom, hogy nemsokára forgatásod lesz, és haza kell

menned.

Ifjú sztár létére, aki megkaphat bármit, amit akar, Scarlet nagyon higgadtan kezelte, hogy ilyen sietős tempóban kerül sor a menyegzőjére. Valószínűleg azért, mert ismerte a filmipart, és készen állt áldozatokat hozni, gondolta Caro. Bár úgy fest, mint egy Disney-hercegnő, nem várta el, hogy úgy is bánjanak vele.

– Ebéd után visszajövünk a parfümmel – mondta David Alecnek. – Itt leszel?

– Legkésőbb háromra visszaérek. Jó lesz így?

Meg is egyeztek, Scarlet és David kilőttek a bérelt kocsijukkal.

Caro csalódására Alec nem várta meg a levest.

– A bankba kell mennem. El kell intéznem egy rövid távú hitelt, hogy azonnal visszavásárolhassuk a földet. Nem érzem magam biztonságban, amíg újra nem a miénk.

– Feljelentetted a rendőrségen Frazert? – kérdezte Caro.

– Nem vagyunk meggyőződve róla, hogy amit tett, az törvénybe ütköző. Végső soron Murdo beleegyezésével történt. Fontosabb, hogy tudassuk vele, hogy már nem adhatja el a földet, és ha jót akar magának, Glen Liddellnek még a közelébe se jön a jövőben.

– Nagyon vészjóslóan beszélsz – mondta Caro.

– Tényleg? Komolyan is gondolom.

– Helyes! Később találkozunk.

Caro bement a házba, nem akarta látni, ahogy Alec elhajt. Sosem volt benne egészen biztos, hogy mikor fogja viszontlátni, vagy hogy egyáltalán találkoznak-e még, és ez óhatatlanul elszomorította.

Lennie-t a konyhában találta, tele volt esküvői tervekkel, ami az ő szempontjából lakberendezési terveket jelentett.

– Tudom, Scarlet azt mondja, hogy imádja az egészet úgy, ahogy van, de ez az én otthonom. Feltett szándékom, hogy kihozzam belőle a legjobbat. Nem fogunk semmit se túlzottan megváltoztatni, de legalább tiszta legyen minden.

– Murdónak is berendeznek egy szobát? – kérdezte Caro.

– Őszintén szólva jobb szeretném, ha a kórházban maradna az esküvő utánig, de ha Alec ragaszkodik hozzá, és elég jól van ahhoz, hogy hazajöjjön, nem állok a dolog útjába.

Heather egy tányér levest tett Caro elé.

– Jó látni, hogy ilyen jól kijönnek egymással, amikor ennyi éven át haragban voltak.

– Így igaz – mondta Lennie. – Szörnyű lenne Alecnek, ha Murdo úgy halna meg, hogy nem álltak szóba egymással. Sosem tenné magát túl rajta.

– Milyen filozofikus, Lennie – mondta Caro lenyűgözve.

Lennie sugárzott.

– Ugye, ugye? Tudok én, ha akarok. Heather, hány férfiembert tudunk keríteni, hogy megcsinálják a festést, mit gondol?

– És a lovas kocsiról sem szabad megfeledkeznünk – szólt közbe Ewan. – Intézkedjek én ez ügyben?

Máskor Caro nagyra értékelte volna ezt a beszélgetést, és vágyott volna rá, hogy munkásruhát húzhasson, bútorokat tologathasson és szobákat rendezhessen át, de ezúttal csak Alecen járt az esze.

Nemsokára megszagolja a parfümöt, amelyet Scarlet

magával hozott, és elviszi Franciaországba, hogy befejezze az újraalkotott illatot, amin olyan keményen dolgoztak ők ketten. Pascalnál megvan minden, amire Alecnek szüksége lehet, ha itthon maradna, rendelnie kellene hozzávalókat, ami várakozással járna. Amikor a parfüm már tökéletes lesz, majd hazajön, és ennyi. Vajon játszhat majd bármilyen további szerepet az életében? Murdót már nem kell őrizni, Rowan pedig kibékülni látszik az anyjával. Caro természetesen maradni akart az esküvőre, hisz megígérte Scarletnek. És aztán? Egyszerűen csak visszamegy a bárkára, a régi életébe? Az nagyon unalmas lenne.

David és Scarlet, miután megebédeltek, visszatértek, Caro üdvözölni akarta őket. Amikor belépett a nappaliba, Scarlet épp beszélt.

– Annyira sajnálom. Nyilván rettentő szentimentálisnak tartotok, de nem válhatok meg még egyszer ettől a kis fiolától.

Caro észrevette az üvegcsét az asztalon. Alec, David és Lennie mind Scarletet nézték, aki láthatóan szégyellte magát, sőt a könnyeivel küszködött.

– Alecnek nagyon nehéz lesz pontosan előállítani az illatot, ha nincs nála az eredeti, hogy dolgozhasson belőle – mondta David gyengéden.

– Tudom, de férjhez megyek. Ez egy stresszes időszak. Szükségem van a nagymamámra, és ő ebben az üvegcsében van. – Scarlet a füle mögé igazított egy kósza hajtincset, és szipogott.

– Talán az lenne a legjobb, ha befejezném úgy, ahogy korábban elterveztem – javasolta Alec. – Igazán csodás illat, és

Caro is azt mondja, hogy remekül illene hozzád.

– Az nem lenne ugyanaz – mondta Scarlet. – És az úgy nem jó nekem.

– Akkor mitévők legyünk? – kérdezte David. – Nincs időnk elmenni Aleckel Franciaországba.

– Nem is kell – mondta Scarlet. – Caro majd elmegy vele. Ő emlékszik az illatokra. Ha eltalálják a megfelelőt, ő tudni fogja.

Úgy tűnt, mindenki kicsit megnyugodott, kivéve Alecet.

– Nos? – fordult Caróhoz. – Eljössz?

Esdeklő arckifejezése mutatta, hogy gyors választ vár, a kérdésből pedig kiderült, hogy nem tartja magától értetődőnek, hogy Caro vele tart.

Caro a fejét csóválta. Nem mehetett. Megígérte Scarletnek, hogy segít az előkészületekben, és Lennie-nek is. Hogy boldogulna Lennie nélküle, aki biztosítja róla, hogy minden rendben lesz?

– Nem mehetek. Annyi mindent kell itt megszervezni.

– Most komolyan – mondta Scarlet meglepő szigorral. – A parfüm fontosabb, mint az, hogy a szarvastrófea a falon pókhálós-e, vagy sem. Különben is, a pókhálót az Államokban a tündérek függőágyának hívjuk – a komoly arckifejezése mindenkit megnevettetett.

– Persze hogy elmehet! – mondta Lennie. – Boldogulni fogunk. Különben sem maradnak távol sokáig, nem igaz?

– Remélem, hogy nem – mondta Alec. – Már a célegyenesben voltunk a parfümmel, amikor el kellett jönnünk.

– És mi lenne, ha már indulnátok is? – javasolta David. – Én megszerzem a repjegyeket, Caro menjen csomagolni, Alec, te

meg felhívhatnád Pascalt, hogy számítson az érkezésetekre.

David nem parancsolgatott, csak javaslatokat tett, amiket senki sem kérdőjelezett meg. És miközben Caro felment az emeletre, hogy eljátssza a szerepét és csomagoljon, megértette, hogy Scarlet miért szereti ennyire. Biztonságérzetet adott neki, gondoskodott róla, szerette; ez valóban ellenállhatatlan kombináció.

Scarlet rövidesen csatlakozott Caróhoz a vendégszobában.

– David intézi az utatokat, Alec Pascallal beszél, Lennie meg mindjárt hoz neked egy italt. – Scarlet az ágyon ült, és mintha egy teljesen más fiatal nő lett volna, mint aki az előbb nem tudott megválni a nagyanyja parfümjétől.

– Scarlet, biztos nem engeded meg Alecnek, hogy magával vigye a parfümöt Franciaországba?

Scarlet szeme elkerekedett.

– Drágám! Ha a parfümöt magával vinné, akkor nem vinne téged! Nem volt kérdés – cinkosan mosolygott Caróra. – Jó voltam, nem igaz?

– Tényleg jó voltál! – mondta Caro egy pillanat múlva, amikor rájött, hogy Scarlet csak színészkedett, és bár tényleg szerette a nagyanyját és a parfümjét, nem kötődött hozzá annyira, mint azt a lenti előadásában elhitette mindenkivel.

– Tennem kellett róla, hogy elmehess Aleckel. Tudod, milyenek a férfiak. Időnként kell nekik egy kis segítség.

– Te jó ég! És mi van, ha nem kellek neki? – Caro tipródott. Annyira akarta ezt, de vajon Alec is így érzett?

– Akar téged! Csak nem tudja, hogy hozza össze. Szóval – Scarlet Caro kézipoggyászára fordította a figyelmét. – Én úgy

tudtam, Franciaországban melegebb van, mint itt.

– Így van! Gyorsan kellett csomagolnom, és a skót időjárásnak megfelelően.

– Nincs nálam sok ruha, máskülönben kölcsönadnék neked néhányat. – Scarletet láthatóan zavarta Caro egyhangú farmerja és pulóvere, és nem amiatt aggódott, hogy melege lesz.

Abban a pillanatban megjelent Lennie két pohár whiskyvel. Az egyiket odaadta Carónak.

– Biztos nem kér semmit? – kérdezte Scarletet.

– Én nem kérek semmit, Carónak viszont szüksége van olyan ruhákra, amelyeket felvehet a Côte d'Azurön. Tud segíteni?

– Scarlet… – szólalt meg Caro, de rögtön el is hallgatott. Se Scarlet, se Lennie nem figyelt rá.

– Boldogan kölcsönadok Carónak bármit, amit csak szeretne – mondta Lennie. – Menjünk, és kutassuk át a szekrényemet.

Lennie szekrényének a tartalma nagyjából olyan volt, mint amire Caro számított. Sok szoknya és felső, a szoknyák javarészt skót kockásak. Szép ruhák voltak, és illettek Lennie-hez, de egyik sem volt Caro stílusa, és nem érezte volna jól magát bennük, még ha vékonyabbak is lettek volna a saját ruháinál.

– Ez nagyjából mind téli ruha, nem?

– Ami azt illeti, nyáriak, de Skóciában gyakran nincs nagy különbség a kettő közt – mondta Lennie. Elhallgatott egy pillanatra. – Valószínűleg jobban jár, ha megkérdezi Skye-t, hátha ő tud adni valamit. Már ha nem allergiás a pamutkartonra.

Caro inkább sült volna meg egy Lennie-től kapott tartán rakott szoknyában és kötött pulóverben, mint hogy csak egy

sálat is kölcsönkérjen Skye-tól.

– Biztos van itt valami… – mondta, és pont annyira nem gondolta így, ahogy a hangján hallatszott.

– Látom, hogy egyik sem igazán jó ezek közül, de nézzünk meg egy másik szekrényt. Az öltözőszobában van.

Az öltözőszobát nagyrészt kitöltötte egy hatalmas, antik, viktoriánus szekrény, ami két kisebb tükrös szekrényből és középen egy fiókos szekrényből állt. Vele szemközt egy öltözőasztal volt, láthatóan ugyanabból a garnitúrából.

Lennie kinyitotta az egyik szekrényt.

– Ebben tartom azokat a ruháimat, amelyek soha többé nem jönnek már rám, de nincs szívem kidobni őket.

– Uramisten! – sikkantott Scarlet, és majdnem ugrálni kezdett izgatottságában. – Egy Laura Ashley! Van egy eredeti Laura Ashley-je a szekrényében!

– Csodálom, hogy egyáltalán hallott Laura Ashley-ről – mondta Lennie, közben elővette Scarlet örömének a tárgyát, és maga elé tartotta. – Akkor viseltem először, amikor megismerkedtem a drága Tarquinnal a nyolcvanas évek elején.

Egy nyári ruha volt, finom pamutból, ibolyakék, levendula és halványzöld virágmintákkal. Szűkített volt derékban, és álomszép.

– Egy nagy, hálós alsószoknyával viseltem, valahol itt lesz, enyhén merevített.

– Lehet alá venni melltartót? – kérdezte Caro.

– Ó, igen. A pántok elég szélesek. Próbálja fel! – Lennie odanyújtotta Carónak. – Csodás ruha.

– De még ha rám jönne is, nem hiszem, hogy jól mutatna a

csupasz karom, és hogy férne ez bele a bőröndömbe? – kérdezte Caro, és vágyakozva nézte a ruha finom mintáját.

– Felpróbálni! – vezényelt Lennie és Scarlet egyszerre, amire nem lehetett nemet mondani.

Kissé úgy érezte magát, mint egy menyasszony, amikor felhúzták a ruha cipzárját. Tökéletesen illett rá. Lennie megtalálta a hálós alsószoknyát, Caro ebbe is belebújt. Scarlet addig húzogatta és igazgatta a ruhát, míg teljesen jól nem állt.

– Most nézd meg! – Scarlet gyengéden a tükör felé tolta Carót.

Gyönyörű ruha volt. Caro szépnek érezte magát, mint egy fiatal lány, és furamód kissé franciának is, holott ez a ruha ízig-vérig angol volt.

– Kiscsibének öltözött a vén tyúk? – kérdezte a tükörképétől.

– Nem! – tiltakozott Scarlet.

– Ne vegye fel az alsószoknyát, ha aggódik – mondta Lennie.

– Milyen a karom? – Caro oldalt fordult, hogy lássa, kövér-e a karja.

– Integess! – utasította Scarlet. – Rendben van. Nem lötyög.

– Én már óvakodom az integetéstől – mondta Lennie. – Leverem a vázát az asztalról a konyhásnéni-karommal. De magának nagyon szép karja van.

– Nos, imádom a ruhát, Lennie, és igazán meghat, hogy kész kölcsönadni nekem, de nem fog beleférni a bőröndömbe – mondta Caro, és próbálta palástolni vágyakozását.

– Azt bízza csak rám – mondta Lennie. – A csomagolás a szuperképességem. Hadd lássam a bőröndjét!

Tizenkilencedik fejezet

Alig egy órával később Alec és Caro már a hatalmas, villámgyors luxus bérautó hátsó ülésén ült, és a reptér felé tartottak. Alec tiltakozott az ötlet ellen, de mivel Lennie korábban felajánlotta, hogy bármikor elviszi Davidet és Scarletet a közeli szállodájukba, minden ellenállását félresöpörték.

– Igazán kedves – mondta Caro, mielőtt Alec újabb indokot talált volna, hogy ne fogadják el David ajánlatát. Imádta a gondolatot, hogy Aleckel egy autó hátsó ülésén utazhat Glasgow-ba.

Elhelyezkedtek a kocsiban, de mivel feszélyezte őket a sofőr jelenléte, egyikük sem akart igazán beszélgetni. Caro kibámult az ablakon, és az események forgatagán gondolkodott, ami ilyen hirtelen útnak indította Franciaországba. Két jó tündér is volt, aki lehetővé tette. Az egyik Scarlet, aki ragaszkodott hozzá, hogy nem adhatja ki a kezéből a parfümjét, a másik pedig Lennie, aki mindenáron be akarta tenni a gyönyörű ruháját Caro bőröndjébe. Carónak nem volt szíve azt mondani, hogy talán esélye sem lesz felvenni. Lennie és Scarlet annyira örültek, hogy jó rá, és – ezt Carónak is be kellett látnia – valóban jól állt neki. De Alec észrevenné egyáltalán, ha felvenné? Lehet, hogy csak a segítségére számít? Vagy fontos neki, legalább egy kicsit?

Csókolóztak Franciaországban. Talán ha visszamennek, újra megtalálják azt a hangulatot is? De rájött, az talán csak testi vonzalom volt. Bármennyire szerette és akarta Alecet, nem akart csak „épp kéznél lenni”.

A gondolatait hirtelen megakasztotta valami: észrevette, hogy a kisujjuk összeért az ülésen. Odanézett, és azt látta, hogy Alec az ablakon néz ki. Egy pillanatra megfordult a fejében, hogy talán szándékosan csinálta, aztán ismét behunyta a szemét.

Pascal a korlátnál várta őket a reptéren. Mosolygott, természetes könnyedsége láttán Caro azonnal francia üzemmódba váltott. Szeretettel megölelték egymást.

– Csodálom, Caro, hogy minden szükséges holmiját be tudja pakolni ebbe a kis bőröndbe – mondta Pascal, és udvariasan átvette tőle. – Se a barátnőm, se a húgom nem lenne képes erre.

Caro biztosra vette, hogy ezt dicséretnek szánta, de kissé el is szomorodott. Nem helyes, ha olyan nőnek mutatkozik, akinek minden holmija belefér a kézipoggyászába. Egy rendes női poggyász tele van a világ összes cuccával (vagy kozmetikumával), bárhova megy is.

– Hát, dolgozni jöttünk! – mondta vidáman. – Amíg kölcsönkérhetek egy laborköpenyt, rendben leszek.

– Ma este nincs munka – mondta Pascal határozottan. – De attól tartok, el fogom rabolni Alecet egy találkozó erejéig más parfümkészítőkkel. Hallották az elveszett illat történetét, és kíváncsiak a részletekre. De Amelie már várja, hogy kényelmesen kettesben vacsorázhassanak, Caro.

Caro nagyon kedvelte Pascalt, de ettől most felment benne a pumpa. Ugyanúgy képes volt részletesen beszámolni a parfümről, mit Alec, sőt úgy érezte, még jobban is. De túl fáradt volt ahhoz, hogy ügyet csináljon ebből.

– Pont erre van szükségem – mondta, és ez kis híján igaz is volt.

– Igen – mondta Alec. – Holnap a lehető legkorábban munkához kell látnunk. Vissza kell mennünk Skóciába, amilyen hamar csak lehet.

Pascal Alec vállára tette a kezét.

– Apád még mindig nagyon beteg, szívből sajnálom.

– És Carónak meg kell szerveznie két híresség esküvőjét – tette hozzá Alec vidámabban.

– Amelie biztos el lesz ragadtatva, ha mesél róla.

Caro megállapíthatta, hogy bár Pascal jóképű volt, és elragadó, elég korlátolt elképzelései voltak arról, hogy mi érdekli a nőket. Megkönnyebbült, amikor eszébe jutott, hogy Amelie nem az a típusú nő, aki mindenáron celebpletykákat akarna kicsikarni belőle.

Egy ízletes, könnyű vacsora és pár pohár bor bizonyult Caro minden vágyának. Ő és Amelie egy kis asztalnál ettek a *terrasse*-on, ahová odahallatszott az időnként feltörő férfinevetés az egyik szoba ablakán át.

– Pascal tagja egy parfümőrcsoportnak, időnként összejönnek. Nagyon hasznos lehet Alecnek megismerni őket, máskülönben megmondtam volna Pascalnak, hogy máshol gyűlésezzenek.

Caro hangulatára bizonyára hatott a bor és az étel, ismét

kedvelte Pascalt. Valószínűleg Alec üzleti érdekeit tartotta szem előtt.

Másnap reggel Caro korán kelt, lezuhanyozott, felöltözött, majd a konyhába ment, hogy kávét keressen. A reggeli várhatott, de a koffeinre most azonnal volt szüksége.

Alec már ott volt, és úgy tűnt, örül, hogy láthatja.

– Ó, nagyszerű, már ébren vagy! Pascal adott egy kulcsot, amint készen állunk, mehetünk is a laborba. Akarsz reggelizni?

– Hát, egy vajas kenyér nem ártana – mondta, bár tudta, hogy Alec azt szerette volna hallani, hogy nemet mond. – De mivel nyilván sietnél, elvihetem, és megehetem a kocsiban is – mondta Caro fintorogva. – Van kocsink?

– Öööö… hát… nincs – mondta Alec.

– Hívjunk akkor taxit? – Rápillantott a telefonjára, és látta, hogy még csak reggel hét óra van.

– Nem kell. Van járművünk, csak nem autó. Hanem egy motor.

– Uramisten! – Volt idő, amikor Caro boldogan a kedvében járt volna rajongása tárgyának. De azok az idők már elmúltak. – Még sosem ültem motoron, és nem most akarom elkezdeni.

– Pascal adott mindkettőnknek motorosruhát és sisakot. Gondoltam, jó móka lenne átsuhanni a francia vidéken.

– Az „átsuhanni” szó az, ami aggaszt engem.

Alec megérintette a karját, és rámosolygott.

– Megígérem, hogy nem fogok suhanni.

Caro úgy gondolta, Alec nem mosolyog eleget, de amikor mosolygott, annak alig tudott ellenállni.

– A bekötőút végéig veled tartok, de ha nem tetszik, nem megyek tovább.

– Teszek róla, hogy elnyerje a tetszésedet. És ha odaértünk a laborba, elhozom neked életed legjobb croissant-ját, megígérem.

Miközben belebújt a motorosruhába, ami nagy megkönnyebbülésére kicsit nagy volt neki, Carónak eszébe jutott, hogy megtiltotta Posynak, hogy valaha is egy motor hátulján utazzon. Amikor felhúzta a nagy, egyrészes védőruhát a vászon rövidnadrágra, amelyet Lennie a tudta nélkül a táskájába csempészett, úgy döntött, hogy Posy soha nem fog értesülni erről az útról.

Alec nagyon nyugodtan ment a bekötőút végéig, ami aránylag hosszú volt, így jó próbának tűnt. A kezdeti rémület után Caro kezdett kicsit ellazulni. És a romantikus énje nagyra értékelte, hogy átkarolhatta a férfit, akit szeret, még ha ő látszólag nem szerette annyira viszont.

Alec letette a lábát az aszfaltra, amikor megálltak a bekötőút végén.

– Na, benne vagy?

Caro bólintott.

– Ha nem gyorsítasz nagyon, amint az országúton vagyunk.

– Megígérem, hogy vigyázok rád. És ha úgy érzed, túl gyorsan megyek, csak szorítsd meg a derekamat.

– Alec, halálfélelmemben fogok beléd csimpaszkodni. Nem fogod megérezni, hogy jobban szorítalak.

– Akkor kiabálj. És majd gyakran hátrapillantok, hogy lássam, jól érzed magad. – Elhallgatott pár pillanatra. – Tényleg nagyra értékelem, hogy hajlandó vagy erre. Próbáltam autót

bérelni, de semmit sem találtam.

– Nem gond – mondta Caro. – De most induljunk, mielőtt elvesztem a hidegvéremet.

Nagyon igyekezett előhívni a belső Audrey Hepburnjét, elképzelte, hogy Rómában van egy Vespa hátulján. A *Római vakáció* volt az egyik kedvenc filmje. Sajnos sokkal gyorsabban mentek, mint amire egy Vespa képes lett volna.

Ám kipróbálta azt, amit Joe tanácsolt neki egyszer idegesség esetére, és elkezdett mélyeket lélegezni. Bevált, és nemsokára már nem kellett Audrey-nak képzelnie magát, hogy élvezze a motorozást, őszintén örömét lelte benne. És az út utolsó része, Grasse szűk és meredek utcáin, valóban olyan volt, mint egy filmben.

Azért kissé reszketett. Nem sikerült a sisakot kikapcsolnia. Alec segített, és le is vette a fejéről, miután kioldotta a kapcsot. Összeborzolta Caro haját.

– Nem akarhatod, hogy a világ megtudja, hogy motoron ültél. Még én is tudom, hogy a „sisakhaj" nem jó dolog – mondta, és csak vigyorgott. – Nagyon jól viselted! Motoroscsajt faragok belőled egy nap.

Caro próbált valami frappáns válasszal előállni, de nem tudott. Remegett a lába, és bele kellett kapaszkodnia Alecbe.

– Felviszlek a laborba, aztán hozok reggelit. Kérsz egy brandyt a kávédba?

– Ami azt illeti, igen – felelte, és közben azt gondolta, ez is csak Franciaországban történhet meg.

Itt van – mondta Alec. – Ez lenne az. Tényleg annyira más?

Caro behunyta a szemét, és belélegezte a parfümöt.

– Nem sokban különbözik, de, sajnos, nem ugyanaz.

Az volt a baj, hogy bár Caro emlékezett a Scarlet antik üvegcséjébe zárt illatra, nem tudta, hogy mit kellene hozzáadni ehhez, hogy megegyezzen a Scarlet-féle mintával. Azt is megértette, hogy milyen nehéz Alecnek, hisz megvan minden szükséges technikai tudása, de nincs különleges illatmemóriája, mint neki.

Alec még egyszer beleszippantott.

– Talán a tetején lévő illatjegyek különböznek egy picit. Mit gondolsz? Valami kissé kesernyés kéne még? Vetiver? Keserű narancs?

– Nem tudom – mondta Caro.

– Tudod, mit? Ugorj el ebédet venni nekünk. Szükséged van egy kis szünetre. Ne siess, keress valami tartalmas ennivalót.

– Ne finom legyen, csak laktató?

Alec bólogatott.

– Attól tartok, éhen halok.

Jó volt kilépni a meleg laborból, a szabad levegőn a feje és az orra is kitisztulhatott. A nap ragyogóan sütött, és bár jólesett érezni az arcán a melegét, be akarta szerezni az ebédet, még mielőtt megengedett volna magának pár percet, hogy kiélvezze, és lazítson.

Egy keskeny sikátoron át ment, amiről tudta, hogy a főutcára nyílik. Itt egy nagy, kör alakú szökőkút volt, a vizén megcsillant a napfény, meg kávézók, melyek teraszán sok-sok ember épp ebédelt. Mások nagy sietségben voltak, hónuk alá csapva az ebédre szánt bagettet, voltak, akik megálltak beszélgetni, megint

mások csak integettek ismerőseiknek, vagy arcon csókolták őket (háromszor), mielőtt továbbmentek volna ügyeiket intézni.

Egy sor robogó eszébe juttatta Carónak az ideutat a motoron, és azon kapta magát, hogy mosolyog. Élvezte a motorozást, amikor már nem rettegett. A szökőkút elbűvölte, és miközben a vízcseppeket bámulta, felfigyelt egy apró csemegeboltra. Odament, és benézett a kirakaton át.

Úgy tűnt, főleg felvágottakat árultak, szalámit, sonkát, számtalan kolbászfélét és sajtokat. Egy polcon *flûtes*-t látott, amiről biztosan tudta, hogy friss, és hogy isteni finom sajttal és pástétommal. Képtelen volt ellenállni, és vett egy palack rosét, bár tudta, hogy valószínűleg úgysem isszák majd meg.

Kissé megbánva, hogy megterhelte a táskáját a borral, Caro elindult felfelé egy lépcsőn. Grasse nem tartozott a Côte d'Azur ragyogó városai közé, mint Nizza vagy Antibes, de Carónak tetszett a hétköznapi hangulata. Olyan hely volt, ahol igazi emberek éltek és dolgoztak, és akadt néhány gyönyörű villa is eldugva magas kapuk és falak mögé.

Most, hogy megvette az ebédjüket, végre leülhet egy padra, és behunyt szemmel a nap felé fordíthatja az arcát. Ettől majd új erőre kap, és visszamehet a laborba a parfüm problémájával foglalkozni.

Talált is egy padot, és kényelmesen elhelyezkedett pár percnyi napfürdőzés erejéig. De miközben átadta magát az áldott melegnek, ami nemsokára perzselni fog, figyelmes lett egy illatra is, ami ingerelte az orrát.

Csukva tartotta a szemét, és megpróbálta azonosítani. Édes volt, kissé émelyítő is, emlékeztette a liliom illatára, amiről nem

tudta eldönteni, hogy szereti-e vagy utálja. De ahogy beszippantotta az illatot, rájött, hogy akár ez lehet Scarlet parfümjének a hiányzó eleme; alig mert megmozdulni, nehogy semmivé váljon. Ez lehetne az a különleges adalék, ami tökéletessé tehetné az illatot.

Csak az volt a baj, hogy a két rendelkezésre álló minta az eredetiből parányit különbözött egymástól. Valószínűleg a tárolásukhoz volt köze a dolognak, de Caro úgy érezte, hogy azt kellene újraalkotniuk, amelyet Scarlet ismert. És biztos volt benne, hogy azt az illatot érzi, ami a kreációjukat tökéletessé tenné.

Kinyitotta a szemét, és bátornak érezte magát. Felnézett a fölötte szétterülő lombkoronára, de először nem látott semmit. Aztán megpillantotta. Jázmin, csaknem összefonnyadva és megbarnulva. Fel kellett állnia a padra, hogy ellenőrizze, tényleg onnan jön-e az illat, és megkönnyebbülve állapította meg, hogy valóban. De nem állíthatott csak úgy oda Alec elé, mondván, hogy az illathoz még egy kis hervadt jázmin kell, mintára volt szüksége.

Gyorsan körbenézett, és látta, hogy egyedül van, így a virágok után nyúlt. Pár másodperc múlva már azon gondolkozott, hogy esetleg megérné venni egy ollót, olyan kemény volt a jázmin szára. De kitartó volt, és egy idő után sikerült leszednie pár virágot, bár a keze bánta a dolgot.

A bevásárlószatyor összeverte a lábát, mire a lépcsőt megmászva a laborba ért, ráadásul alig kapott levegőt, és majd meghalt a szomjúságtól. Megivott egy pohár vizet, csak azután

tudott megszólalni.

– Azt hiszem, megtaláltam! – mondta.

– Micsodát?

– Azt, ami hiányzik Scarlet parfümjéből.

– Semmi sem hiányzik. Az utolsó hozzávalót is beletettük, mielőtt elmentél ebédért. Te is jól tudod. Te magad pipáltad ki a listán.

– De nem jó. Nem olyan az illata, mint Scarlet mintájának. De a napon ülve megéreztem egy illatot, és rögtön tudtam, hogy ez az, amire szükségünk van.

Alec próbált hinni neki, de Caro látta rajta, hogy nincs teljesen meggyőződve. A férfi a képzett parfümkészítő, míg ő csak egy tehetséges amatőrnek tartotta magát, és bár a parfümkészítés művészet volt, mégis a tudományban gyökerezett.

– Honnan tudod ilyen biztosan?

Caro letörölte az izzadságot a homlokáról, és érezte, hogy egy csepp végiggördül a hátán.

– Kérlek, hallgass meg. Két adagra lesz szükségünk, az egyikbe teszünk jázmint, kissé hervadót, aminek az illata némileg a romlásra emlékeztet, a másikba nem.

Alec meg se hallotta.

– A kezed! Mit csináltál?

– Csak megkarcoltam, miközben leszedtem a jázmint, pokoli kemény a szára, de ne is törődj vele. Vegyél mintát abból, amink most van, és adj hozzá egy kis jázmint, lássuk, mi lesz belőle.

– Előbb hadd lássam el a kezedet. – A kis mosdókagylóhoz kísérte, és vizet eresztett. – Tényleg komolyan gondolhatod, ha

képes vagy sérülést okozni magadnak, hogy bebizonyítsd az igazadat.

– Nem akarok bizonyítani semmit – mondta bosszankodva, s közben örömmel nézte, ahogy Alec a nagy, barna kezével az övét fogja, és élvezte, ahogy az ujjaival igyekszik lemosni róla a rászáradt vért. – Csak azt akarom, hogy tökéletes legyen.

– Én is – mondta a férfi, majd elzárta a csapot, és egy törülközőt adott neki. – Legyen két adag.

Késő délután volt, mindketten nagyon elfáradtak, és Caro még mindig nem volt elégedett az illat Scarlet-féle verziójával. Alec kicsiny mennyiségeket vett a parfüm jelenlegi változatából, és további illatokat adott hozzájuk. Caro lejegyezte a mennyiségeket és a hozzávalókat, de egyik újabb verzió sem volt jó. Aztán izzadtan és kimerülten Alec véletlenül rászorított a pipetta fejére, és egy nagy adag valami fröccsent belőle a keverékbe. Finoman káromkodott, és már ki akarta dobni az oldatot, amikor Caro megszólalt.

– Várj csak! Hadd szagoljam meg!

Alec egy papírcsíkot mártott bele, pár másodpercig meglóbálta a levegőben, aztán odaadta neki.

Caro behunyta a szemét, és visszaemlékezett Scarlet becses parfümös üvegcséjére, majd belélegezte az illatot.

– Ez az! – kiáltott fel pár pillanat múlva. – Ez tökéletes! Ez Scarlet mintája. Megcsináltuk! Jázmin volt az, amit beletettél?

– Hedion – mondta. – Már-már afrodiziákum. Sőt ha hiszel az ilyesmiben, az is. Azt gondoltam, túl erős lenne, máskülönben már kipróbáltam volna. – Ő is megszaglászta a

próbát. – Igazad van, tényleg hasonlít a jázminra, de nem egészen ugyanolyan. Csodás illat.

– Az a baj, hogy nem tudjuk, mennyi hediont tettünk bele.

– Azt ki tudjuk deríteni – mondta Alec kissé sajnálkozva. – Tudjuk, hogy mennyi volt a fiola tömege, mielőtt megcsúszott volna az ujjam, és megmérhetjük, hogy most mennyit nyom. – Elhallgatott. – Tudod, a parfümkészítés kémia. Tudomány – tette hozzá aztán.

Caro rámosolygott.

– De művészet is.

Caro élvezte a hazautat. Már nem félt a motorozástól, és Alec sem száguldott. Amikor ráfordultak a bekötőútra a *château* felé, és tudta, hogy mindjárt megérkeznek, elszomorodott. És miközben kissé botladozva leszállt a motorról, megfordult a fejében, hogy a parfüm elkészültével az Aleckel közös útja is a végéhez ért. Gyorsan kiverte a fejéből ezt a gondolatot.

– Á! Visszaértek! – mondta Amelie, amint beléptek az előcsarnokba hónuk alá csapott bukósisakkal, amitől Caro keménynek és vagánynak érezte magát.

– Nem gondolta, hogy visszajövünk? – kérdezte Caro. – Azt hitte, leesünk a motorról?

Amelie vállat vont.

– Azt hittem, elmotoroztak a naplementébe együtt. Jöjjenek, igyanak egy pohár pezsgőt, mielőtt lezuhanyoznának és átöltöznének. Remélem, nem bánják, de ünneplünk egy kicsit.

Bár Caro hullafáradt volt, és a buli gondolata riasztotta, sőt szinte émelyegni kezdett tőle, azért mosolygott.

– Milyen elragadó! Mit ünnepelnek? – kérdezte, miközben követte Amelie-t a konyhába, ahol Pascal épp kitöltötte a pezsgőt.

– Nos, sikerült megcsináltatnunk a *gîte*-ünket, és bekerült egy remek útikönyvbe, sőt már van is egy foglalásunk – felelte Amelie. – De ami fontosabb magának és Alecnek, megérkezett egy újabb tagja annak a csoportnak, akik itt voltak tegnap este. Nagyon fontos személy – tette hozzá, és a szeme elkerekedett, így is jelezve, hogy mennyire fontos.

– Nagyszerű – mondta Caro fáradtan, és már előre tartott egy újabb estétől, ahol próbára teszik a franciatudását. Az volt a baj az ilyen alkalmakkal, hogy amikor már nem értette a társalgást, vagy nem tudott hozzászólni, ásítozni kezdett.

– Semmi baj – mondta Pascal, és egy-egy pohár pezsgőt nyomott a kezükbe. – Ha isztok egy kis pezsgőt, és részt vesztek a vacsorán, az bőven elég lesz. De Alec, neked találkoznod kell Moulin úrral.

Alecnek nyilván mondott valamit ez a név, és bár láthatóan fáradt volt, nem tűnt boldogtalannak, hogy együtt vacsorázhat és pezsgőzhet egy híres parfümőrrel.

– Mi is megérdemeljük ám az ünneplést. Nem volt hiába a mai napunk a fülledt, bár rendkívül hasznos laboratóriumodban.

– Sikerült újraalkotni a parfümöt? – kérdezte Pascal immár sokkal elevenebben.

– Két változatát is – mondta Alec. – Az egyik Dolinière úr receptje alapján készült, már amennyire ki tudtuk bogozni, a másikhoz, ami Caro szerint egy picit különbözik, Scarlet, a

kliensünk adott mintát.

– Az utóbbi itt van nálad? – kérdezte Pascal. – Érdekelne a különbség.

– Sajnos nincs – mondta Alec. – A kliens nem akarta ideadni az eredeti mintát, de Caro biztosan felismeri a különbséget.

– A minta nélkül? – kérdezte Pascal hitetlenkedve.

Caro úgy érezte, meg kell védenie magát.

– Nagyon jól emlékszem illatokra és szagokra – mondta. – Meg mernék esküdni, hogy még azt is érzem, amit a tévében látok.

Caro győzködte magát, hogy Pascal mosolya nem lekezelő. Túl fáradt volt ahhoz, hogy előadja a harcos feministát, bár ő maga is úgy gondolta, hogy a szaglása kissé furcsa.

– Megyek, lezuhanyozom – mondta.

– Jövök én is – mondta Amelie. – Hozom a poharát. – Újratöltötte a poharat, mielőtt kézbe vette volna.

Amelie követte Carót a szobájába. Caro a parfüm miatti aggodalmában meg is feledkezett a ruháról, és most arra volt kíváncsi, vajon túlélte-e az utat.

– Igazán elragadó ruha – mondta Amelie, miközben vizsgálgatták, hogy gyűrött-e. – Kivasaljam, míg lezuhanyozik?

– Ó, nem, jó lesz így. – Caro nem rajongott a vasalásért, bár látta, hogy az egykor ropogós pamut mostanra eléggé meggyűrődött.

– Nem, megcsinálom – erősködött Amelie. – Mosakodjon, én meg vasalok. Jól kell kinéznie.

– Tényleg ennyire fontos a többi vendég? – kérdezte Caro, és hirtelen csak arra vágyott, hogy megismételhesse a tegnap esti

csendes vacsorát Amelie-vel.

– *Oui* – mondta Amelie, és levette a ruhát a vállfáról. – Pascal reméli, hogy valamelyikük befektet majd az Aleckel közös vállalkozásába.

– Miféle vállalkozás? – Caro felélénkült.

– Nem mondták még? Közös üzletet akarnak indítani. Alec dolgozhat Skóciából, ha befektet egy kis pénzt egy laboratóriumba.

Caro riadalma mély bánatba fordult. Értette, hogy Alec és Pascal miért akarnak belevágni, de szörnyen sajnálta, hogy ez nélküle fog megtörténni.

– Negyven perce van elkészülni – mondta Amelie. – Itt hagyom a ruhát, amint kivasaltam.

Nekem vagy negyven percembe kerülne kivasalni a ruhát, gondolta Caro, és bement a fürdőszobába.

Amikor törülközőbe csavarva kilépett a fürdőszobából, óriási kísértést érzett, hogy csak lefeküdjön az ágyra, és elaludjon. Ehelyett inkább megnézte a ruhát, ami úgy festett, mintha most hozták volna haza a boltból. Bizseregni kezdett az izgalomtól, itt volt a lehetőség, hogy megmutassa Alecnek, hogy ki tudja csinosítani magát, és hogy milyen ragyogóan tud kinézni. Legalábbis önmagához képest. Meg kell tennie!

Nagyon összpontosított, hogy jól sikerüljön a sminkje, aztán felvette a ruhát, megnézte magát a tükörben, és tetszett neki, amit látott. Nem volt tökéletes, de önmaga legjobb verziója volt. És ennek, ahogy az összes magazin is írja, elégnek kell lennie.

A haja fénylett, kissé nedves volt még. A ruha csodásan festett még a széles alsószoknya nélkül is, amivel először

felpróbálta. A saját balerinacipője jól passzolt hozzá, és az a kis bronzosító, ami az Amelie-tól kapott bőrápoló termékek közt volt, napbarnított aranyszínt adott a vállának és a dekoltázsának. Mosolygott, és úgy vélte, hogy bár már sosem lesz húszéves, elég jó nő negyvenegy éves létére.

Huszadik fejezet

Caro lement a földszintre, és elindult a teraszról beszűrődő hangok irányába. Kellemes nyáreste volt. A meleg levegőben érezni lehetett a rózsák illatát, és szép, elegáns franciák beszélgettek elegáns francia nyelven. Jól érezte magát a ruhájában, és a haját is megmosta. Ráadásul már megivott két pohár pezsgőt. Nem csoda, hogy izgatott és boldog volt.

Alec látta, hogy közeledik, és otthagyta a társaságot, hogy üdvözölje.

Egy pillanatig csak bámulta, aztán megszólalt.

– Caro! Elképesztően nézel ki! – Aztán tovább nézte, mintha még sosem látta volna, majd enyhén megrázta a fejét. – Gyere, bemutatlak mindenkinek.

Bármit megtett volna, hogy ott állhassanak, és Alec így nézzen rá az idők végezetéig. Ehelyett hagyta, hogy a kezét a derekára tegye, és odavezesse a társasághoz.

– Ó! – szólalt meg egy nő angolul, erős akcentussal. – Egy eredeti Laura Ashley ruhát visel?

– Igen – mondta Caro, és elgondolkodott, hogy bevallja-e, hogy kölcsönkapta.

– Nagyon angolos megjelenés – mondta a nő határozottan, mire Caro elbizonytalanodott, hogy ez most jó-e vagy sem.

Alec bemutatta őt mindenkinek, és úgy tűnt, az összes vendégnek így vagy úgy van valami köze a parfümgyártáshoz. Mind hallották az eltűnt parfüm történetét, és hogy Alec hogyan alkotta újra.

– Szóval milyen? – kérdezte egy nő. – És az ifjú hölgy, akinek készül, alkalmas a viselésére? Megvan az oka, hogy miért készítünk egyénre szabottan parfümöt. A személy teste, személyisége, karaktere, a nőiségének lényege. Mindnek helyén kell lennie. Talán ennek a nőnek saját illatra lenne szüksége.

– Nos – mondta Caro, aki úgy érezte, hogy az ő feladata jellemezni és talán megvédeni Scarletet. – Ez a nő fiatal, de ismerte ezt a parfümöt egész életében.

– Hogyhogy? – kérdezte egy férfi, aki, úgy tűnt, a többiekkel ellentétben kevésbé volt képben, és kissé arrogánsan viselkedett.

– A nagyanyja Serena Swan öltöztetőnője és szobalánya volt. A parfümből egy kis mennyiség a birtokában volt, amikor Serena Swan meghalt. Megőrizte egész életében, és nagyon közel álltak egymáshoz az unokájával, ezért szereti Scarlet ennyire. A nagyanyjára emlékezteti.

– Nem vagyok róla meggyőződve, hogy egy nőnek a nagyanyjára kéne gondolnia, amikor parfümillatot érez – folytatta a férfi. – A szeretőjére, a férjére kellene.

– Részben egyetértek önnel – mondta Caro. – De mivel a vőlegényétől kapja ezt a különleges ajándékot, a csak neki szóló parfümöt, biztos vagyok benne, hogy rá fog gondolni, amikor kinyitja az üvegcsét, és a csuklójára tesz belőle egy keveset.

– Alec – mondta Pascal, aki szintén csatlakozott a csoporthoz, és feltöltötte mindenki poharát. – Írd le, hogy

milyen a parfüm.

– Nos – mondta Alec –, az alapja elég fűszeres, cédrus, doh, ámbra… – ránézett Caróra, nyilván őt is be akarta vonni a leírásba.

– Jázmin, narancsvirágolaj és hedion is – tette hozzá Caro.

– És a felső jegyek? – kérdezte ismét a férfi.

– Elég sok citrus – mondta Alec. – Bergamott.

– Nagyon klasszikusnak hangzik – jegyezte meg a kicsit idősebb nő.

– A harmincas években készült – mondta Caro. – Azt az időszakot idézi.

– Megszagolhatjuk majd a kész terméket? – kérdezte egy férfi, akinek Caro nem tudta a nevét.

– Erről meg kell kérdeznünk Scarletet – mondta Alec határozottan.

Caro díjazta ezt a hozzáállást. Nagy elismerésre tehetett volna szert, ha megengedi ezeknek a befolyásos embereknek, hogy lássák, mire képes az eredeti parfümök előállítása terén, de tudta, hogy elsősorban Scarletnek és Davidnek tartozik hűséggel és hálával, akik megadták neki ezt a lehetőséget.

– Együnk! – mondta Amelie, összeütve a tenyerét.

Carót, nagy bánatára, elválasztották Alectől, így számára oda lett az est minden öröme. A környezet még mindig csodás volt, és jól érezte magát a ruhájában; külön jó volt, hogy felismerték a márkáját, még ha „nagyon angolos megjelenést” kölcsönzött is neki. Ám bekövetkezett, amitől tartott: erősen összpontosítania kellett, hogy megértse a franciát, és meglehetősen fáradt volt.

Alec az idősebb nő mellett ült, és egy másik férfi közelében, mindketten nagy érdeklődést mutattak a parfüm iránt. Amelie, miután megkérte Carót, hogy üljön le két megnyerőnek tűnő francia úr közé (ez aligha lehet gond), elmagyarázta neki, hogy Alec asztaltársai alkalmazni akarták őt anélkül is, hogy megszagolták volna Scarlet parfümjét. Mint kiderült, Pascal mindenkinek elhíresztelte, hogy Alec milyen jó szakember.

Mire felszolgálták a sajtot, mindenki jókedvűen beszélgetett. Még több bort töltöttek a poharakba, előkerültek a süteményestálak, aztán a brandy és a likőrök is. Alec és Pascal az asztal túlsó végén voltak. Pascal kitartóan beszélt, Alec arca árnyékban volt. Caro csak arra tudott gondolni, hogy Alec nemsokára Franciaországba költözik, és elindítja a parfümvállalkozását. Sokkal könnyebb lenne neki itt, a kollégák közelségében, a Scarletnek készült eredeti parfümért kapott pénzzel. Akkor már nem látná, még ha tartaná is a kapcsolatot Lennie-vel és Rowannel Skóciában.

Egy pezsgősdugó drótját tekergette, apró széket formázott belőle, és azon gondolkodott, mihez kezd majd az életével, miután visszamegy a bárkára, amikor már nem készít parfümöt, nem védelmez idős úriembereket, és nem tesz helyre lázadó tinédzsereket. Már most rettentően hiányzott neki az egész.

Hirtelen Alec termett mellette, türelmetlenül tördelte az ujjait .

– Elnézést – mondta a többieknek –, de sürgősen beszélnem kell Caróval. Caro, ráérsz egy percre?

Caro boldog volt, hogy már nem kell a fáradt elméje mélyéről előásnia az összes franciát, amit valaha is tanult, így

gyorsan felállt.

– Gyere! – mondta a férfi, és őrült sebességgel megindult a kertbe.

Caro utánasietett, és minden lépéssel egyre jobban aggódott.

– Alec! Lassíts! Mi a baj? Murdóról van szó? Vagy valami baj van a parfümmel?

Alec hirtelen megállt, Caro majdnem nekiütközött.

– Nem arról az átkozott parfümről van szó – mondta szenvedélyesen. – Hanem rólad! Nem halogathatom tovább – és ezzel magához ölelte.

Miután már alig kaptak levegőt a heves csókolózás közepette, Alec kissé lihegve megszólalt.

– Ne haragudj, de csak arra tudtam gondolni, hogy telnek-múlnak az órák, és csak a parfümről beszélünk…

– Ami a szenvedélyed…

– Na de Caro, itt vagyunk Franciaországban, távol az összes gondtól és zavaró tényezőtől, nem tölthetünk minden percet azzal, hogy alapillatokról és szintetikus ámbráról gondolkodunk!

Caro nevetett, feltört belőle a boldogság.

– Jobb lesz, ha visszamész, és jó éjt kívánsz mindenkinek, ezek az emberek fontosak lehetnek a jövőbeli pályafutásod szempontjából.

Elhessegette a gondolatát, hogy esetleg pont a karrierje miatt költözhet Franciaországba, ha a parfümkészítés Skóciában nem kivitelezhető. Ez az este az örömről, az ünneplésről szólt.

Alec ránézett, és bólogatott.

– Igazad van. Várj itt – mondta határozottan. – Mindjárt

visszajövök.

Elindult, de pár lépés után visszafordult, megragadta az arcát, és még egyszer megcsókolta, mielőtt visszament volna a forgatagba.

Caro csak állt ott, a várakozás minden érzetet felerősített. Az est illata még erősebbnek, a madarak és más apró élőlények neszei még hangosabbnak tűntek, a csillagok fényesebben ragyogtak, a bőre pedig hiperérzékeny volt. Úgy érezte, hogy a legkisebb érintésre lángra kap.

Alec valóban hamarosan visszajött.

– Gyere! – mondta, és kézen fogta.

Carónak voltak kapcsolatai, amióta szakított Posy apjával, de nem túl sok, és nem a közelmúltban. Annyira kívánta Alecet, hogy a pillangókat nem is a hasában érezte.

Ha elgondolkodott volna egy kicsit, rájön, hogy egy kis szomorúság is vegyült a várakozás örömébe. Lehet, hogy ez lesz az egyetlen együtt töltött éjszakájuk, mielőtt a körülmények miatt végleg elválnak útjaik, de nem akarta hagyni, hogy ez elrontsa az élményt.

Alec ismét megcsókolta, amint bezárták maguk mögött a szoba ajtaját.

– Te is ezt akarod, ugye? – kérdezte.

– Igen! – mondta Caro levegő után kapkodva.

– Ennek már akkor meg kellett volna történnie, amikor először találkoztunk annyi éve azon a görög szigeten.

Lehúzta a ruhája pántját, és megcsókolta a vállát.

– Gyönyörű a vállad.

– Köszönöm.

– És csodás az illatod.

Annyit költött a parfümjére, ugyanarra, amit az anyja is használt, hogy nagyon is remélte, hogy jó az illata, de nem ment ebbe bele.

– Alig várom, hogy készíthessek egy parfümöt csak neked – mondta a férfi, és közben belélegezte az illatát. – Ismerem az illatot, amit viselsz, arról ismertelek fel, de akarok neked készíteni valamit, ami csak a tiéd. Valami fással kezdeném, talán cédrussal, aztán…

– Alec, kérlek! Hanyagolhatnánk ezt most? Ha elkezded sorolni az összetevőket, kötelességemnek érezném leírni, és szívesebben csinálnék most mást.

Alec halkan nevetett, miközben lehúzta a cipzárt a ruháján.

– Igazad van.

A ruhája a földre hullott, és kilépett belőle, alsóneműben állt Alec előtt.

Ahogy ránézett, Caro megfeledkezett róla, hogy viseltes melltartót és olcsó bugyit visel. Szépnek érezte magát.

Már délelőtt volt, amikor Alec és Caro lement a konyhába, és Caro reménykedett, hogy Amelie, aki természetesen ott volt, nem tudja egyből megállapítani, mi a helyzet. De Amelie értő mosolya tudatta vele, hogy ez hiú remény.

– *Bonjour!* – mondta, és mindkettejüket háromszor arcon csókolta. – Készítek maguknak rántottát. Kis fehérje reggelire. Nagyon fontos!

Alec és Caro bánatosan néztek egymásra.

– Kérem, ne fáradjon – mondta Alec. – A vajas kenyér is jó

lesz.

De Amelie hallani sem akart erről. Ragaszkodott hozzá, hogy rántottát készítsen, és mellé egy-egy nagy csésze kávét, hogy visszanyerjék az energiájukat.

Velük együtt kávézott.

– Pascal beszélne magukkal, és hozzám hasonlóan szeretné tudni, hogy meddig tudnak maradni. Örülnék, ha a lehető legtovább.

– Attól tartok, még ma vissza kell mennünk – mondta Alec. – Most, hogy elkészült a parfüm, el kell juttatnunk a kliensünkhöz, Caro ráadásul segít a nővéremnek megszervezni Scarlet és David esküvőjét.

– Nagyon jót tesz majd, hogy egy ilyen fontos híresség a kliense, Alec – mondta Amelie magabiztosan.

– Remélem. – Alec kézbe vette a kávéscsészéjét, és ivott egy kortyot.

– Részben emiatt is ilyen keresett most – folytatta Amelie.

– Caro nélkül nem lett volna a kliens – mondta. – De most már tényleg össze kell szednünk a holminkat. Hívhatnánk taxit? Boldogan mennék motorral a reptérre, de szerintem Caro jobban szeretne kocsival menni.

– Milyen unalmas vagyok – mondta Caro, és titokban örült, hogy Alec nem felejtette el, hogyan tett szert híres-neves ügyfelére.

– De ugye visszajönnek? – kérdezte Amelie Carót.

– Nagyon remélem – válaszolta, de nem volt biztos benne, hogy mit tartogat a jövő.

A visszaúton Caro már felkészült rá, hogy Alec elmondja neki a jövőre vonatkozó terveit, és hogy ő nem szerepel benne. Nem tudta felhozni a témát, sosem volt megfelelő a pillanat. Ilyesmiről nem beszél az ember, miközben várja a sorát a biztonsági ellenőrzésnél, vagy épp fel- és leveszi a cipőjét. Caro a repülőút nagy részét félálomban töltötte, a feje Alec vállán. Úgy gondolta, hozzá hasonlóan Alec is azon töprengett, hogy mit tartogat számukra a jövő.

Végre megérkeztek, és miután az összes procedúrán keresztülmentek, Ewan hazavitte őket. Caro ismét behunyta a szemét, és csak hallgatta, ahogy Alec és Ewan a birtokról beszélnek, nem szólt bele. Örült is, hogy pihent útközben, mert amint beálltak a ház elé, Lennie kirohant, hogy üdvözölje őket.

– Visszaértetek! Hála az égnek! Annyi minden történik!

– Kábé negyvennyolc órát voltunk távol, Len! – mondta Alec fáradtan. – Csak nem történt olyan sok minden.

– Meg fogsz lepődni!

Alec gyors, vigasztaló ölelésben részesítette a nővérét.

– Hadd menjünk be a házba előbb, jó?

Egy étkezés és bizonyos mennyiségű skót whisky után már minden sokkal világosabb volt. David és Scarlet másnap érkeznek, Lennie részben emiatt volt túlzottan is izgatott. A házban akartak megszállni, nem a helyi szállodában. Ez volt a próbatétel az esküvő előtt.

– Attól tartok, a kisszobában kell elhelyeznem, Caro, mivel a maga szobája az egyetlen vállalható – mondta Lennie bocsánatkérően.

– Caro megszállhat nálam – mondta Alec.

– Micsoda? Abban a kis viskóban? – csodálkozott Lennie.

– Nem, a kunyhóban – mondta Alec. Kissé félénken beszélt. – Azért költöztem oda, hogy közelebb legyek a házhoz. Apa miatt… – Úgy tűnt, nem igazán tudja, mit is akar mondani, és megkönnyebbült, amikor Lennie megszólalt.

– De hát ott csak egy hálószoba van – mondta.

Caro elpirult. Milyen nevetséges. Negyvenegy éves, egyedülálló, és nem volt ok, amiért ne oszthatta volna meg az ágyát egy szintén egyedülálló felnőtt emberrel, mégis nagyon kellemetlenül érezte magát.

– Remélem, nem jön rosszkor a bejelentés – mondta Alec –, de Caro és én együtt vagyunk. – Találkozott a tekintetük, Alec arckifejezése szeretetteljes volt, kissé szórakozott és egyben kérdő. – Ugye?

Caro mosolygott, és bólogatott.

– Igen, így van. És nagyon szívesen osztozom a kunyhón Aleckel.

– Ó! – mondta Lennie. – Nagyon örülök, nyilván…

Habozott bármit is mondani, bizonyára elgondolkodott, hogy kihatással lesz-e mindez a terveire.

– Nem kell töprengenie – mondta Caro. – Csak eggyel kevesebb ágyat kell majd megvetni.

– Oké – mondta Lennie még mindig kissé nyugtalanul. – Egyéb híreink, hogy további találkozókra kell majd menned a jogtanácsosokkal, Alec. Az új, tartós ügyvédi megbízás ügyében. Nekem is ott kell lennem.

Alec felsóhajtott.

– Muszáj lesz megcsinálni, igen. Bár azt hittem, mindent

aláírtunk a napokban a kórházban.

– És Caro, tudnál nekem segíteni David és Scarlet esküvőjében?

– Persze, bármiben, csak szólj. – Caro mosolygott, és remélte, hogy Lennie veszi az üzenetet, hogy bár megváltozott a kapcsolati állapota a Facebookon, továbbra is az a segítőkész nő, mint azelőtt.

– Nem épp egy *château* – mentegetőzött Alec a kunyhóhoz közeledve.

– Elragadó, és sokkal jobb, mint egy lakókocsi – mondta Caro.

Alec bocsánatkérőn megszorította a karját.

– Gyújtok tüzet. Ihatunk még valamit lefekvés előtt.

– De hát nyár van! – mondta Caro.

– Imádom a tüzet nyáron is. Van benne valami enyhén dekadens. És kell hogy ne legyen annyira hideg éjszaka. Nem bízom az ágyneműben.

Caro nevetett, magánkívül volt a boldogságtól.

– Elég gyorsan vissza lehet zökkenni az egyszerű életbe, nem igaz?

Alec megcsókolta.

– Egy forró vizes palack esetleg segítene – javasolta Caro. – Ha nyirkos az ágynemű.

– Előbb a tűz és egy kis whisky – mondta Alec határozottan. – A forró vizes palack csak végszükség esetén kerülhet elő.

Caro boldog volt, hogy végre engedéllyel lehet a kunyhóban. Imádta. Nagyon hagyományos volt, fehérre meszelt kőfalak,

alacsony plafon, látható gerendákkal. A bútorokat és a padlót szőnyegek és bárányb ő r fedte, luxust varázsolva az egyszerűségből.

– Pont ezt ígérték nekem, amikor először idejöttem – mondta.

– Még mindig lelkiismeret-furdalásom van amiatt – mondta Alec.

– Később kiengesztelhetsz.

– Ezer örömmel – mondta a ragyogó mosolyával, amitől Caróval forogni kezdett a világ.

Miközben a főépülethez siettek másnap reggel nyolc előtt öt perccel, Carónak eszébe jutott, hogy ma van a napja, amikor Scarlet megszagolja a parfümje két változatát. Bár nem számított igazán, hogy melyik tetszik neki jobban, a lényeg, hogy az egyikkel elégedett legyen, elvégre Caro büszkesége forgott kockán. Ő ragaszkodott hozzá, hogy Alec két verziót csináljon, és nem engedte neki, hogy csak megismételje Dolinière úr receptjét. Kissé hülyén érezné magát, ha Scarletnek fel se tűnne a különbség.

Skye és Joe a konyhában volt, nyilván Alecre és Caróra vártak. Egymás kezét fogták.

– Ó, helló! – mondta Caro. Nem sikerült száműznie a meglepetést a hangjából. Kissé meglepő volt, de egyben örömteli is, hogy még mindig együtt vannak, bár váratlan volt pont a konyhában beléjük botlani.

– Szeretnénk kérni tőletek egy szívességet – mondta Joe, láthatóan nagyon ellazulva és boldogan. – Pár napra a bárkára

költözhetnénk?

– Természetesen – mondta Caro. – Érezzétek magatokat otthon. Joe, te úgyis tudod, hol tartjuk az ágyneműt.

– És mi lesz Rowannel? – kérdezte Alec.

– Rowan és Aaron itt marad – mondta Skye kissé védekező hangon. – Segíteni fognak az esküvő megszervezésében.

– Én pedig megmutatom Skye-nak Londont, hogy többé ne higgye azt, hogy a pokol egyik bugyra.

Caro lágyan felnevetett.

– Azt hiszem, ez jó ötlet. London igazán nagyszerű.

– Tényleg az – mondta Joe. – És bár gyönyörű itt minden, nem hiszem, hogy valaha is otthon érezném magam itt.

Alec szólni akart, de rögtön be is csukta a száját. Caro le merte volna fogadni, hogy valami olyasmit akart mondani, hogy talán kicsit még korai azon gondolkodniuk, hogy hol akarnak élni. Helyette Caróhoz fordult.

– Tudnál itt élni? Vagy hiányozna London?

– Biztos előfordulna néha, de elég lenne, ha időnként odalátogathatnék. Nem muszáj ott élnem.

Lennie-t valószínűleg sok minden foglalkoztatta, ezért félbeszakította őket.

– Velünk reggeliztek? – kérdezte Skye-t és Joe-t. – Zabkása van.

– Már reggeliztünk, köszönjük – mondta Joe, és úgy mosolygott, hogy attól Lennie kissé ellazult. – Nem tartanánk fel. Csak meg akartuk kérdezni Carót, hogy eltölthetünk-e a bárkán egy kis időt, miután lezajlott az esküvő.

Caro éppen belemerítette a kanalát a nagy, szürkés

masszába, ami a reggelije volt, amikor eszébe jutott, hogy ez esetben vajon mennyi is az a „kis idő”.

– Akkor, Caro – mondta Lennie, és letette a teáskannát. – Tudsz nekem segíteni előkészíteni a vendégszobát Davidnek és Scarletnek?

Caro megértette, miért van Lennie ilyen pánikban.

– Persze hogy segítek!

– Heather összeüt egy hideg ebédet – folytatta Lennie. – Egy kis hal a füstölőből, salátával…

– Meg kecskesajt és cékla – tette hozzá Heather. – Hátha nem szeretik a füstölt lazacot. Azt akarom, hogy jól érezzék magukat.

Láthatóan Heather is izgult a látogatás miatt, így Caro igyekezett mindkét nőt megnyugtatni.

– Tudom, hogy David és Scarlet sztárok, de igazán könnyű velük. Voltak nálam a bárkán is. És ugyan az otthonom, és imádom, be kell vallanom, hogy elég rendetlen.

– Ahogy ez a ház is, Caro – mondta Heather határozottan. – Kér egy kis haggist tojással és szalonnával, vagy jóllakott a zabkásával?

Caro örült, hogy Heather ott volt, és látta Scarletet berohanni a házba, mintha ez volna az egyetlen hely a világon, ahol lenni akar. Heather különösen izgult, mert Lennie elment Aleckel a jogtanácsosokhoz, és úgy érezte, most ő felel mindenért.

Scarlet megölelte Carót, erősen magához szorította, aztán Heathert is megölelte, aki visszafogottabb ember lévén kissé meglepődött ezen. David kicsit lassabban követte őt.

– Remélem, ugyanannyira örültök nekünk, mint mi nektek. –

Caro örömmel látta, hogy a kedves, önironikus mosolya és az amerikai akcentusa nyugtatóan hatott Heatherre.

– Teljes mértékben! – mondta Heather. – Szeretnék magukat kényelembe helyezni még az ebéd előtt?

– Megmutathatom a szobátokat – mondta Caro. – Hacsak nem akarja Heather.

– Ó, Caro, kérlek, mutasd meg te – mondta Scarlet, és jelentőségteljesen ránézett. – Beszélnem kell veled!

Scarlet alig nézte meg a szobát, amivel Heather és Lennie annyit fáradozott, csak arra volt kíváncsi, hogy mentek a dolgok Aleckel.

– Nos? – mondta. – Felvetted a ruhát?

Caro nem bírta megállni, kuncogni kezdett. Tininek érezte magát.

– Igen! Pompás volt. Mindenki a csodájára járt, mert „ehedetí Laur-a Ashlíí", mondta rossz francia kiejtéssel.

– És Alecnek tetszett?

– Azt szeretnéd tudni, hogy lefeküdtünk-e?

– Igen! – felelte Scarlet.

– Megtörtént! – mondta Caro, és Scarlet tapsikolni kezdett.

– Akkor most már együtt vagytok? – folytatta Scarlet.

– Igen. Együtt szálltunk meg a kis kunyhóban, bár még csak egy éjszakát töltöttünk ott.

– Ó, ez nagyszerű! És mi van a parfümmel? Elkészült? Ugyanolyan, mint az enyém?

– Meghagyom Alecnek, hogy ő mesélje el – mondta Caro. – Ez minden vágya, és még ma délután visszaér. Megvan minden, amire szükséged van?

Caro körbenézett a szobában, bár korábban már látta. Mindkét éjjeliszekrényen víz volt, levendulaolaj, papír zsebkendő és éjjeli lámpa. Az öltözőasztalon egy nagyítótükör állt nagyon jó megvilágítással, még több zsebkendő, egy tégelyben remek, helyi gyártmányú kézkrém és egy kis házi készítésű skót karamella. (Ez Heather édesanyját dicsérte.)

– Minden csodálatos! – mondta Scarlet. – Hol a fürdőszoba?

– Attól tartok a szobához nem tartozik, viszont van egy nagyon közel, ami csak nektek van fenntartva. Hadd mutassam meg.

A fürdőszoba tele volt minőségi skót szappannal, tusfürdővel, amit ugyanaz a személy gyártott, aki a kézkrémet is, és rengeteg törülközővel – újak és puhák voltak, de már előre kimosták őket. Heather felülmúlta önmagát.

– Ez csodálatos! – lelkendezett Scarlet, majd az ablakhoz ment. – Nézd ezt a kilátást!

– Akár a fürdőkádból is gyönyörködhetsz benne, ha szeretnéd – mondta Caro. – De még ne most, mert Heather ebéddel készült.

Ewan megesküdött az anyja életére, hogy nem fog elfogyni a meleg víz, így Caro magabiztosan tette ezt az ígéretet.

– Tökéletes! – mondta Scarlet. – Öt perc, és lent leszek.

De aminek Scarlet igazán örülni fog az ebéd során, lévén hogy még nem kaphatta meg a parfümjét, az Rowan és Aaron érkezése. Caro örömében felsóhajtott. Nagyon vidám viszontlátásnak ígérkezik.

Huszonegyedik fejezet

Scarlet pont akkor érkezett az előtérbe, amikor Rowan és Aaron belépett az ajtón. Elkezdődött a sikítozás, fel-le ugrálás és ölelkezés. Caro csak nézte elragadtatva, de kissé öregnek is érezte magát. Egymásra pillantottak Heatherrel, és mosolyogtak.

– Örülök, hogy hideg ebédet készítettem – mondta Heather. – Máskülönben már ehetetlen lenne.

– Azt hiszem, örülnek, hogy viszontlátják egymást – mondta David.

– Szóval leszel a koszorúslányom? – kérdezte Scarlet. – És te, Caro?

Caro nevetve csóválta a fejét.

– Köszönöm, nem. Leszek a pótanyád, megteszek neked bármit, amit csak tudok, de hogy beálljak két ilyen szépség mellé? Azt már nem, köszönöm szépen.

– Szeretem, amikor egy nő ennyire ismeri önmagát – mondta David, valószínűleg nagy tiltakozásra számított Scarlet részéről. – Caro eddig is olyan jó volt hozzánk, édes. Ne kényszerítsük olyasmire, amit nyilván utálna.

– Köszönöm, David! – mondta Caro, és barátságosan rámosolygott. – És most együnk. Alec és Lennie nemsokára

visszaér, és akkor megszagolhatjuk a parfümöt.

Az étkezés elején Caro amiatt aggódott, hogy hol talál majd megfelelő koszorúslányruhát Rowannek, aztán rájött, hogy ezt valószínűleg inkább maga Scarlet intézi. Majd megkérdezi tőle. Aztán ahogy felszolgálták a sajtot, elkezdett a parfüm miatt aggódni. Mi lesz, ha Scarlet nem ismeri fel, vagy egyenest utálja? A semmiért dolgoztak volna. És bár nem beszéltek róla, tudta, hogy Alecnek szüksége van a parfüm árára, hogy visszavásárolhassa a földet. Bár az esküvő fedezné egy részét az árnak, önmagában nem lenne elég. A Frazer által elkért kenőpénz volt az igazi hátramozdító. Ha csak a földet kellett volna visszavásárolni, az aránylag könnyű lett volna, mivel nem költöttek sokat a pénzből. De ez a kis ráadás elviheti az összes pénzt, amit Alec Davidtől kap.

Aztán végre autókerekek csikorogtak a murván, amiből tudták, hogy Alec és Lennie visszaért. Caro a legszívesebben kiszaladt volna, és Alec nyakába ugrik, de ellenállt. Legalább meg kellett próbálnia megfontoltnak tűnni, bármennyire is szeretett volna úgy viselkedni, mint Scarlet és Rowan, amikor viszontlátták egymást.

Alec és Lennie elfoglalták a helyüket az asztalnál. Alec Caro mellé ült.

– Minden rendben? – mormogta Caro.

– Azt hiszem. Minden elrendezve, már csak a pénz kell. – Futólag megérintette a kezét, mire Caro szíve nagyot dobbant.

– Nos, Alec! Elkészült a parfümöm? – Scarlet épp csak addig bírta, míg Alec és Lennie lenyelt két-két falat füstölt lazacot, aztán úrrá lett rajta az izgatottság.

– Igen, megcsináltuk – válaszolta Alec. – Carónak nagy része volt a dologban.

Scarlet elégedetten pillantott Caróra, de a tekintetével mintha célozgatott is volna valamire, és látszott rajta, hogy elégedett magával.

– De mikor szagolhatjuk meg végre? – kérdezte, és közben úgy mosolygott, hogy attól már szinte nem is hatott követelésnek, amit mondott.

– Amikor Alec és Lennie befejezték az ebédjüket – mondta David. – Sose akarj üzletet kötni olyan emberrel, akinek emésztési zavara van. Ez az egyik alapszabályom.

Scarlet szerencséjére (és Caróéra is, bár ő jobban palástolta, hogy mindenáron tudni akar a parfümről) Alec fénysebességgel megevett egy füstölt lazacos szendvicset, ledöntött a torkán némi vizet, és így szólt.

– Rendben. Csináljuk. Találkozzunk öt perc múlva a könyvtárban.

Scarlet, David és Caro a könyvtárba mentek. Caro aggódott, hogy a dohos könyvek szaga rossz hatással lesz a parfüm illatára, de Alecnek láthatóan nem voltak ilyen aggályai. Egy fehér terítős asztalkán két apró üvegcse állt, meg egy edényke, benne papír tesztcsíkokkal. Caro tudta, hogy kell ott lennie még egy szép üveghattyúnak is, ami az eredeti, Serena Swan-féle parfüm üvegének a másolata. De hogy a kettő közül melyik parfüm kerül majd bele, annak még el kell dőlnie.

– Ó, istenem, olyan ideges vagyok! – mondta Scarlet. – Mi van, ha mindkettőt utálom?

– Akkor nem végeztem jól a munkámat – felelte Alec

nyugodtan.

– Hát, édesem, tegyünk egy próbát – mondta David. – És vegyük le mindenki válláról a terhet.

Caro alig kapott levegőt. Annyira akarta, hogy jó legyen, Scarlet és Alec és önmaga érdekében is. Ez lehet a pillanat, ami elindítja Alec parfümőrpályáját. Lehet, hogy vannak emberek Franciaországban, akik alkalmazni akarták, és mások, akik üzlettársnak szerették volna, de előbb ennek kell sikerülnie.

– Oké, Scarlet – mondta Alec, miután belemártott egy tesztcsíkot az első üvegcsébe, és pár másodpercig meglóbálta a levegőben. – Ehhez mit szólsz?

Scarlet behunyta a szemét, és mélyen belélegzett.

– Ó, ez csodálatos. Imádom!

– És most ezt figyeld. – Alec odaadott neki egy másik tesztcsíkot.

– Ez is fantasztikus – mondta Scarlet, miután megszagolta.

– És melyik olyan, mint az eredeti parfümöd? – kérdezte Caro, mert már nem bírta tovább a hallgatást.

– El kell vonulnom egy kicsit, hogy megszaglásszam – mondta Scarlet. – Kérhetek pár pillanatot?

Alec és Caro összenézett. Mindkettejük büszkesége volt a tét.

Scarlet fogta az üvegcséjét benne a maradék pár cseppel, félrevonult a szoba egyik sarkába, és nagyokat szippantott. Aztán visszament az asztalhoz.

– Ez az – mondta, és megérintette az egyik üvegcsét. – Ez az, amit egész életemben ismertem.

– Melyik az, Alec? – kérdezte Caro, és azt kívánta, bárcsak előre megtudakolta volna, hogy melyik melyik.

Alec a szemébe nézett.

– A te verziód az – mondta. – Jól emlékeztél az illatra. Gratulálok!

Caro komolyan megnézte Alecet. Vajon zavarja? Zavarja, hogy ilyen pontosan emlékezett Scarlet parfümjének illatára?

– Tényleg nem probléma – mondta halkan. – Nekünk csakis az a lényeg, hogy jó legyen a parfüm.

– Bocsánat, de miről beszéltek? – kérdezte Scarlet.

– A parfüm, amit az eredeti recept alapján alkottunk újra, ami állítólag Serena Swané volt, nem egészen olyan, mint a tiéd – mondta Caro. – Bár biztosan csodás volt az eredeti, hattyú formájú Lalique üvegcsében.

Scarlet bólogatott.

– A nagyanyám mesélt nekem arról az üvegről. Bárcsak nekem is lehetne egy a saját parfümömhöz!

– Kérésed számomra parancs – mondta Alec, és ragyogó mosollyal elővett egy elragadó másolatot. – Nem Lalique készítette, de hű mása az eredetinek. A francia kollégám készíttette neked.

Scarlet szeme könnybe lábadt.

– Ez elképesztő! Nem tudom, hogy köszönjem meg! – Odalépett Alechez, és jól megölelte, aztán Carót is.

– Caro emlékezett a mintád illatára – mondta Alec. – Ami nagyon hasonló, de nem azonos azzal, amit az eredeti készítőjének az unokája, Dolinière úr őriz. Carónak kiváló orra van, és tudta, hogy amit Franciaországban megszagolt, nem egészen egyezik a tiéddel.

Caro ráncolta a kiváló orrát.

– Sosem hagyott cserben a szimatom.

– Könnyebb lett volna, ha elvihettük volna magunkkal az üvegcsédet a munkához – folytatta Alec. – De természetesen megértettük, hogy nem akarsz megválni tőle.

– Nos – mondta David, aki nyilván úgy gondolta, hogy már eleget beszéltek a parfüm finom részleteiről. – Beszélnünk kell a pénzről. Menjünk valahova máshova. Végső soron ez Scarlet ajándéka.

– Gyere a dolgozószobába – mondta Alec.

Tudta, hogy ez nagyon brit vonás, de Caro kellemetlenül érezte magát, ha a parfümkaland anyagi oldalára gondolt. Hogy elterelje róla a figyelmét, Scarlethez fordult.

– Láttad az egész házat? El kell döntenünk, hogy mely szobák igényelnek figyelmet az esküvő kapcsán.

– Láttam, de nem emlékszem, mit mondott Lennie, hogy melyik szobákat gondolja a legmegfelelőbbnek. Az egész házat át akarja rendezni, de nekem így tetszik, ahogy van.

– Imádni való vagy, Scarlet – mondta Caro. – Egyszerűen imádni való.

A két nő épp a gerenda egy valószínűleg sok éve letört darabján morfondírozott, próbálták eldönteni, hogy ez most rusztikus báj, vagy csúnya amortizáció, amikor meghallották David hangját.

– Scarlet! Caro! Kész vagyunk!

Scarlet kirohant az előtérbe, és David nyakába ugrott.

– Olyan nagyon-nagyon szerencsés vagyok, hogy az életem része vagy! Bárki vehetne nekem drága ajándékokat, de te vagy az egyetlen, aki megértette, hogy ez milyen fontos nekem.

Szeretlek!

– Én is szeretlek téged – mondta David, és úgy nézett a menyasszonyára, mintha rajta kívül nem lenne senki más a világon. – És nagyon hálás vagyok, hogy lehetőséget adtál, hogy megmutassam, mennyire szeretlek. Ez az ajándék igazán kifejezi az érzéseimet irántad, úgy, ahogy azt gyémántok sosem tudnák.

Caro elmorzsolt egy könnycseppet, úgy érezte, egy nagyon megható, zárt körű esküvői ceremóniának a szemtanúja.

Alec a torkát köszörülte.

– Caro. Eljönnél velem meglátogatni Murdót? Nagyon szeretne látni.

– Hozom a kabátomat – mondta.

– David rendkívül nagyvonalú volt – mondta Alec a kocsiban. – Azt mondta, utánanézett, hogy mennyibe kerülhet egy személyre szabott parfüm, és ez alapján mondott egy összeget. Nem tiltakoztam! Az esküvőért kapott összeggel együtt elég lesz arra, hogy visszafizessük annak a különbözetét, amit a földért kaptunk, és amit a vevő fizetett érte. Minél előbb el akarom mondani apának. Aggodalmaskodott miatta.

– Ez lenyűgöző, Alec! De tényleg, David és Scarlet nagyszerűek voltak velünk.

– David elmondta nekem, hogy Scarlet milyen csodálatosnak tart téged. Azt mondja, Scarlet anyja tényleg nem úgy viselkedik, ahogy egy anyának kellene, és hogy te töltöd be nála az anya szerepét.

– Nem igazán. Úgy bántam vele, mint bármelyik fiatal nővel tenném.

– Szerintem pont ez a lényeg, életében még senki nem viselkedett vele így.

Caro elégedetten felsóhajtott.

– Az jó. – Ez nem volt elég kifejező, de olyan heves érzelmeket élt át nemrég, hogy jobbnak látta nem firtatni a dolgot.

– Hiányzik Posy? – kérdezte Alec.

Caro meglepődött.

– Elég váratlan a kérdés. Miért akarod tudni?

– Csak gondoltam, biztosan hiányolod. Itt anyáskodsz Scarlet felett a saját lányod helyett.

Caro elgondolkodott.

– Sosem szűnsz meg anyának lenni, akkor sem, ha a gyereked több ezer mérföldnyire van tőled.

– Szóval hiányzik?

– Egy kicsit, igen. De Scarlet egész jól pótolja. Ahogy Rowan is. Imádom a fiatal nőket. Olyan… – kereste a megfelelő szót. – Életszeretők!

Alec lágyan nevetett.

– Tetszik, hogy nem vagy rájuk féltékeny. Skye-nak mindig baja volt más nőkkel, azt hiszem, még Rowannel is. Neki kell a legszebbnek lennie, és utál mindenkit, akiről úgy érzi, hogy fenyegeti mindezt.

Caro jót nevetett ezen.

– Ez a különbség köztem és Skye között, ő szép, én meg nem!

Alec rápillantott, mielőtt bevett volna egy kanyart.

– Ez ízlés kérdése.

Az út hátralévő részében Caro a lányára gondolt. Tényleg

hiányzott neki. Nem skype-oltak olyan gyakran, mint szerette volna, elég furán alakult és igencsak viharos volt mostanában az élet. És meg sem említette neki, hogy vonzódik Alechez. Nem szokás e-mailben bejelenteni a lányodnak, hogy van valakid. Azt személyesen kell. Akár kissé sokkolhatja is. Talán levelet kellene írnia. Vagy talán jobb lesz kivárni. Semmi értelme elmondani Posynak, ha Alec visszamegy Franciaországba, és nem viszi őt magával. Elmondhatja Posynak egy palack bor mellett, egy könnyes beszélgetés során, miután hazatért.

Murdo nagyon elégedett volt, hogy mindketten eljöttek. Egy széken ült, és rejtvényt fejtett, amit abban a pillanatban ledobott, amint beléptek.

– Nem tudok rájönni, hogy mi lehet a függőleges kilences. Megőrjít.

Caro kézbe vette az újságot.

– Darázs – jelentette ki pár pillanatnyi gondolkodás után.

– Hát persze hogy az! – mondta Murdo. – Hiányoltam már, kislány! Remélem, nem azért jött, hogy elbúcsúzzon!

– Jó híreink vannak, apa – mondta Alec, és odahúzott egy széket. – Mondtam, hogy tárgyalunk annak a földnek a visszavásárlásáról, a természetvédelmi területről.

Murdo bólogatott. Caro ha nem tudta volna, akkor is kitalálja, hogy ez veszekedésekre adott okot az eladást követően, és hogy sem Alec, sem Murdo nem akarja visszaidézni azt a sötét időszakot, amikor olyan nehézkes volt a kapcsolatuk.

– De hiányunk volt, az összeg… – Alec nem fejezte be a

mondatot, nem akarta emlékeztetni Murdót Frazer Nealre, és hogy a mesterkedése révén majdnem ellopta a birtok egy jókora részét, és valószínűleg nem elégedett volna meg ennyivel, ha nem akadályozzák meg benne.

Murdo nem volt ilyen tapintatos.

– Arra az összegre gondolsz, amit az a gazember kicsalt, mondd csak ki nyugodtan, Alexander!

– Igen, az az összeg. – Alec az apjánál higgadtabban beszélt tovább. – Megszereztem.

– És hogy tettél szert ennyi pénzre?

Murdo támadó hangon beszélt, és Caro megértette, hogy miért idegenedett el egymástól apa és fia.

– Tisztességes úton, Murdo – mondta Alec tárgyilagosan, de készen rá, hogy megvédje magát.

Caro azt is megfigyelte, hogy Alec a keresztnevén szólítja az apját, amikor nem érzi olyan közel magához. Vett egy nagy levegőt, és próbált kitalálni valamit, amivel megnyugtathatná a két viaskodó férfit.

– Elkészített egy különleges parfümöt, azért kapta.

– Parfüm! – horkantott Murdo felháborodottan. – Az én időmben illatnak hívták.

– Az én időmben is – mondta Caro. – De mostanában lejjebb ment a színvonal.

Erre Murdo ajka enyhén megrándult, ami akár mosoly is lehetett.

– Meg kell hagyni, jó dolog, hogy pénzt lehet keresni az ilyesmivel, de akkor sem vagyok vele kibékülve.

– Az ég szerelmére, Murdo! – mondta Alec. – Nem vagyunk

olyan helyzetben, hogy válogathassunk, milyen forrásból jön a pénz.

– De igen – mondta Murdo. – Nem fogadom el a parfümpénzedet.

– De apa!

– Én magam fizetem ki a hiányt – jelentette be.

Csend következett, amit Caro szeretett volna megtörni, de nem volt képes rá. Jól tudta, hogy nincs elég pénze a birtoknak, hacsak nem adnak el valamit, ami jövedelmező, például a füstölőt. Az pedig nagyon rossz lépés lenne. Heather elmondta neki, hogy most kezd csak igazán beindulni.

– Nincs annyi pénzünk, apa – mondta Alec gyengéden. – Azt hittem, ezt már megbeszéltük. – Kétségbeesetten Caróra nézett. Caro látta rajta, hogy azon töpreng, vajon az idős kor és a betegség hatásait látja-e Murdón. Ő ugyanezen ment keresztül a saját apjával a vége felé, és jól tudta, hogy milyen kétségbeejtő.

– Tudom, hogy mit mondtál, fiacskám – mondta Murdo. – De nem tudsz mindenről. El fogom adni a puskáimat.

Ismét döbbent csend következett.

– A puskáidat? – Alec úgy kérdezte ezt, mintha Murdo azt javasolta volna, hogy adják el George-ot.

– Korábban sosem akartam – folytatta Murdo. – Mindig úgy gondoltam, ez a szent családi örökség, amihez nem szabad nyúlni. De te sosem fogsz lőni, Rowan se fog soha lőni, és a föld ezerszer becsesebb.

– De hát szereted azokat a puskákat! – vetette ellen Alec.

– Szerettem őket, de most már más dolgokat szeretek. Elég értékesek – Caróhoz fordult. Két Holland and Holland dupla

csövű vadászpuska. Bár tudom, hogy ez magának nem mond semmit.

Caro jónak látta, ha kellőképpen elképed.

– Tudom, hogy a Holland and Holland egy nagyon jó gyártmány – mondta.

– De feltételezem, hogy halvány fogalma sincs, mennyit érnek – mondta Murdo, kissé önelégülten. – Ahogy neked sincs, Alec.

– Azt tudom, hogy a puskák több száz fontért kelnek el – mondta Caro. Direkt alacsony összeget mondott, nem akarta elrontani az öregúr örömét. Remélte, hogy a puskák pár ezret is megérnek.

– Megkértem itt az egyik nővért, hogy keressen ilyen puskákat az interneten – mondta.

– És? – kérdezte Alec.

– A megfelelő árverésen közel háromszázezer fontért is elkelhetnek.

– Háromszázezer font? Két puskáért? – kérdezte Alec.

– Nem azt mondom, hogy az enyémekért adnának ennyit, de megtörténhet.

Alec elsápadt a döbbenettől. Vajon az sokkolta ennyire, hogy a puskák ilyen értékesek lehetnek, vagy hogy Murdo hajlandó eladni őket; ezt Caro nem tudta megállapítani.

– Apa! A puskáid fontosak neked, mindig is azok voltak, előtted pedig a nagypapának. Ne add el őket.

– A földem fontos nekem, és neked is fontos. Ha az összes pénzedet, amit az illatgyártással kerestél, arra fordítanád, hogy visszavásárold a földet, amit én ostobaságból eladtam, azt nem

érezném igazságosnak. – Az illatgyártást úgy mondta, mintha valami gyanús foglalkozás volna. – Különben is szükséged lesz arra a pénzre, hogy befektesd a vállalkozásodba.

Újabb kínos csend következett. Murdo javaslata észszerűnek tűnt Carónak. Alec vajon mit érez vele kapcsolatban? Talán hirtelen büszke és elutasító lesz? De nem volt miért aggódnia.

– Az fantasztikus lenne, apa – mondta végül. – Ha nem kellene felhasználnom a pénzt, amit Davidtől kaptam a parfümért, kialakíthatnék egy rendes labort itt, Glen Liddellben. Nem kellene elmennem Franciaországba.

Caro szíve nagyot dobbant örömében. Alec Skóciában marad. Mégis, annak ellenére, hogy egy párt alkottak, még mindig nem tudta, hányadán állnak. Amikor Scarlet és David esküvője véget ér, talán az ő kapcsolatuk is lezárul?

– Akkor meg kellene szerveznünk az eladásukat – mondta Murdo. – És most, ha nem bánjátok, kissé fáradt vagyok, pihennék egy kicsit. – Az öregúr kényelmesen elhelyezkedett, és behunyta a szemét. Majd ismét kinyitotta. – De ne aggódjatok – mondta. – Még nem áll szándékomban meghalni!

Huszonkettedik fejezet

Az esküvő reggele volt, szép, párás napon, ami később még melegebbnek ígérkezett. Ennél jobb nem is lehetett volna az időjárás Glen Liddellben két híresség esküvőjén. Caro elérzékenyült. Scarlet előtte ült az öltözőasztalnál, gyönyörű volt. Caro a fátylat igazgatta fekete fürtjein.

– A legtöbb filmsztárnak az öltöztetője csinálná ezt, egy hozzáértő személy – mondta Caro.

A gyengéd érzelmek sokasága mellett óriási felelősséget is érzett. Scarlet és David nem sok szakember segítségét vette igénybe az esküvőjükre, de felbéreltek egy fotóst, aki annyira híres volt, hogy még errefelé is ismerték a nevét.

Caro úgy gondolta, az ő hibája lesz, ha Scarlet nem néz ki jól a képeken.

– Nem akartam hozzáértő személyt – mondta Scarlet. – Különben is, voltam fodrásznál, nem igaz?

Caro bólogatott, és örült, hogy van min nevetnie, így legalább nem sírja el magát.

– Szerintem az a fodrász sosem teszi túl magát a sokkon – mondta. – A daueroláshoz meg a mosás és berakáshoz van szokva.

– Inkább meg se kérdezem, hogy mi az a mosás és berakás –

mondta Scarlet. – De amikor megmutattam neki, hogy mit csináljon a loknijaimmal, boldogult.

– Nagyon higgadt vagy menyasszony létedre. Nem mintha sokkal lett volna dolgom a való életben, de a tévében mindig kiabálnak és követelőznek.

– Nemsoká hozzámegyek a világ legjobb emberéhez az egyik legszebb helyen, amit valaha láttam. Semmi okom kiabálni és követelőzni.

De a csillogás a szemében azért elárulta Carónak, hogy ha a helyzet megkívánná, Scarlet ugyanolyan szörnyeteg menyasszony tudna lenni, mint a többi.

Rowan lépett be a szobába. Egyszerű, hosszú ruhát viselt, hasonlót, mint Scarlet, csak ujjatlant. Aranyló fürtök keretezték az arcát, Caro egy pillanatra szinte sajnálta, hogy oda lett a majd derékig érő haja.

– Ó, Scarlet! – mondta Rowan. – Lenyűgözően festesz! Van időnk, hogy készítsek pár skiccet rólad?

– Nagyjából kész vagyunk, talán van rá időnk. – Scarlet Caróra nézett, megerősítést várva.

– Ha nagyon siettek – mondta Caro. – Meg kell csinálnom a sminkemet. Max öt percet kaptok.

Caro a Laura Ashley ruhát viselte egy kis kardigánnal és szalmakalappal. Mint kiderült, Lennie értett a kalapokhoz, fogott egy túldíszített darabot, amit a városban vettek, és átalakította stílusossá és széppé. Caro nagyon elégedett volt vele, jól mutatott a saját készítésű frizuráján.

Miközben Caro egy újabb réteg szempillafestéket vitt fel, és már-már azt kívánta, bárcsak ragasztott volna műszempillát,

Skye nyitott be a szobába. Ugyanolyan szép volt, mint a lánya, és még tündérszerűbb. Amióta Joe itt volt vele, sokkal elviselhetőbb lett, és a boldogság fokozta természetes szépségét. Joe a háta mögül kukucskált, ő is remekül festett a kölcsönkért kiltjében.

– Nahát! Milyen jól néztek ki! Caro, ez a kalap tökéletes. Lennie remek munkát végzett.

Rowan odafordult hozzá.

– Te is elképesztően nézel ki, anya, és te is Joe. – A lány kivirult, hogy az anyja már nem mart bele másokba.

– Gyere be, Joe – mondta Scarlet. – Mind fel vagyunk már öltözve. – Alaposan szemügyre vette Joe-t a kiltben. – Ejha, most már örülök, hogy megkértem Davidet, hogy kiltet vegyen fel. Kissé bizonytalan voltam, de mennyeien fog kinézni.

Caro nevetett.

– Bizonyára nagyon csinos lesz, bár valószínűleg nem úgy, mint aki az égből pottyant! – Ő maga is nagyon várta már, hogy kiltben láthassa Alecet. Ő kíséri majd Scarletet az oltárhoz, és a násznép hivatalos tagjaként is tartotta magát az öltözködési előírásokhoz.

Amikor Scarlet megkérdezte, hogy elvállalná-e a hagyományos atyai szerepet, visszakérdezett, hogy miért épp őt szeretné.

– Nem arról van szó, hogy odaadsz, mintha a tulajdonod volnék – magyarázta. – Csak azt szeretném, hogy legyen mellettem egy barát ezen a nagy eseményen. Carót kérdeztem meg előbb, de ő nemet mondott.

Caro nevetett.

– Szívesebben maradok a háttérben, és lehet, hogy korábban el kell mennem segíteni Lennie-nek. Jobb lesz, ha Alec csinálja.

– Akkor megtiszteltetésnek venném – mondta Alec, és úgy mosolygott, hogy attól a Carónál érzéketlenebbek is elolvadtak volna.

– Igyunk egy pohár pezsgőt, mielőtt elindulunk? – javasolta Skye.

– Kiváló ötlet – mondta Caro, és egy vödörből előhúzott egy üveg pezsgőt. – Joe, megtennéd, hogy kinyitod nekünk?

– Én is ki tudok nyitni egy pezsgősüveget – mondta Scarlet.

– Akárcsak én – mondta Caro. – De nem akarjuk megkockáztatni, hogy lefröcsköljön minket. Joe tartánja magába szív minden pezsgőt, ami mellé menne.

Alec pont időben érkezett, ő is kapott egy pohárral.

– Igazán remekül időzítettem, ha szabad megjegyeznem! – mondta. – Igyunk a menyasszonyra, legyen ez az első pohárköszöntő, és kövesse még sok.

Miután sietős, nagy kortyokat ittak, Alec letette a poharát, és Scarlethez fordult.

– Készen állsz, csibe? – kérdezte vaskos skót akcentussal és olyan ragyogó tekintettel, hogy megmosolyogtatta a menyasszonyt.

– Azt hiszem, igen – mondta Scarlet, és felállt. – Nem igaz? – Körbenézett, hogy lássa, mindenki egyetért-e vele.

– Jó – folytatta Alec. – Csak mert vár odakint egy díszbe öltözött lovacska, hogy elvihessen a templomba.

– Alig várom! – mondta Scarlet. – A saját, külön bejáratú lovas kocsim visz az esküvőmre.

– A lovas kocsi pedig ravaszul vadászhintónak van álcázva – mondta Alec, és a karját nyújtotta neki. – És nem éppen gyors jármű.

– Pont, mint amit szerettem volna – mondta Scarlet, és megfogta a karját, majd együtt elindultak lefelé a lépcsőn.

Miután Scarlet és Alec eltűnt, Caro elhullajtott egy könnycseppet. Skye teletöltötte a poharát.

– Fantasztikusak voltatok – mondta. – Te és Lennie is. Sosem gondoltam volna, hogy lehetséges ezt a lerobbant, régi házat alkalmassá tenni egy esküvőre.

– Rowan tehetsége is nagy segítség volt – mondta Caro. – Nem jutott volna eszembe a különösen elhanyagolt részeket festményekkel díszített paravánok mögé rejteni.

– És a sátor. A házban semmiképp sem fértek volna el. Még Scarlet leszűkített vendéglistája is elég sok embernek bizonyult – mondta Skye.

– Tényleg jó ötlet volt – mondta Caro egyetértően. – Hála istennek van annyi egyenletes gyep, amin elfér.

– Azt hiszem, tovább kéne állnunk – mondta Joe. – Tudom, hogy egy örökkévalóság, mire a póni odaér a templomhoz, de mindenképp nekünk kell előbb ott lenni.

Még nem is olyan rég Joe-nak eszébe sem jutott volna a pontosság miatt aggódni, gondolta Caro.

– Igaz – válaszolta. – És még Lennie-vel is egyeztetnem kell, hogy minden rendben van-e. – Rámosolygott Joe-ra. Úgy tűnt, neki is jót tett, hogy Skye-jal van. Mindig is különleges energiával rendelkező, jó ember volt, de mintha most már kissé jobban jelen lenne, mintha kicsit felnőtt volna.

– Hol van Aaron? – kérdezte Skye.

– Segédkezik a póni körül – felelt Rowan. – Lovakkal nőtt fel.

– Rendes tőle – mondta Skye, és a hangjában nyoma sem volt a szarkazmusnak, ami korábban minden megjegyzését átitatta.

– *Ő maga* a rendes – igazította ki Caro.

– Ami azt illeti – mondta Skye. – Ha már így együtt vagyunk mind, Joe és én szeretnénk egy kis szívességet kérni tőled, Caro.

– Igen? – úgy érezte, Joe és Skye jó párost alkotnak. Korábban azt hitte, csak szexuális vonzalomról van szó, de most már őszintén remélte, hogy rendes, hosszú távú kapcsolat lesz a dologból.

– Szóval tényleg nem bánod, hogy visszamegyek Joe-val Londonba egy kis időre?

– Hát persze hogy nem – mondta, bár elárasztották a kétségek. Mennyi az a „kis idő”? És annak ellenére, hogy sokkal jobban kijöttek egymással mostanában, képesek lennének osztozni a bárkán?

– Különben is, te valószínűleg itt leszel, nem? – folytatta Skye. – Te és Alec nagyon jól egymásra találtatok.

Caro a torkát köszörülte. Mitől volt ebben Skye ilyen biztos? Még nem is olyan rég arról próbálta meggyőzni, hogy Alec sosem köteleződne el olyasvalaki mellett, mint ő.

– És ha nem bánnád – folytatta Skye –, arra gondoltunk, hogy Rowan lakhatna velünk a bárkán jövőre, amíg a művészeti iskolába jár.

– És mi lesz a jógaelvonulásokkal?

Skye megvonta a vállát.

– Londonban is találhatok megfelelő helyet, ha elvonulást

akarok szervezni. De azon gondolkodom, hogy valami újba vágok. Még nem tudom, mibe – tette hozzá, mintha nem akarná, hogy Caro rákérdezzen.

– Ó, oké, ez jó ötletnek hangzik. – Caro valójában nem volt ennyire meggyőződve a dologról, de mindenképp jó hír volt Rowannek.

– A bárka természetesen mindig az otthonod lesz, Caro – mondta Joe. – Bármi történjék is, ez nem fog megváltozni.

– Természetesen – helyeselt Skye. – Ez kőbe van vésve. Joe ezt már akkor leszögezte, amikor először előállt az ötlettel.

– Nos, szerintem ez igazán pompás – mondta Caro. – De most el kell jutnunk egy esküvőre!

Mielőtt mind bezsúfolódtak volna az egyik limuzinba, amit David bérelt, hogy a vendégek abban tehessék meg a templom és a ház közötti utat, Caro egyeztetett Lennie-vel, hogy lássa, elégedett-e mindennel.

– Szerintem minden rendben lesz – mondta Lennie. – És ha mégsem, az a rengeteg alkohol, amit David rendelt, gondoskodik majd róla, hogy senki se vegyen észre semmi rosszat. A helyiek lesznek a felszolgálók, a ház pedig szebb, mint valaha.

Caro nevetett, és megérintette Lennie karját.

– Murdo rá sem fog ismerni a helyre, amikor hazajön a kórházból.

– Ami már holnap lesz! Elég gyors váltás. De jó lesz, hogy újra itthon van. George el lesz ragadtatva, tegnap lepisilte Heather unokaöccsét, miközben a kinti vécé ajtaját javította.

– Amíg a vendégeket megkíméli, minden rendben.

– Még sosem pisilt le senkit, aki kiltet viselt – mondta Lennie. – Így a násznép fele már biztonságban van.

– Van esetleg kölcsön egy kilted? – kérdezte Caro.

Lennie gyengéden meglökte.

– Maradj csak a Laura Ashley ruhámnál, szuper jól áll neked. Fantasztikusan nézel ki!

– Ezt csak neked köszönhetem, Lennie. A ruhád és a szakértelmed a kalapok terén, ezek nélkül itt állnék farmerban és tányérsapkában.

Lennie nevetett, és láthatóan elégedett volt.

– Nagyon franciásan festenél. De ha nem indulsz most rögtön, Scarlet előbb ér oda, mint te. Becky extra adag zabot kapott ma reggel, hogy legyen elég energiája felmenni a dombra a templomhoz. Na fuss!

A kocsi egy hátsó úton közelítette meg a templomot, már mindenki kiszállt, és készen állt, amikor a menyasszony és kísérete az út utolsó szakaszán járt. A kis felföldi póni sörényében fehér szalagok voltak, és a régi vadászhintó hasonlóan volt feldíszítve. Különböző pontjain kis bokrétákkal tűzdelték meg, az egész díszfogat elbűvölően festett, ahogy felfelé haladt a dombon.

A fotós, David és Scarlet barátja Hollywoodból, készített vagy egymillió képet az érkező lovas kocsiról. A hátuljáról leugrott Aaron, hogy megfogja Beckyt, a pónit. Egy profi operatőr videót készített az eseményről. A templomban csak korlátozott számban engedélyezték a fotózást.

Caro besurrant a sekrestyébe, készen rá, hogy megigazítsa

Scarlet fátylát, amikor kis híján nekiütközött egy élénk türkizkék ruhát viselő hölgynek, aki nagyon hasonlított Scarletre. A kalapjáról is ordított, hogy ő a menyasszony anyja, és az összes ruhadarabja passzolt egymáshoz, a cipőjét és a táskáját is beleértve.

– Scarlet anyja vagyok – mondta a jó karban lévő, tekintélyt parancsoló asszony. – Maga bizonyára Caro. Tudom, hogy úgy beszélték meg, hogy maga segít majd neki, de most már itt vagyok, megteszem én. – Nagyon feszült volt, mint aki nem biztos benne, hogy szívesen látják.

Caro éreztetni akarta vele, hogy igenis szívesen látják.

– Nagyon örülök, hogy megismerhetem, Mrs Lloyd! – mondta remélve, hogy a Lloyd nem művésznév. Igazán csodás, hogy itt van. Tudtunk az érkezéséről?

– Az utolsó pillanatban dőlt el. Sajnos a férjem nincs olyan állapotban, hogy velünk jöhetett volna, de a két nővérem és a lányaik itt vannak. – Mrs Lloyd egész picit mosolygott.

– Scarlet nagyon boldog lesz, hogy láthatja – mondta Caro, és remélte, hogy ez igaz. – Bármelyik pillanatban itt lehet.

Mintha csak meghallotta volna, Scarlet megérkezett Alec kíséretében. Caro behúzta a lányt a sekrestyébe, ő maga pedig kisurrant, amint látta, hogy anya és lánya felismerik egymást, és tárt karokkal megindulnak egymás felé.

Caro leült Skye mellé, aki fel volt fegyverkezve nyugtató illóolajjal és papír zsebkendővel.

– Lehet, hogy meg kell igazítanunk Scarlet sminkjét – súgta oda neki. – Itt van az anyja.

– Ezek szerint azok a túlöltözött nők az első sorban Scarlet

rokonai? – kérdezte Skye.

Caro bólogatott, kissé elégedetten, hogy a szerelem mégsem fojtotta el teljesen a rosszindulatot Skye-ban.

Scarlet anyjának bizonyára volt saját sminkkészlete, mert miután gyorsan az első sorba sietett a rokonaihoz, és a lánya is előbukkant a sekrestyéből, Scarlet szempillafestéke csak egész enyhén volt elkenődve. És ezt is ellensúlyozta a boldog mosolya.

Rowan mögé surrant, és megfogta a menyasszonyi ruha uszályát.

Caro próbálta tartani magát, miközben nézte, ahogy Scarlet és Alec, mögöttük Rowannel végigvonul a padsorok közt egy olyan dalra, ami akkor is megríkatta, amikor kevésbé volt érzékeny. Scarlet családjának váratlan érkezése valahogy még különlegesebbé tette az egészet. Aaron kedvesen megszorította a kezét, és adott neki egy papír zsebkendőt. Amint véget ér a szertartás, ő és Aaron elindulnak, hogy segítsenek Lennie-nek a házban.

Caro sosem gondolt sokat a házasságról. Most sem feltétlen akarta volna megtenni, negyvenegy éves, van egy csodálatos lánya, miért tenné? És mégis, ahogy nézte Scarletet, amint Alec odakíséri a várakozó Davidhez, aki szívdöglesztően festett skót népviseletben, vágyott rá, hogy a helyében lehessen. Nem azért, mert irigyelte tőle Davidet, hanem mert Aleckel akart végigvonulni a padsorok között.

Caro egy késve érkező párra lett figyelmes. A férfi magas volt, napbarnított és jóképű, a lány vörösbe öltözött, és a kalapja tette igazán elegánssá, amely eltakarta a fél arcát. Scarlet egyik

hollywoodi barátja lesz, nem kérdés, gondolta Caro, és a szertartásra koncentrált.

Egy dudás a „Marie esküvőjé”-t játszotta, amint a boldog pár kilépett a templom kapuján, és a vendégek szárított rózsaszirmokat szórtak rájuk. Caro ismét meglátta a piros ruhás lányt, felé közelített.

Kellett egy hosszú pillanat, hogy elhiggye, annyira váratlan volt. Aztán olyan erősen megölelték egymást, hogy a lány kalapja leesett.

– Posy! Te mit keresel itt? – Caro csak nézte a lányát. Lebarnult, és roppant felnőttes volt.

– Joe keresett meg, és egy, azt hiszem, Alec nevű ember kifizette a repülőjegyünket. Azt mondta, látni szeretnél, és úgy gondolta, nem egyedül jövök.

Caro nagy nehezen levette a szemét a lányáról, hogy megnézze az őt kísérő férfit. Arra számított, hogy ausztrál akcentussal szólal meg, már próbált is megbarátkozni vele, hogy Posy örökre Ausztráliába költözik.

– Üdvözlöm – mondta a férfi nagyon angolosan, ami csak még jobban összezavarta Carót. Posy Ausztráliába ment, és ez volt a fiúja, akit ott ismert meg. Nem lehet angol!

– Ő Mike – mondta Posy.

– De nem úgy beszél, mint egy ausztrál, legalábbis nem nagyon – mondta Caro. Örömében, hogy láthatja Posyt, nem tudott tisztán gondolkodni.

– Azért, mert nem vagyok ausztrál – mondta a fiatalember. – Kenti vagyok – magyarázta. – Ugyanabban kocsmában dolgoztunk Posyval, így ismerkedtünk meg.

Caro röviden megölelte, majd ismét a karjába vonta a lányát. Bőven van még idejük rájönni, hogy ez csak egy könnyed románc-e, vagy valami sokkal jelentőségteljesebb, hisz mindketten olyan fiatalok még.

– Gyertek – mondta határozottan. – Menjünk be a házba. Lehet, hogy gyalogolnotok kell, de nincs messze. Valószínűleg előbb a mellékhelyiséget látogatnátok meg, mielőtt esztek vagy isztok valamit. Ott az egyik, Posy, és, Mike, a férfivécé odakint van. Kövesd a táblákat.

– Olyan anyás vagy! – mondta Posy nevetve. – Mindjárt arra is figyelmeztetsz, hogy mossunk kezet utána!

– Kell, hogy emlékeztesselek? – kérdezte, és felnevetett. – Ami meg az anyaságot illeti, tudod, az sosem ér véget. Ha gyereked van, az örökre a gyereked marad. Még akkor is, ha felnő.

Kiderült, hogy Carón kívül mindenki tudott arról, hogy meghívták Posyt és Mike-ot az esküvőre.

– Csak egy kis ajándék, hálám jeléül – mondta Alec. – Mindazért, amit tettél ezért a családért. Valahogy stílszerűnek tűnt újra összehozni téged a családoddal. Akkor is, ha a kislányod elég felnőttnek tűnik.

Caro ismét Posyra nézett (alig bírta levenni a szemét róla, amióta megérkezett), és rádöbbent, hogy valóban felnőtt. Elég érett és józan gondolkodású volt már akkor is, amikor nekivágott a világnak, de most még inkább annak tűnt a paradicsomszínű ruhájában.

– És nem buli esküvőre menni kísérő nélkül – mondta Scarlet

pajkosan. – Úgyhogy azt javasoltam Alecnek, hogy két jegyet vegyen. Nem tudom, hogy Mike és Posy mennyire ismerik egymást…

– Elég hosszú a repülőút – mondta Posy. – Rengeteg időnk volt beszélgetni. – Csillogó szemmel nézett a férfira. – És tudtam, hogy haza szeretne jönni. Én viszont azt hiszem, visszamegyek Ausztráliába az év hátralévő részére.

– Nem kell most rögtön döntened. Végül is egy esküvőn vagyunk – mondta Caro határozottan.

Lennie bólogatott.

– Való igaz, és ha szíveskedne mindenki a sátorba fáradni a beszédekre, az nagy segítség volna. – Lennie jó esküvőszervezőnek bizonyult, és ez idáig mindenki megtette, amit kért.

– Beszédek! – kiáltott fel Scarlet. – Komolyan?

– Nem lesz sok, édesem – mondta David. – Csak köszönetet szeretnék mondani mindenkinek, ahogy, gondolom, te is.

– Hát persze! Ráadásul apának látnia kell, hogy voltak beszédek, különben nem fogja elhinni, hogy törvényesen megesküdtünk. – Hallgatott egy sort. – Édes, nagyon szuper, hogy megszervezted, hogy itt lehessen anyu és a nénikéim meg az unokatestvéreim is.

– Remélem, nem bánod, hogy titokban csináltam. Amikor elköszöntem tőlük, miután meglátogattam őket az otthonodban, nem voltak biztosak benne, hogy el tudnak jönni, így jobbnak láttam nem szólni neked, hátha nem sikerül.

Caro megértette. Igazán csodálatos volt, hogy Scarlet anyja eljött az esküvőjére, de David nem lehetett biztos benne.

– Nos, most már tudom, hogy bár nem kedvelem mindig anyámat, akkor is az anyám, és mindig szeretni fogom.

Posy megragadta Carót, és megölelte.

– Ez olyan kedves! – mondta elvékonyodó hangon.

– Gyertek, srácok! – vezényelt Scarlet. – A buli nem kezdődhet el, amíg nem megyünk be a sátorba! – Azzal felemelte a szoknyáját, és előrement.

Valamivel később Alec megjelent Caro mellett.

– Gyere, szívjunk egy kis friss levegőt.

A sátor tele volt néptáncot járó vendégekkel, akadt köztük olyan is, aki tényleg ismerte a lépéseket. Meleg volt, és hangosan szólt a zene. Carónak épphogy sikerült kiszabadulnia a táncosok köréből, és nagyon tetszett neki a gondolat, hogy megszökjön pár percre.

– Oké, de talán szólnom kellene Posynak, nehogy hiába keressen.

Alec nevetett.

– Szerintem annak a kavarodásnak a kellős közepén találod, a lovagjával együtt! – Egy csoport táncosra mutatott, akik erősen újraértelmezték a felföldi néptáncot.

Caro elcsípte a lánya tekintetét, és elmutogatta neki, hogy kiugrik egy kicsit. Posy a hüvelykujjával jelezte, hogy rendben, aztán újból megpörgették.

Caro arra számított, hogy csak kilépnek majd a sátorból, de Alec az öreg Land Roverhez vezette, amelynek a tetejéről leszedték a vásznat, és fehér szalagokat kötöztek rá, ahová csak lehetett.

– Az ördögbe! – mondta Caro. – Van olyan jármű a közelben, amit nem díszítettek fel az esküvő alkalmából?

– Nincs – mondta Alec. – De szeretném azt hinni, hogy a szalagok kiemelik a Land Rover természetes szépségét.

Caro nevetett. Olyan fáradt volt, hogy ha nekitámasztották volna a sátor egyik tartóoszlopának, akkor is el tudott volna aludni, de most, hogy Aleckel volt, ismét visszatért az energiája.

Alec kinyitotta a kocsi ajtaját.

– Szállj be – mondta a karját nyújtva, és segített neki beszállni.

Alec a vezetőoldali ajtóhoz ment, és beugrott. Egy hátizsák volt nála, amit a hátsó ülésre tett. Bizalomgerjesztően csörömpölt.

– Hová megyünk? – kérdezte Caro.

– Meg akarom nézni a természetvédelmi területet. Nemsokára ismét hivatalosan is a miénk lesz.

Bár már késő volt, nyáron sosem volt túl sötét Skóciában, Alec mégis felkapcsolta a fényszórókat, miközben az erdőn át haladtak a tavacskához vezető út felé. Caro elmerengett, hogy milyen boldog. A jelen pillanatot akarta megélni minden porcikájával. Nem akart arra gondolni, hogy mennyire fog mindez hiányozni neki később, arról nem is beszélve, hogy Alec hogy hiányzik majd.

Bár már járt itt korábban, amikor kiértek az erdőből a fényre, és meglátta az ezüstös vizet mögötte a hegyekkel, meglepetésként érte. Hosszú pillanatokig csak hallgattak.

– Meg is feledkeztem róla, hogy milyen szép.

– Gyere! – mondta a férfi, a hátizsákért nyúlt, és a vállára

vetette. – Tudsz gyalogolni ebben a cipőben? Most szárazabb az idő, nem igazán lesz szükségünk túrabakancsra.

Caro kissé bukdácsolt, mire Alec megragadta a karját, és magához szorította. Nagyon erősnek érezte magát, támaszkodhatott rá.

– Nézd! – mondta, miután már pár perce gyalogoltak. – Sehol a szögesdrót!

– És egy praktikus vándorkő, amire leülhetünk, nem is olyan messze! – mondta Caro. – Nem tudom, te hogy vagy vele, de engem kimerített az esküvő.

– Fantasztikus volt, nem igaz? – mondta Alec. – Te és Lennie csodálatos munkát végeztetek. Scarlet és David el volt ragadtatva.

– Igen, tetszett nekik, hogy az egész kissé olyan összevissza és bohókás volt – mosolygott Caro. – A ház önmagában is összevissza és bohókás.

– De a jövőben egy kis ráfordítással nem kell, hogy olyan rendkívüli legyen – mondta a férfi, és ő is mosolygott.

– És annak köszönhetően, hogy Murdo hajlandó eladni a puskáit, lesz rá pénz. – Caro igyekezett gyakorlatias lenni, a házról beszélt, a birtokról, az esküvőről, hogy ne kelljen szóba hoznia azt, hogy mitévő legyen ezután. Szíve szerint inkább hallgatott volna.

Alec nyilván ugyanígy érzett, mert csak hümmögött.

Elértek a vándorkőhöz, és Caro észrevette, hogy vadrózsák nőnek körülötte.

– Milyen csodás! – Lehajolt, hogy belélegezhesse az illatukat. – Fantasztikus illatuk van, de valahogy nem ugyanolyan, mint

Franciaországban. Ez egy szelídebb illat. Szerinted?

Alecre nézett.

– Komolyan? Most aztán tényleg nincs hangulatom rózsákról csacsogni. Valami sokkal fontosabbról kell beszélnünk.

Caro hirtelen émelyegni kezdett. Rájött, hogy ideges, de nem tudta, miért.

– Hozzám jössz feleségül? – kérdezte Alec. – Tudom, régimódi dolog, de miután ma láttam Scarletet és Davidet, ahogy kinyilvánítják egymás iránti szerelmüket a családjuk és a barátaik előtt, úgy éreztem, én is ezt akarom. Tudatni akarom a világgal, hogy mennyire szeretlek.

Caro úgy érezte, meg kell támaszkodnia.

– Előbb tudathatnád velem – mondta fátyolos hangon, és remélte, hogy nem sírja el magát.

– Hát nem tudod, milyen fontos vagy nekem? Mióta beléptél az életembe, te vagy az én különleges támaszom. Veled a lehetetlen is lehetséges. Sokkal jobban szeretlek, mint azt valaha is lehetségesnek tartottam volna. Nem voltam vele tisztában, hogy a szerelem végtelen is lehet. – Gyengéden mosolygott. – Amikor Rowan még kicsi volt, mindig azt mondtam neki, hogy annyira szeretem, mint amennyi víz van ebben a tóban. Mire azt mondta, hogy ez csak egy pici tó, így nincs benne sok víz. Én azt feleltem neki, és ez tényleg így van, hogy nagyon-nagyon mély. Majdnem olyan mély, mint a szerelmem irántad, Caro.

Caro szóhoz sem jutott. Olyan régóta vágyott már erre, hogy el sem hitte, hogy megtörténik. A torkát köszörülte, és végre megszólalt.

– Mi van a hátizsákodban? Ha pezsgő, szerintem fel kellene bontanunk.

– Ünneplünk vagy vigasztalódunk?

Bár azt gondolta, hogy a válasza világos volt, rájött, hogy Alec bizonytalan. Nem tette egyértelművé számára, hogy mennyire szereti.

– Ünneplünk! Örömmel leszek a feleséged!

– Annyira megkönnyebbültem! Már előre felhívtam Pascalt és Amelie-t, hogy lefoglaljam a nászutaslakosztályt. Őszintén örültek.

– Tökéletes helyszín. Imádom a *château*-t. De lehet, hogy itt kellene gyorsan összeházasodnunk. Amíg még nem pattogzik le a festék a falakról, és minden csodásan néz ki. Mármint a házra gondolok – tette hozzá gyorsan Caro. – Glen Liddell mindig gyönyörű lesz.

– Mint ahogy te is az én szememben – mondta Alec, és megcsókolta.

Tartalom

Prológus

Első fejezet

Második fejezet

Harmadik fejezet

Negyedik fejezet

Ötödik fejezet

Hatodik fejezet

Hetedik fejezet

Nyolcadik fejezet

Kilencedik fejezet

Tizedik fejezet

Tizenegyedik fejezet

Tizenkettedik fejezet

Tizenharmadik fejezet

Tizennegyedik fejezet

Tizenötödik fejezet

Tizenhatodik fejezet

Tizenhetedik fejezet

Tizennyolcadik fejezet

Tizenkilencedik fejezet

Huszadik fejezet

Huszonegyedik fejezet

Huszonkettedik fejezet

Libri

Kiadó

www.libri-kiado.hu

www.nyugatiter.hu

Forgalmazza:

eKönyv Magyarország Kft.

Felhasznált betűtípusok

Fotograami Flower – Freeware by Khaled Aldousari

Noto Serif – Apache License 2.0